

TISDAGEN DEN 2 SEPTEMBER 2008

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

1. Öppnande av sammanträdet

(Sammanträdet öppnades kl. 9.05.)

2. Inkomna dokument: se protokollet

3. Debatter om fall av kränkningar av de mänskliga rättigheterna samt av demokratiska och rättsstatliga principer (tillkännagivande av ingivna resolutionsförslag): se protokollet

4. Sociala paketet (första delen) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är kommissionens och rådets uttalanden om det sociala paketet (första delen).

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Herr vice talman, mina damer och herrar! För två månader sedan antog kommissionen en förnyad social agenda. Den har utformats som hjälp för EU att lösa de sociala problem som Europa står inför under 2000-talet. Den innehåller ett antal långtgående och sammanhängande socialpolitiska åtgärder och skapar bättre möjligheter för européer att dra nytta av tillfällena som blir tillgängliga för dem.

Som redan nämnts diskuterades den förnyade sociala agendan av sysselsättnings- och socialministrarna vid det informella möte som rådet för sysselsättning och socialpolitik höll i början av juli i Chantilly.

Det glädde mig att höra att den förnyade sociala agendan togs emot mycket positivt av medlemsstaterna och jag ser med intresse fram emot de slutsatser som rådet får vid årsslutet. Jag har redan kunnat presentera paketet för talmanskonferensen och utskottet för sysselsättning och sociala frågor. Vi har också kunnat enas om en lämplig tidpunkt för en ingående diskussion här i Europaparlamentet. Jag är övertygad om att dagens diskussion kommer att bidra till att vi uppnår samförstånd om vilket slags socialt Europa vi vill skapa för europeiska medborgare.

Låt mig få påminna er om var vi står just nu. Detta komplexa paket är resultatet av två års gemensamma ansträngningar. Kommissionen har samarbetat med alla berörda parter, däribland företrädare för arbetstagare och arbetsgivare, det civila samhället, medlemsstater och regionala och lokala organ. Paketet bildar en sammanhängande helhet och framhäver kopplingen till andra områden som utbildning, hälsa, miljö, informationssamhället och ekonomin. Det framgår dessutom klart att ekonomiska och sociala målsättningar är två sidor av samma mynt och att det måste finnas ett tätt samband mellan dem för människors bästa. Det är ett långtgående paket som försöker uppfylla människors behov i praktiken och förbättra deras levnadsvillkor. Det är också ett mycket omfattande paket – det största som kommissionen någonsin har antagit på samma gång – med 18 initiativ som presenteras tillsammans med betänkandet. Dessutom finns det ytterligare 20 som rör ett vitt antal ämnen som också är under diskussion.

I dag granskar vi två åtgärder, dels det föreslagna direktivet om bekämpning av diskriminering, dels det uppdaterade direktivet om inrättande av europeiska företagsråd. Jag vill börja med några inledande ord om de grundläggande principerna för paketet.

Den förnyade sociala agendan baseras på de tre huvudprinciperna möjligheter, tillgång och solidaritet. Vi européer värnar om individens värde och vill att alla ges lika möjligheter att förverkliga sin potential. Det innebär att vi vill avlägsna hinder som människor måste övervinna och skapa villkor som gör att alla kan dra nytta av tillfällena som yppar sig samtidigt som vi respekterar europeisk mångfald och undviker oenighet.

Vi européer tror på jämlikhet, vilket ger upphov till en gemensam övertygelse om social solidaritet, exempelvis solidaritet mellan generationerna, mellan människorna på toppen och människorna på botten, mellan de rika och mindre rika medlemsstaterna och även med våra grannländer och vänner i andra delar av världen,

eftersom solidaritet är en integrerad del i en fungerande europeisk gemenskap och i våra relationer med andra länder i världen.

Som ni vet, mina damer och herrar, skiljer det sig åt inom EU hur långt det lagstadgade skyddet mot diskriminering för närvarande sträcker sig, beroende på grunden för diskrimineringen. Men diskriminering inskränker sig inte bara till ett område. Det är skälet till att paketet innehåller ett förslag om ett övergripande direktiv som förbjuder diskriminering utanför arbetslivet på grund av ålder, sexuell läggning, religion eller övertygelse och funktionshinder. Genom ett övergripande direktiv får medlemsstaterna, de ekonomiska aktörerna och medborgarna största möjliga klarhet och rättssäkerhet.

Utkastet är ett svar på upprepade uppmaningar från parlamentet och uppfyller kommissionens politiska åtaganden i början av mandatperioden. Det är ett flexibelt instrument som bygger på principer som medlemsstaterna redan har antagit och som omfattas av nuvarande lagstiftning.

Jag vill understryka att en likvärdig behandling av alla grunder för diskriminering inte betyder att likalydande regler måste tillämpas inom alla områden. Inom exempelvis försäkringar och banktjänster blir det möjligt att tillämpa olika förfaranden med utgångspunkt från ålder och funktionshinder. Men sådana skillnader måste baseras på övertygande resonemang och tillförlitliga statistiska uppgifter. Det kommer fortfarande att bli möjligt att erbjuda förmånliga avgifter för äldre inom kollektivtrafiken och vid kulturevenemang och det kommer fortfarande att bli möjligt att begränsa tillgången till vissa varor för att värna om människors hälsa, exempelvis försäljning av alkohol till minderåriga.

Direktivet omfattar tillhandahållandet av alla varor och tjänster och gäller både företag och privatpersoner, men endast i den mån tillhandahållandet av varor och tjänster sker på affärsmässig grund.

Direktivet kommer även att vara proportionerligt mot den börda som det medför i enlighet med proportionalitetsprincipen, som återfinns både i de nuvarande antidiskrimineringsdirektiven och i FN:s konvention om rättigheter för personer med funktionshinder, vilka har undertecknats av medlemsstaterna och EU.

Utkastet till direktivet förbjuder diskriminering, men respekterar samtidigt andra grundläggande fri- och rättigheter, bland annat skyddet för privat- och familjeliv och handlingar som utförs där samt religionsfrihet och föreningsfrihet.

Ett annat problem som jag vill uppmärksamma är diskriminering av romer, vilket kommissionen vid upprepade tillfällen fördömt som oförenligt med EU:s principer. Paketet innehåller en deklaration om vårt förnyade åtagande att säkerställa lika möjligheter och bekämpa diskriminering, samt även kommissionens arbetsdokument om gemenskapsinstrument och åtgärder för att integrera romerna.

Detta är ett svar på Europeiska rådets uppmaning till kommissionen i december 2007 att göra en översyn av EU:s nuvarande strategier och instrument samt förelägga rådet en rapport om uppnådda framsteg.

Enligt kommissionens arbetsdokument är nödvändiga rättsliga, finansiella och samordnande instrument på plats och i bruk, men ännu inte i tillräcklig utsträckning. Den förnyade sociala agendan innehåller flera initiativ till att förbättra EU:s förmåga att reagera effektivare på förändringar. Vi är övertygade om att den europeiska sociala dialogen och de europeiska företagsråden kommer att ha särskild betydelse i det sammanhanget. Direktivet om europeiska företagsråd har länge varit i stort behov av uppdatering.

För närvarande är 820 europeiska företagsråd verksamma inom EU och de företräder 15 miljoner arbetstagare. Men nyligen inträffade fall visar att de inte fungerar tillfredsställande och att anställda ofta får otillräcklig information eller inte kallas till samråd vid företagens omstruktureringar. Syftet med initiativet är därför att stärka den sociala dialogens roll inom företagen på en överstatlig nivå.

Eftersom det är ett nyanserat utkast borde det kunna garantera att arbetstagarrepresentanterna får tillräcklig information och engageras innan beslut fattas om förhållanden som kommer att påverka dem, och även tillåta företag att anpassa sig till globaliseringen.

Kommissionen skulle naturligtvis hellre prioritera en lösning som först hade diskuterats med företrädarna för arbetstagarna och arbetsgivarna, men eftersom vi inte lyckades övertala dem att delta i diskussionerna i juni tvingades kommissionen att lägga fram ett utkast på eget initiativ.

Vi sätter likväl värde på det gemensamma brev som arbetsgivar- och arbetstagarföreträdarna skickade till rådet och parlamentet i augusti. Vi uppskattar ansträngningarna från båda parterna att enas i detta komplexa ämne och det gläder mig också att de beslöt att godkänna kommissionens utkast som grund för vidare

överläggningar. Jag hoppas verkligen att parlamentet beaktar de praktiska förslagen från företrädarna för arbetstagarna och arbetsgivarna vid första behandlingen. Jag tror att vi ska kunna nå fram till en snabb lösning. Kommissionen kommer i möjligaste mån att försöka bana väg för det.

Jag måste nu säga några få ord om globaliseringseffekterna. Ibland är det oundvikligt att företag omstruktureras och effekterna på de anställda och deras familjer kan bli mycket kännbara. Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter är till för att ge stöd i sådana situationer. Hittills har fonden hjälpt 7 250 arbetstagare att hitta nytt arbete. Vi kan glädjas över det men måste se till att fonden blir tillgänglig för alla som skulle kunna ha nytta av den.

Av rapporten som ingår i det sociala paketet framgår att av de 500 miljoner euro som årligen finns tillgängliga användes endast 4 procent under 2007. Vi måste därför fundera på åtgärder för att fondens aktiviteter ska ge bättre resultat.

När det gäller rörlig arbetskraft vill jag säga att direktivet från 1996 om utstationering av arbetstagare stödjer fri rörlighet för tjänster. Det ger också skydd mot utnyttjande av arbetstagare och är en garanti för att utstationerade arbetstages grundläggande rättigheter respekteras i alla medlemsstater. Nyligen avkunnade domar från EG-domstolen inom detta område har föranlett en mängd frågor. Det finns absolut fog för reaktionerna och vi måste gemensamt försöka besvara dem. Jag har sammankallat ett forum den 9 oktober där detta komplexa problem kommer att diskuteras mellan politiska organ, företrädare för arbetstagare och arbetsgivare, representanter från europeiska institutioner samt specialister inom juridik och ekonomi.

Kommissionen kommer självfallet att fortsätta att vara lyhörd för alla kommentarer, men hittills ser vi inget behov av att ändra direktivet. Vi kommer i alla fall att se till att det inte blir någon konflikt mellan de grundläggande friheterna i fördraget och medborgarnas grundläggande rättigheter.

Den nya sociala agendan bekräftar EU:s åtagande att främja en stark och verklig social dimension för Europa, ett socialt Europa, som kommer att uppfylla alla våra medborgares förväntningar. Naturligtvis är detta omöjligt utan att ta med ett utbildningsperspektiv, vilket är mycket viktigt. I det sammanhanget vill jag också nämna följande tre dokument:

1. Rådets rekommendation om unga volontärers rörlighet i Europa.
2. Kommissionens meddelande "Förbättrad kompetens för framtiden: En agenda för europeiskt samarbete om skolor".
3. Grönbok – Migration & rörlighet: utmaningar och möjligheter för EU:s utbildningssystem.

Vi vill alla stärka och fördjupa den sociala dimensionen i Europa. De 18 åtgärder som paketet innehåller är ett första steg i den riktningen. Jag vet att jag kan lita på att ni som folkets valda representanter ingående och omsorgsfullt kommer att beakta förslagen och de politiska dokumenten. Det är av stor vikt för deras framtid.

Xavier Bertrand, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Vi är här för att diskutera det sociala Europa. Vi ska diskutera det sociala Europa och det gläder mig att i dag kunna göra det inför Europaparlamentet, som är en av huvudaktörerna i EU:s institutionella struktur och en viktig partner som det franska ordförandeskapet gärna vill ha ett så nära samarbete med som möjligt.

Som jag tidigare har sagt och nu upprepar kommer 2008 att bli det år då det sociala Europa kommer att få luft under vingarna igen. Jag är övertygad om det är något som alla i Europa ser fram emot. Toppmötet i juni i Luxemburg och mötet i Chantilly i juli är milstolpar på vägen. Vi ville gärna att det franska ordförandeskapet skulle göra en översyn av den europeiska sociala agendan, vilket kommissionsledamot Vladimir Špidla precis nämnde. Det är en av de viktigaste frågorna och det kräver av oss att vi kan fastställa en social vision för EU och omvandla visionen till konkreta insatser. Diskussionerna i Chantilly, där parlamentet representerades av utskottsordföranden Jan Andersson, gjorde det möjligt för oss att på nytt bekräfta ett antal gemensamma värderingar som vi alla delar, och det är just dessa som anger ramen för EU:s ambitioner för socialpolitik. Dessa värderingar är social dialog, solidaritet mellan generationerna, åtgärder mot fattigdom och diskriminering, jämlikhet mellan könen, socialt skydd, yrkesmässig rörlighet och betydelsen av tjänster i allmänhetens intresse för att garantera den sociala sammanhållningen och det sociala ansvaret inom företag och industrin. Betraktat från Peking, Washington, Godahoppsudden, New Delhi eller till och med Brisbane ger dessa värderingar den europeiska sociala modellen en viss särställning.

Chantilly utgjorde en chans för oss att påminna världen om att värderingarna fyller en central funktion i EU:s utvecklingsstrategi och i Lissabonfördraget. Med andra ord blev Chantilly en väckarklocka om att den sociala modellen och de gemensamma värderingarna utgör en styrka inom EU i en globaliserad värld.

Varför? Därför att en kunskapsbaserad ekonomi, innovationsekonomin, bara kan skapas genom att hela tiden fokusera på att utveckla de mänskliga resurserna och på ett livslångt lärande. Därför att ekonomin i stort förlorar på att vissa kategorier av befolkningen som uteslås från arbetslivet i långa perioder inte kan bidra till att skapa välfärd och inte får tillgång till varor och tjänster. Därför att även arbetstagarna blir produktivare när de har bra anställningsvillkor och socialt skydd som dämpar livets hårda törnar.

Ekonomiska framsteg måste inte alls ske på bekostnad av sociala framsteg. Jag är inte ensam om att anse att det finns ett starkt samband mellan dem. Utan sociala framsteg kommer den ekonomiska tillväxten förr eller senare att tappa fart. Därför måste Europa göra framsteg på båda fronter, både ekonomiskt och socialt.

Jämte den övertygelsen som vi gemensamt på nytt bekräftade accepterade vi också ytterligare ett faktum, nämligen att det krävs en översyn av den europeiska sociala modellen för att den ska kunna anpassas till globaliseringen, klimatförändringarna, befolkningsförändringarna och de europeiska samhällenas ökade mångfald. Vi måste alltså anpassa våra arbetsmarknader och införa flexicurity, det vill säga nya trygghetssystem och flexibilitet, för både arbetstagare och arbetsgivare.

Och ingenting är statiskt. I början blev folk skrämde av termen "flexicurity". Men nu står det för ett europeiskt ideal som alla strävar efter, även arbetsmarknadens parter. Flexicurity har blivit ett vardagligt begrepp i var mans mun, vilket är ett bevis på att saker och ting förändras och att vi tar till oss nya tankesätt.

Ett annat problem som måste lösas för att den sociala modellen ska kunna utvecklas är att säkra den sociala sammanhållningen med hjälp av åtgärder som bekämpar nya former av fattigdom, särskilt när det gäller barn. Det är hög tid att vi förenar våra krafter för att göra våra samhällen bättre förberedda på befolkningsutvecklingen, stärka solidariteten mellan generationerna och se till att människor får tillgång till högkvalitativa sociala tjänster av allmänt intresse.

Denna anpassningsprocess har redan pågått i några år. Tack vare initiativen från kommissionen, ministerrådet, Europaparlamentet och arbetsmarknadens parter gör vi framsteg inom särskilda initiativ som utgör svar på allmänhetens förväntningar i Europa. Hur kan vi tillåta fri rörlighet för arbetstagare inom Europa och samtidigt garantera anställningsrättigheter för alla rörliga arbetstagare? Hur ser vi till att omstruktureringarna hanteras på ett bättre sätt genom att arbetskraften i hela Europa engageras? Hur garanterar vi att människor kan arbeta och på så vis bli delaktiga i samhället och vad kan vi göra för att bekämpa diskriminering på ett effektivare sätt?

Dessa ansträngningar kommer att pågå under hela det franska ordförandeskapet, inte minst eftersom, och det sticker jag inte under stol med, de kommande valen innebär att den senare hälften av 2008 kommer att bli vår sista chans att åstadkomma resultat under den nuvarande mandatperioden i ett antal frågor. Inom kort kommer våra europeiska vänner vid valurnorna att avkunna sin dom.

Människorna i EU förväntar sig resultat. Reaktionerna mot nyligen avkunnade domar av EG-domstolen är bevis på det. Det är ett av de områden där Europaparlamentet kan hjälpa oss, men det finns även många andra områden som jag kort vill nämna.

För det första, en översyn av direktivet om europeiska företagsråd som Vladimír Špidla nyss nämnde. Det är ett stort åtagande som kommer att stärka den sociala dialogen i Europa. Det nuvarande direktivet berör mer än 14 miljoner arbetstagare och 820 arbetsgivare. En översyn av direktivet kommer att öka antalet ytterligare.

I Chantilly sammanförde vi representanter från Europeiska fackliga samorganisationen och Business Europe för att ta del av deras synpunkter på den ändrade text som kommissionen hade framlagt. De tyckte att förslaget var en bra utgångspunkt och sa att de kunde förhandla om de punkter som det rådde oenighet om. De utarbetar för närvarande ett antal gemensamma förslag som kommer att tillkännages i sinom tid.

Om arbetsmarknadens parter lyckas utarbeta gemensamma förslag om översyn av direktivet kommer det att vara till hjälp i vårt, parlamentets och rådets arbete. Så varför inte sikta på att komma fram till en överenskommelse vid första behandlingen så snart som möjligt? Om möjligt i slutet av året?

När det gäller vårt andra prioriterade arbetsområde måste jag naturligtvis nämna kommissionens förslag till direktiv om skydd mot diskriminering utanför arbetslivet, som antogs den 2 juli. Detta diskuterades mycket

i Chantilly och ordförandeskapet påbörjade samtal om texten i början av juli. Parlamentet kommer att höras i frågan men jag vill understryka att kommissionens förslag, som omfattar fyra grunder för diskriminering, tog hänsyn till resolutionen om betänkandet av Elizabeth Lynne som antogs av parlamentet förra våren.

Den tredje frågan, som även den fick mycket uppmärksamhet, var sociala tjänster av allmänt intresse. Det pågår diskussioner i alla medlemsstater om detta. Alla pratar om samma sak även om onekligen alla inte säger precis samma sak. Men om protokollet till Lissabonfördraget och utvärderingen av Altmarkpaketet antas blir det möjligt för oss att fundera över hur dessa tjänster bidrar till den sociala sammanhållningen i Europa och över behovet av att se till att de håller god kvalitet samt över vikten av att skydda dem med lämplig lagstiftning. Förhoppningsvis kommer vi tillsammans med kommissionen att utarbeta en färdplan, med bistånd från övriga intresserade, och kartlägga ett antal etappmål så att vi inte tappar fart i dessa mycket viktiga frågor.

Sedan har vi förstås direktiven om tillfälligt arbete och arbetstid. Här ligger bollen hos EG-domstolen för en andra behandling. Vi måste försöka undvika förlikning. Miljontals tillfälligt anställda i Europa väntar otåligt på att direktivet om tillfälligt arbete ska träda i kraft och vissa medlemsstater har tryck på sig att reglera frågan om jourtid. Jag kan därför endast uppmantra parlamentet att hålla oss informerade om vad som sker, även här med hänsyn till de motverkande faktorerna som jag är väl medveten om. Även i denna fråga har människor förväntningar på oss och vi har ögonen på oss.

Jag är också medveten om frågan om rörlighet, om behovet av att komma fram till en överenskommelse om förordningen om samordning av de sociala trygghetssystemen.

Det franska ordförandeskapet behöver Europaparlamentets stöd i de olika frågorna för att kunna uppnå konkreta resultat. Som ni vet, men jag upprepar det, väntar människor i EU ivrigt på dessa resultat och de förväntar sig av oss att vi ska förverkliga vår europeiska sociala vision i positiv riktning för deras vardag samt att vi ska se till att EU blir en del av deras liv. Vi är i dag medvetna om att vi inte behöver mindre EU utan mer EU. Vi är i dag väl medvetna om att vi inte behöver ett mindre socialt EU utan ett mer socialt EU. Vi är väl medvetna om de utmaningar som väntar oss.

Joseph Daul, för PPE-DE-gruppen. – (FR) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater lägger stor vikt vid social rättvisa. Att upprätthålla den europeiska sociala modellen är en av våra prioriteter i en alltmer globaliserad värld. Som ordförande för PPE-DE-gruppen välkomnar jag därför kommissionens förslag till det nya sociala paketet. Det ger vissa svar på frågor av stor vikt för våra samhällen, såsom befolkningsförändringarna, globaliseringen och minskning av fattigdomen.

Min grupp tycker att kommissionen bör gå ett steg längre och vidta mer specifika åtgärder. Att minska fattigdomen, se till att befolkningsgrupper som är utestängda från arbetsmarknaden får arbete, främja rörlighet för arbetstagarna och förbättra arbetstagarnas utbildning – allt detta kräver ett särskilt program, konkreta åtgärder och starkt engagemang från EU och dess medlemsstater.

Befolkningsförändringarna är en stor utmaning för våra ekonomier. Arbetstagare som uppnått pensionsåldern, kvinnor, ungdomar och framför allt personer med funktionshinder, det vill säga alla som har varit borta från arbetsmarknaden under en längre period, måste få en ny chans. Vi måste hjälpa dessa människor att hitta ett arbete eller att återgå till sitt arbete. Därför vill vi se konkreta åtgärder för att främja livslångt lärande.

Människor som *har* arbete fortsätter att utsättas för bristande jämställdhet. Vi är mycket oroade över den bestående löneklyftan mellan män och kvinnor. Det borde inte förekomma i Europa år 2008. Likaså måste det finnas en adekvat barnomsorg för att göra det lättare för människor att kombinera arbete och familjeliv. Vi uppmanar därför kommissionen och rådet att vidta särskilda åtgärder i dessa frågor. Min grupp motsätter sig alla former av diskriminering. Därför är vi positiva till kommissionens avsikt att täppa till kryphålen i den nuvarande lagstiftningen. Det krävs ökade insatser för att bekämpa diskrimineringen, särskilt när det gäller människor med funktionshinder.

Vi anser att ekonomisk tillväxt är det effektivaste instrumentet för att upprätthålla sociala modeller i vår globaliserade värld. Men för att Lissabonstrategins målsättningar ska kunna förverkligas är vi övertygade om att vi måste stödja näringslivet eftersom det i grund och botten är företagen som skapar sysselsättning. Vi måste nyansera bilden av entreprenören i Europa och uppmantra ungdomar att starta egna företag. Vi måste även främja konkurrenskraftiga näringslivsvillkor och ge särskilt stöd till små- och medelstora företag, som är de som främst skapar sysselsättning.

Med tanke på detta uppmanar vi alla kolleger att arbeta för mer flexicurity i Europa. Begreppet har visat sig vara värdefullt i de länder som har antagit det. Det ger företag den flexibilitet som de behöver för att bli internationellt konkurrenskraftiga samtidigt som det skyddar arbetstagarna. Jag välkomnar kommissionens avsikt att främja en social dialog. Vi anser att partnerskap som bygger på ömsesidig tillit mellan företag är nyckeln till framgång på marknaden.

I de nuvarande fördragen är de sociala frågorna fortfarande medlemsstaternas angelägenhet. Det kan, och måste, ändras men tills dess måste vi följa subsidiaritetsprincipen. Vi har inget val. Det hindrar inte kommissionen från att genomföra konsekvensstudier, fördöma bristande jämställdhet och försöka utvärdera de sociala konsekvenserna av nya förslag till lagstiftning. Jag uppmanar verkligen kommissionen till detta. Vi står inför stora sociala problem och samhällsproblem. Vi måste se till att våra ekonomier blir mer konkurrenskraftiga så att färre människor riskerar att bli arbetslösa. Sociala framsteg kan inte åstadkommas utan ekonomisk tillväxt och ekonomin kan inte bli konkurrenskraftig utan sociala framsteg. PPE-DE-gruppen är mer besluten än någonsin att åstadkomma resultat i dessa frågor.

Martin Schulz, för PSE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! När man lyssnar på tidigare talare, bland annat kommissionsledamot Vladimir Špidla, rådsordförande Xavier Bertrand och er, Joseph Daul, får man intrycket att det inte finns några problem. Framstegen fortskrider och vi kommer att komma ihåg år 2008 som det år då den europeiska sociala modellen återlanserades.

Allt detta verkar ju bra men verkligheten är hårdare. Ja, verkligheten är helt annorlunda. Verkligheten är att det förekommer stora sociala orättvisor inom EU. Vinsterna ökar rekordartat samtidigt som lönenivåerna stagnerar. Inkomstklyftan har blivit en allt djupare avgrund. Den minskade köpkraft som vanliga människor har drabbats av inom EU förvärras av de drastiskt höjda energipriserna och är en verklig källa till fattigdom. Det är ett av problemen vi måste klara av inom den europeiska sociala modellen och enbart vackra ord förslår inte långt. Vad ni, herr kommissionsledamot Vladimir Špidla, tar initiativ till är bra och vi välkomnar det.

Vi kommer i detalj att diskutera våra synpunkter på de olika förslagen. Därför vill jag fälla några grundläggande kommentarer om vad vi kan förvänta oss av en europeisk social modell. För femton år sedan vände sig EU-medborgarna, oavsett land, till EU om de kände att någonting inte stod rätt till eller om någon väl etablerad nationell standard var i farozonen. De kände ett behov av att frågorna skulle avhjälpas inom den europeiska referensramen eftersom människor på den tiden trodde att EU-reglerna inom en europeisk referensram kunde ge skydd över de nationella gränserna.

I dag, femton år senare, är det lönlöst att försöka säga till någon att vi ska ställa saker och ting till rätta inom EU. Det skulle sprida oro bland arbetstagarna eftersom de tror att EU, som det ser ut i dag, inte längre kan garantera dem socialt skydd.

Om man tar sig tid att analysera den irländska folkomröstningen och ungdomars valbeteende finner man att de tycker att EU är en utmärkt idé. Men de är inte särskilt imponerade av den nuvarande organisationen och konstitutionen. Inför den kommande valkampanjen bör vi begrunda varför det för femton år sedan rådde en sådan optimism inför hur EU:s socialpolitik skulle lyckas och varför pessimismen är så utbredd i dag. Som socialdemokrater måste vårt svar bli att EU är högerstyrt. Herr minister! Ni höll ett bra socialistiskt tal och sa fantastiska saker. Men vilken ståndpunkt intog er regering i rådet när det gäller arbetstidsdirektivet?

(Applåder)

Ert regeringsparti är medlem i Europeiska folkpartiet, vars medlemspartier omfattar majoriteten av regeringsöverhuvudena inom EU. I kommissionen står de för den absoluta majoriteten av kommissionsledamöterna liksom kommissionens ordförande. Europeiska folkpartiet är den största politiska gruppen i kammaren, men när man hör er tala skulle man kunna tro att ni inte alls är delaktiga i att den sociala utvecklingen inom EU har avstannat. EU är högerstyrt och är på väg åt fel håll och det måste rättas till i EU-valen.

(Applåder)

Ni kommer att få ett utmärkt tillfälle att få oss på rätt spår igen när det blir dags att genomföra de åtgärder som ni har presenterat. Ni sa att den europeiska sociala modellen är en av era prioriteringar. För vår grupp stämmer det verkligen! Vad är det som människor känner sig allvarligt hotade av inom EU? Jo, oreglerade finansmarknader. Oreglerade hedgefond- och riskkapitalbolag som köper upp ett företag, väljer ut dess främsta tillgångar, och avpolletterar de anställda – bara för att maximera investerarnas vinster.

Min kollega, Paul Nyrup Rasmussen, har lagt fram ett utmärkt betänkande. Vi behöver omröstning med kvalificerad majoritet i denna fråga så att kommissionen kan lansera ett initiativ till reglering av hedgefond- och riskkapitalbolag. Vilka är det som vägrar att stödja detta initiativ? Jo, Europeiska folkpartiet, vars företrädare i utskottet för ekonomi och valutafrågor tar avstånd från det.

Det är därför vi måste klargöra att kampen för den europeiska sociala modellen också gäller kampen för en grundläggande filosofi. Xavier Bertrand sa med rätta att EU:s framgång kunde tillskrivas samspelet mellan ekonomiska och sociala framsteg. Det brukade vara den bakomliggande filosofin inom EU – och det gällde förresten även för kristdemokraterna. I årtionden var detta två sidor av samma mynt tills den nyliberala huvudfäran under tidigt nittiotal började tala om för oss att lägre löner, längre arbetstider och mindre inflytande i företagsledningarna var det grundläggande receptet för ekonomisk tillväxt. I årtionden har det naturligtvis funnits personer som lägger större vikt vid hästkapplöpningar än vid den europeiska sociala modellen – och de förekommer än i dag i stort antal också inom kommissionen. Här ansvarar de dock för den inre marknaden och de har hävdat, och hävdar fortfarande, att lönerna inom EU är för höga, något som exempelvis Jean-Claude Trichet uttalar sig om vid varje presskonferens. Det kanske är sant för styrelsemedlemmarna i Europeiska centralbanken, men inte för vanliga arbetstagare i EU.

Vi måste därför se till att åstadkomma en allmän politisk kursändring så att den europeiska sociala modellen faktiskt åter hamnar där ni vill ha den, Xavier Bertrand, och så att alla ekonomiska framsteg inom EU får en positiv inverkan på alla EU-medborgares liv.

Ni har förstås rätt när ni säger att EU endast kan konkurrera på den globala marknaden, vare sig det sker i Peking eller i Brisbane, om vi utvecklar den inre marknaden. Vi vill arbeta för det. Vi vill ha en inre marknad som ger resultat. Vi vill ha en effektiv och konkurrenskraftig europeisk kontinent. Men vårt syfte är att skapa välbstånd som alla får del av, inte bara investerare i större koncerner, aktiebolag och banker.

Vi har en filosofi inom EU att dela ut EU-utmärkelser till personer som vid presskonferenser skryter över att företagets resultat beror på att de har tjänat miljarder i hela Europa utan att ha behövt betala någon skatt i Europa, eftersom vinsterna redovisas i den europeiska verksamheten och inte i den nationella och därför blir undantagna från nationell beskattning. Dessutom fortsätter vi att friställa tiotusentals arbetstagare för att vidmakthålla dessa förhållanden och bibehålla våra aktieägares vinster. Så länge det är så den europeiska sociala modellens verklighet ser ut kan vi diskutera i all oändlighet utan att människor någonsin kommer att identifiera sig med detta EU.

Vi vill emellertid konsolidera det europeiska idealet och främja integrationsfrågan. Därför vill jag påminna parlamentet om att en europeisk social modell bedöms efter vilken nytta den gör. Samma sak gäller för er, Xavier Bertrand, i rådet och för er, Joseph Daul, här i parlamentet.

Graham Watson, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Det sociala paketet är ett välkommet steg på vägen mot att skapa en europeisk gemenskap som bryr sig om sina medborgare.

De som röstade emot den europeiska konstitutionen och Lissabonfördraget skickade en klar signal. Signalen är att de inte vill ge EU nya befogenheter bara för att vi vill att de ska göra det. Våra medborgare vill veta vilket slags EU vi håller på att skapa.

Det är ett omfattande och kontroversiellt paket och vi måste se till att människor blir medvetna om de fördelar det kommer att innebära för dem.

Som kommissionsledamot Vladimir Špidla sa finns det mycket lovligt i direktivet om europeiska företagsråd och naturligtvis även i förslaget om patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård, som min grupp har kämpat så hårt för.

Men i dag vill jag fokusera på två särskilda åtgärder i paketet. Den första är översynen av Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, en fond som hjälper människor som förlorat sitt arbete att hitta ett nytt. För närvarande måste tusen arbetstagare hotas av uppsägning innan ett företag kan ansöka om hjälp. Liberalerna och demokraterna välkomnar ändringsförslaget att sänka detta tröskelvärde och att förenkla ansökningsförfarandet, inte på grund av att EU bör planera arbetet inom Europa – den rollen sköts bäst av den inre marknaden – och inte heller på grund av övertygelsen att EU bör betala arbetslöshetsunderstöd – det är medlemsstaternas sak. Nej, vi välkomnar förslaget eftersom det bygger på en gedigen liberal princip, nämligen att arbete är den främsta källan till välbstånd.

Med tanke på minskad tillväxt och att vissa medlemsstater redan märker av lågkonjunkturen kommer denna politik att bidra till att hejda en spiral med hastigt sjunkande sysselsättning som skapar bidragsberoende.

För det andra har vi antidiskrimineringsdirektivet, som min grupp har kämpat för från första början av den nuvarande kommissionens mandatperiod.

Definitionen av diskriminering kommer nu att täcka de flesta minoriteter – äldre, homosexuella, funktionshindrade, människor av alla trosinriktningar och ateister – och kommer att kunna tillämpas på såväl kunder och konsumenter som arbetstagare.

Även detta är en liberal åtgärd som innebär praktiska fördelar i form av vetskapen att man kan arbeta och leva sitt liv utan förtryck på grund av fördomar.

Utkastet till direktiv borde gå ännu längre. Det finns fortfarande kryphål, fortfarande kan diskrimineringen sticka fram sitt fula tryne. Varför, herr kommissionsledamot, är det exempelvis rätt att förbjuda diskriminering på arbetsplatsen men tillåta medlemsstaterna att använda diskriminerande läroböcker i klassrummet?

Men det är ändå så att EU steg för steg bryter ner de barriärer som bidrar till diskriminering. Min grupp välkomnar kommissionens och rådets engagemang för att driva den processen vidare, precis som vi insisterar på att vi i kammaren helt och fullt är delaktiga i utformningen av de slutgiltiga åtgärderna.

I februari lade José Manuel Barroso fram ett stort åtgärds paket för att bekämpa klimatförändringarna. I dag bevisar kommissionen med sitt socialpolitiska förslag för motståndarna att EU bryr sig om sammanhållningen inom gemenskapen och att liberal ekonomisk politik inte behöver vara något hot mot progressiva strategier för en sund miljö och ett samhälle som genomsyras av solidaritet.

Martin Schultz beklagar sig över att EU domineras av mitten-högerregeringar, men vi lever i en demokrati och människorna röstar fram sina regeringar. Uppenbarligen har de inte tagit till sig socialdemokraternas budskap.

Jan Tadeusz Masiel, för UEN -gruppen. – (PL) Herr talman! Gruppen Unionen för nationernas Europa välkomnar varmt EU:s nya sociala paket. Den sociala dimensionen är det som främst skiljer EU från andra världsmakter som USA eller Kina. Det västra Europa byggde på 1900-talet i stor utsträckning på sociala värderingar. Det var en värdefull social modell för de nya medlemsstaterna vid anslutningen till EU under 2004 och 2007 eftersom kapitalismen i många av dessa länder, efter återgången till politiskt och ekonomiskt självstyre i slutet av 1980-talet, visade sig från sin sämsta sida och kränkte arbetstagarnas rättigheter och inte visade någon respekt för mänsklig värdighet.

Under 2000-talet måste vi alla brottas med globaliseringen som både kan vara en möjlighet för och ett hot mot mänskligheten. Bryssel måste därför ge tydliga signaler till medlemsstaterna och uppmuntra dem att bevara och vidareutveckla sociala fördelar som gagnar alla EU:s medborgare.

Jean Lambert, för Verts/ALE-gruppen. – (EN) Herr talman! Jag välkomnar varmt ministerns yttrande i morse och hoppas att en stor del kommer att upprepas i rådet trots att bevisen hittills inte ger stor anledning till att tro att det kommer att bli så.

Många av oss har fortfarande frågetecken om vårt skydd av den sociala aspekten i förhållande till marknadsdominansen. Vi inbjuds med detta paket att begrunda effekterna av EG-domstolens nyligen avkunnade domar. Många av oss har faktiskt insett effekterna och finner det utomordentligt oroande att vi ständigt ombeds motivera åtgärder, inte på grundval av att de stör marknaderna utan snarare på grundval av att de ger kvalitativa tjänster och kvalitativa rättigheter för arbetstagarna etc. Det framgår av det sociala paketet, där vi nu nödgas inse att även människor som har arbete drabbas av fattigdom och att vi fortfarande kan räkna med ökande klyftor mellan rika och fattiga. Vi välkomnar åsikterna om fattigdomsbekämpning i kommissionens paket, men vad vi verkligen vill ha är konkreta åtgärder.

Vi välkomnar självklart det övergripande direktivet om jämlikhet. Det är något som vi genomgående har efterlyst i parlamentet. Det är viktigt av många olika skäl, inte minst därför att det faktiskt ger möjlighet att fullt ut kunna vara delaktig i samhället.

Vi välkomnar även många av förslagen om romerna. Vi välkomnar kommissionens åtaganden och vill se ett positivt gensvar från alla medlemsstater i stället för att fördomar och trångsynthet befasts. Att ge utbildning om lika möjligheter är en viktig del av kompetensutvecklingen, särskilt för personer som förbereder åtgärder inom de berörda områdena.

Vi välkomnar förslagen om europeiska företagsråd, även om vi ställer oss kritiska till åtskilligt i innehållet. När det gäller paketets ståndpunkt om rörlighet måste vi även undersöka vilken inverkan rörligheten får i

sociala termer. Vad händer med människor, i synnerhet icke yrkesverksamma, som flyttar och upptäcker att de är utestängda från medlemsstaternas sjukvårdssystem? Vad händer med människor när de blir äldre om de har flyttat till andra medlemsstater och hur kommer deras framtid att se ut?

Vi välkomnar även förslaget om "Ny kompetens för nya arbetstillfällen" och är övertygade om att det kommer att kunna samordnas med klimatförändringsagendan, där det också behövs ny kompetens på gamla jobb eftersom majoriteten av arbetskraften nu har den formella utbildningen bakom sig vilket ökar vikten av livslångt lärande. Vi måste begrunda hur vi ska kunna leverera den kompetens som i praktiken behövs för att vi ska kunna uppfylla klimatförändringsmålen.

Gabriele Zimmer, för GUE/NGL-gruppen. – (DE) Herr talman! Det finns tre saker i dagens diskussion som jag vill ta upp. Den första är inrikesministern Xavier Bertrands önskan att göra 2008 till det år då den sociala europeiska modellen ska återlanseras. Sedan är det också kommissionsledamot Vladimir Špidlas yttrande att det sociala paketet uppfyller allmänhetens förväntningar inom EU, och till sist ert yttrande, Martin Schultz, att EU är högerstyrt.

Jag anser att vi måste granska dessa tre uttalanden med kritiska ögon. För det första, hur kan företrädaren för det franska ordförandeskapet säga att det är ett mål att 2008 ska bli året då den sociala modellen gör sitt återinträde samtidigt som den franska regeringen inte ens ville göra socialpolitik till en av ordförandeskapets prioriteringar? Det sociala paketet uppfyller enligt min mening inte alls människors förväntningar eftersom det helt enkelt inte tillför något för att överbrygga de sociala klyftorna inom EU och inte ens omfattar åtgärder för att hindra klyftorna från öka och bevara den nuvarande nivån. Den processen kommer att fortsätta trots det sociala paketet.

Till sist, Martin Schultz, gläder det mig att kunna ge er ett smakprov på er egen medicin. Det var under 1990-talet då vi hade socialistiskt styre som denna utveckling fick fäste. Med tanke på Lissabonfördragets följder hade vi förväntat oss att ni skulle avisera en ny utformning år 2010, en ny strategi med tydlig inriktning på att bevara den europeiska sociala modellen och än en gång ändra våra prioriteringar.

När det gäller det sociala paketet i sig motsvarar det inte förväntningarna. Det vore på tiden att vi löste dagens situation då de ordentliga jobben blir allt färre samtidigt som det blir allt vanligare att människor inte kan försörja sig trots att de arbetar. Vi måste sluta att enbart använda antal jobb som kriterium inom EU och i stället fokusera på jobb som ger skäligen löner.

Det föreslagna sociala paketet innehåller ingenting om införandet av en klausul om sociala framsteg i befintliga EU-fördrag där så behövs. Inte heller ger det svar på frågan om huruvida viktiga aktörer som försvarar de sociala rättigheterna inom EU kommer att få fler instrument och mer makt i de europeiska företagsråden. Förslaget begränsas till att upprätthålla status quo och bibehåller den nuvarande linjen utan tillägg.

Vi tar avstånd från paketet och anser att dess perspektiv är överdrivet abstrakt och vilseledande. Ledamöterna i min grupp kommer så småningom att kommentera enskilda delar av förslaget i sina inlägg.

Derek Roland Clark, för IND/DEM -gruppen. – (EN) Herr talman! Lissabonfördraget förkastades av en legitim irländsk folkomröstning, så naturligtvis behöver ni ett stort program för att avleda uppmärksamheten. Härav det nya paketet. Fast det är ju inte precis nytt. Det är ett uppkok av tidigare förslag. Men det är stort. Det innehåller EU-lagstiftning, social dialog, samarbete, finansiering, partnerskap, dialog, kommunikation ... och det enbart på en sida.

Jag tänkte fokusera på finansiering. En blomstrande ekonomi kommer att ge de medel som behövs, men ni har valt att digna under eurons ok, där ECB försöker anpassa räntesatsen efter många olika ekonomier. Vissa menar att en lösning fungerar för alla. I verkligheten är detta en lösning som inte fungerar för någon.

I Storbritannien kan Bank of England inte ens få det att fungera för alla våra regioner. Under veckoslutet kommenterade tidningarna att den ekonomiska klyftan mellan nord och syd i Storbritannien är större än någonsin.

EU är protektionistiskt. Ni är rädda för globaliseringen. Sluta bekämpa den. Ta inte strid om den. Var positiv till den. Delta i världsmarknaden med dess ständigt växande befolkning. Uppmuntra företagande genom att skära ned på byråkratin. Sätt stopp för den oändliga mängden direktiv och lagstiftning som enbart hindrar affärsverksamheten. När vi accepterar den övriga världen på lika villkor kommer den europeiska ekonomin att växa, vilket medför det bästa sociala paket man kan tänka sig, nämligen fler och bättre jobb.

Sammanfattningsvis kan jag bara konstatera att det faller på det franska ordförandeskapet att sätta fart på denna satsning, men kommer det att ske? Enligt *EurActiv* den 3 juli har både kommissionen och det franska ordförandeskapet förkunnat att socialpolitiken är prioriterat under 2008. Däremot står det i tidningen *Deutsche Welle* den 2 juli att Frankrikes president Nicolas Sarkozy har gjort klart att socialpolitiken inte kommer att vara högt prioriterad. I stället kommer invandring, klimatförändringar och energi att vara de centrala frågorna.

Så vilket uttalande tror vi på? För egen del tror jag att fransmännen gör som de brukar och ser om sitt eget hus. Det är bara att gratulera dem. Jag önskar att min regering gjorde likadant.

Carl Lang (NI). - (FR) Herr talman, herr minister, mina damer och herrar! Vi brukar ju älta socialpolitiken i denna kammare. Tyvärr är den europeiska sociala modellen nu inte mer än en myt, eftersom den sociala verkligheten i vårt land Frankrike, och i synnerhet i min egen region Nord-Pas-de-Calais, är att vi har en situation med social tillbakagång, hopplöshet, social ovisshet och ovissa arbetsvillkor, massarbetslöshet – och dessutom något som är mycket oroväckande och allvarligt – sjunkande födelsetal.

Vi är fortfarande präglade av den sociala modellen från 1960-talet, det vill säga en modell som förutsätter full sysselsättning och många anställda. Men de senaste trettio åren har vi haft massarbetslöshet och ett kraftigt sjunkande födelsetal, vilket har gjort att vi i stället för en babyboom nu har en äldreboom som har orsakat kris när det gäller finansieringen av våra pensioner.

Vi måste ändra inställningen att vi till varje pris måste försvara den europeiska sociala modellen och i stället bereda oss på att rekonstruera den. Vår ekonomiska och historiska analys pekar på två sätt. För det första behöver vi en familjepolitik som kan få födelsetalen att öka igen eftersom vi annars inte kommer att kunna finansiera våra pensionsförsäkringar på flera årtionden. För det andra behöver vi en politik som kan ge ny stimulans till den inre marknaden och få tillbaka människor i arbete.

För att kunna ge ny stimulans till EU:s inre marknad måste vi reindustrialisera, och då är det tyvärr så att om vi håller fast vid vår nästan religiösa tro på frihandel och liberalism utan gränser så kommer vi inte att kunna göra det som krävs för att våra företag ska bli konkurrenskraftiga på vår egen hemmamarknad.

På grund av detta måste våra framtida ansträngningar och våra mål att förbättra de sociala villkoren bygga på principen om nationellt företräde och gemenskapsföreträde samt nationellt och gemensamt skydd.

Thomas Mann (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning har bidragit till att skapa fler och bättre jobb – en framgång som ifrågasätts av personer som har svårt att förlikas sig med ett Europa med förändringar, outsourcing, rationaliseringar och uppköp. Ingen som ständigt utsätts för känslan av att personligen inte vara behövd kan intressera sig för exportuppgången i den europeiska ekonomin. Som en motåtgärd till denna känsla av otrygghet behöver vi en sammanhängande ny social strategi. Men det föreslagna paketet är så omfattande att det inte finns någon möjlighet att genomföra det under 2009. Det minskar trovärdigheten hos ett synsätt som i allt väsentligt är lovligt.

Herr Špidla! Vårt mål kan inte vara att skapa åtgärder för sakens skull. Allt handlar om uthållighet. Inte heller kan vår målsättning vara en ren och skär valkampanj, som Martin Schultz precis ohämmat hängt sig åt, men jag ser att han redan har lämnat kammaren. Vi har del i ansvaret för att se till att människor inte blir marginaliserade och att de inte drar sig undan i parallellsamhällen eller till en fantasivärld. Våra insatser måste börja i skolan där det oroväckande höga antalet elever som hoppar av måste minskas om inte klyftan mellan människor med och utan skolutbildning ska öka. För detta ändamål måste undervisning kännas motiverande. Barns begåvning och färdigheter måste stimuleras i tidig ålder – det är alltid en lönsam investering. Vår strategi med livslångt lärande kommer därför att ge ett europeiskt mervärde, ett välbefinnande som enligt Martin Schultz saknas. Detsamma gäller för våra utbildningsprogram – Sokrates, Leonardo och Erasmus – som skyndsamt måste anpassas till arbetslivet. För detta ändamål måste vi samarbeta med små och medelstora företag. Små och medelstora företag skapar flest arbetstillfällen och kan erbjuda praktikplatser. Men de måste också anstränga sig för att fortsätta att investera i fortbildning eftersom innovationerna annars kan utebli.

Det finns en resurs som på ett nästan brottsligt sätt fortsätter att negligeras, nämligen äldre arbetstagare. Det är hög tid att deras stora erfarenhet, kreativitet och anpassningsförmåga tas till vara i vår ekonomi. De ligger fortfarande i botten i den demografiska anställningsligan.

Slutligen måste vi få en starkare sammanhållning i samhället. I exempelvis direktivet om europeiska företagsråd behövs en hållbar kompromiss mellan arbetsgivare och arbetstagare. Vi kommer att dra vårt strå till stacken

i utskottet för sysselsättning och sociala frågor för att kunna uppnå detta mål. Vi behöver också en balans mellan regionerna och det är därför vi har skapat den europeiska socialfonden, regionalfonden och globaliseringsfonden. Det finns emellertid en fråga som enligt vår mening fortfarande är oerhört kritisk, nämligen icke-diskriminering. Inom PPE-DE-gruppen tar vi avstånd från det övergripande direktivet. Det skulle förvärpa den rättsliga osäkerhet som redan råder och ytterligare minska utrymmet för kreativa åtgärder nationellt. Om den sociala agendan ska lyckas i sin helhet måste det främsta ansvaret även fortsatt ligga på medlemsstaterna. Samordning och kommunikation sker effektivare nationellt, regionalt och lokalt och det är på tiden att bästa praxis börjar tillämpas i stället för att enbart uppmärksammas eller analyseras. På så vis skulle det finnas goda möjligheter att åstadkomma de önskvärda och nödvändiga sociala och ekonomiska förändringarna och genomföra den europeiska sociala modellen i verkligheten.

ORDFÖRANDESKAP: DOS SANTOS

Vice talman

Harlem Désir (PSE). - (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Den nya sociala agendan kommer sent och är ett halvhjärtat svar på den bekymmersamma situationen, den bristande jämställdheten och lågkonjunktorens följder, som arbetskraften och våra medborgare just nu drabbas av.

Med över 70 miljoner fattiga, till och med där arbetslöshetsnivån sjunker, och bekymmersamma levnads- och arbetsvillkor samt ett ökat antal avvikande anställningsformer, behöver vi verkligen en gedigen social grund att stå på, ett Europa som skyddar oss. Detta är en av de frågor som det franska EU-ordförandeskapet fokuserar på. Och precis som ni sa, herr minister, skulle 2008 bli året när det sociala Europa skulle få luft under vingarna. Beklagligt nog utsåg inte er regering den sociala dimensionen till ett av de fyra prioriterade områdena under ordförandeskapet. Nu när vi närmar oss slutet av den europeiska kommissionens mandatperiod har vi några förslag, varav vissa faktiskt återspeglar frågor som Europaparlamentet, och vår grupp i synnerhet, har efterlyst. Det gäller bland annat direktivet om bekämpning av diskriminering inom alla områden, inte enbart av funktionshindrade, de förslag som äntligen tagits fram för att stärka och uppdatera direktivet om europeiska företagsråd samt åtgärderna för att garantera att våra nuvarande principer och lagstiftning om lika lön för män och kvinnor tillämpas i medlemsstaterna.

Man kan bara konstatera att det finns brister och luckor i den nya sociala agendan. Jag vill nämna i synnerhet två av dem. För det första har vi reaktionen på de nyligen avkunnade domarna av EG-domstolen i Laval-, Rüffert- och Viking-målen, vilka försvagar vår motståndskraft mot social dumpning inom EU. Vi anser att det inte är tillräckligt med kommissionens försäkran i sitt meddelande att skänka klarhet åt rättsläget och utarbeta tolkningsriktlinjer för direktivet. Vederbörlig hänsyn måste tas – och vi har haft parlamentsutfrågningar som har arrangerats av utskottet för sysselsättning och sociala frågor – till att direktivet är bristfälligt i sig och att EU-lagstiftningen, genom uppdatering av direktivet om utstationering av arbetstagare, måste klargöra att EU:s ekonomiska friheter, etableringsfriheten, inte kan stå i vägen för arbetstagarnas fundamentala rättigheter, den kollektiva förhandlingsrätten, rätten till lön och rätten att strejka för att tillvarata sina intressen om så krävs.

Så vi vill att uppdateringen av detta direktiv ska finnas med på agendan och vi vill ha en social skyddsklausul som garanterar att inga direktiv och ingen EU-politik eller fördragsprincip i framtiden kan tillämpas till nackdel för arbetstagarnas rättigheter. Exempelvis ska standarder för arbetstagarrättigheter, som är bättre i ett land än i ett annat, aldrig kunna försämrats genom att återopa principen om ursprungsland, så som vi kunde se i den första versionen av tjänstedirektivet – Bolkesteindirektivet.

För det andra talar Xavier Bertrand om för oss att sociala tjänster av allmänt intresse, verksamhet av allmänt intresse, bör uppmuntras för att bära upp den sociala modellen. Men vi har inte sett något förslag till ett tjänstedirektiv av allmänt ekonomiskt intresse. Vi kan inte på ett lämpligt sätt skydda de sociala tjänsterna av allmänt intresse och genomföra artikel 14 i Lissabonfördraget, som utgör den rättsliga grunden för att kunna bemyndiga och finansiera sådana tjänster, såvida inte rådet lägger fram en begäran till kommissionen och såvida inte kommissionen använder sin initiativrätt. Då kan vi äntligen diskutera en lämplig lagstiftning som skyddar offentliga tjänster och garanterar lokala myndigheters oberoende när det gäller att tillhandahålla lokala tjänster. Vi kan på så sätt även få en försäkran om att framtida domar av EG-domstolen inte kommer att hota detta grundläggande inslag i den europeiska sociala modellen, så att människor, i motsats till vad Martin Schultz sa, känner att EU inte är motståndare till den sociala modellen, utan att kommissionen och de andra EU-institutionerna strävar efter att skydda den.

Bernard Lehideux (ALDE). - (FR) Herr talman! Kommissionen må ha genomfört ett smart propagandatrik när de presenterade sitt paket, vars innehåll är av mycket olika art och kvalitet, men till syvende och sist har den använt sin initiativrätt till mycket viktiga frågor. Den är på väg i rätt riktning och vi borde applådera det.

Så bollen är på vår planhalva igen och framför allt kanske på rådets planhalva. Alla vet att det kommer att bli långdragna diskussioner i Europaparlamentet, som kommer att försöka utforma nyskapande texter som återspeglar EU-medborgarnas behov. Kommer det att bli likadant i rådet? Det är osäkert, som vi vet. Jag hoppas att man kommer att lyssna på, er herr minister.

Svulstiga ord med endast tvetydigt och icke bindande innehåll urholkar allvarligt trovärdigheten hos vårt arbete. Låt oss titta på tre exempel.

Jag har länge tillhört dem som efterlyser ett övergripande direktiv mot alla former av diskriminering. Det borde baseras på betänkandet av Elizabeth Lynne från maj 2008, eftersom det är mycket mer långtgående än kommissionens förslag.

Det andra exemplet är företagsråden. Vi måste försäkra oss om att textens innehåll klargör företagsrådets internationella befogenheter och ansvar. Samråden med arbetsmarknadens parter blir allt viktigare vid omstruktureringen av koncerner med verksamhet inom mer än ett EU-land. Vi måste garantera att arbetskraften får vara med i överläggningar innan omstruktureringar sker och att företagsråden får möjlighet att ge sina synpunkter på frågor som ofta är av mycket teknisk karaktär.

Det tredje exemplet gäller sociala tjänster av allmänt intresse. Vi har redan slösat bort tillräckligt med tid på detta. Människor som är verksamma inom detta område är förvirrade. Det råder stor rättslig osäkerhet, vilket är förödande för kvaliteten på de tjänster som krävs för att upprätthålla sammanhållningen i våra samhällen. Och nu tänker vi slösa bort ännu ett år. Det är oansvarigt.

Enligt min mening är det ett bevis på att kommissionens arbete, som uppenbarligen täcker ett stort antal aktivitetsområden, är bristfälligt eftersom man medvetet bortser från vissa huvudpunkter.

Jag avslutar med att insistera på att det sociala paketet bara bör vara ett steg på vägen. Jag är övertygad om att den öppna samordningsmetoden har drivits så långt det är möjligt inom vissa områden. Vi måste ta ställning för mer samordning, men också om möjligt för mer harmonisering.

Ryszard Czarnecki (UEN). - (PL) Herr talman! Rådets företrädare efterlyste ett mer socialt Europa. Jag vill svara ministern med att efterlysa mer sunt förnuft. Det skulle vara bättre. EU kan naturligtvis utarbeta en massa förslag, men jag vill understryka att medlemsstaterna har suverän beslutanderätt i fråga om socialpolitik. Kort sagt, vad vi behöver är mindre retorik och mer konkreta åtgärder.

EU föreslår ända upp till 19 intressanta initiativ och endast tre av dem är lagstiftningsförslag. Det kanske viktigaste förslaget om gränsöverskridande hälso- och sjukvård kommer inte att diskuteras i dag. Det är mycket beklagligt och det är synd att diskussionen måste anstå tills Frankrikes hälsominister är närvarande vid vårt sammanträde. Sammanfattningsvis bör det påpekas att EU:s medlemsstater avsätter totalt 27 procent av sin BNP till socialpolitik, jämfört med USA:s 15 procent. Frågan är om medlen används på rätt sätt.

Elisabeth Schroedter (Verts/ALE). - (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr minister, mina damer och herrar! Det verkar som om kommissionen behövde irländarnas "nej" – segern för motståndarna till ett gemensamt Europa – för att väckas ur sin dvala. Kommissionen har länge tagit avstånd från EU-medborgarnas intressen genom att driva en nyliberal politik. Kraven på ett EU som tar större socialt ansvar har länge funnits på agendan.

Det är rent ut sagt pinsamt att se att alla de senaste årens försummelser nu förs fram vid slutet av mandatperioden. Jag anser också att det är oförsäamt att allt marknadsförs under en så fantastisk rubrik som en ny social agenda. Frågorna som vi nu diskuterar i juli borde ha varit avklarade för länge sedan. När vi granskar deras innebörd verkar det som om kommissionen fortfarande inte har lärt sig läxan. Med två undantag nämns i dagens förslag ingenting om solidaritet, lika möjligheter, social balans eller allmänhetens deltagande. Tvärtom är förslagen i stort sett ytterligare en produkt av en i grunden nyliberal inställning.

Kommissionen efterlyser större arbetskraftsrörlighet. Samtidigt efterlyser den domstolsdomar som kan minska skyddet för utstationerade arbetstagare. Som ett eftermäle säger den att vi måste ta ställning till problemet i ett forum. Men arbetstagarna behöver skydd, inte ett forum. Tror ni verkligen att människor som blir berövade sin lön blir hjälpta av att ni säger att de måste vänta tills ni har diskuterat deras problem i ett eller annat forum? Dessutom, herr kommissionsledamot, lever översynen av direktivet om företagsråd,

som borde ha skett för nio år sedan, inte upp till era löften. Parlamentet kommer att behöva göra åtskilliga förbättringar av utkastet. Bland annat innehåller det överhuvudtaget inga sanktionsmekanismer.

Men låt oss nu gå vidare till frågan om solidaritet. I hälsodirektivet viftas kritiken bort genom att öppna upp för mer marknadsstyrd hälso- och sjukvård, vilket urholkar solidaritetsprincipen i medlemsstaternas välfärdssystem. Därmed äventyras solidariteten i stället för att stärkas. Det är inte många delar i paketet som verkligen uppfyller människors önskan om en mer progressiv europeisk socialpolitik. Bland annat vill jag belysa det nya direktivet om bekämpning av diskriminering utanför arbetslivet. Detta instrument presenterades redan 2004 och det är enbart på grund av påtryckningar från parlamentet som kommissionen nu äntligen har lagt fram det. Det är tydligt att en majoritet av parlamentets ledamöter kommer att stödja direktivet också. Men även det direktivet behöver förbättras i många avseenden, i synnerhet när det gäller rättigheter för personer med funktionshinder.

Överhuvudtaget är det felaktigt att kalla det för det "sociala paketet". Enligt min mening är kommissionens meriter när det gäller socialpolitik ett sorgligt kapitel.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL). – (EL) Herr talman, herr rådsordförande! De senaste åren har er politik, marknadsfundamentalismen, på ett farligt sätt ökat ojämlikheterna och urholkat välfärdsstaten.

Paketet som ni väldigt har lagt fram för oss är bara ett tomt skal. Av de 19 förslagen är endast 3 lagstiftande och genom förslaget om gränsöverskridande sjukvård införs Bolkesteindirektivet i smyg eftersom förslaget avspeglar en nyliberal inställning.

Medan ni presenterar detta tomma skal med många vackra ord spelar Nicolas Sarkozys regering en viktig roll i rådet genom att godkänna ett undermåligt direktiv om arbetstid. Detta utgör en betydande social tillbakagång.

I stället för att försöka skapa ett gott intryck med era vackra ord inför EU-valen, som ser ut att bli besvärliga på grund av irländarnas "nej", borde ni föreslå specifika åtgärder och fördela medlen ur EU:s budget.

Ett ord till Martin Schulz också, om han nu lyssnar på mig. Det är sant att högerstyrda regeringar i stor utsträckning har bidragit till att den europeiska sociala modellen har raserats. I flera länder, Martin Schultz, exempelvis i ert land Tyskland, eller i Nederländerna eller Österrike, har de gått samman med socialdemokraterna för att förstöra den europeiska sociala modellen.

Hanne Dahl (IND/DEM). – (DA) Herr talman! Jag vill använda min talartid i dag till att fokusera på EU:s hälsopolitik. Det nuvarande förslaget till direktiv om patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård har genomgått betydande förbättringar i förhållande till det ursprungliga förslaget. Men tyvärr har inga förändringar skett när det gäller de huvudsakliga skälen till alla frågor som rör den inre marknaden. Hänsyn till den fria marknaden vinner alltid över hänsyn till människorna.

Det är självklart att vi alla vill ha bästa möjliga vård så snabbt som möjligt om vi skulle bli allvarligt sjuka. Tyvärr ger direktivet inte på något sätt några garantier för detta. Den garanterar att de rikaste patienterna från de rikaste länderna i EU kommer att få den bästa möjliga vården. Det innebär att det finns stor risk att patienterna kommer att delas upp i A- och B-lag. De mest välbesuttna patienterna kommer till skillnad från patienter utan pengar och makt att kunna söka den bästa vården i andra länder.

Direktivet säkerställer rätten till vård i ett annat land på bekostnad av samma vård i patientens hemland. Det innebär också en risk att det skapas A- och B-länder. Kostnaden för samma vård kommer naturligtvis att variera från land till land. Det nuvarande direktivet tillåter att marknadsvillkoren bestämmer utfallet, men det är mycket riskabelt. När marknaden styr kommer förlorarna alltid att vara de som inte klarar sig under de rådande marknadsvillkoren.

Andreas Mölzer (NI). – (DE) Herr talman! Enligt min mening borde EU för länge sedan ha reagerat på den ständiga vågen av prisökningar och den tilltagande fattigdomen, och det är mycket glädjande att det nya utkastet till ett socialt paket, som spänner över hela EU, är ett steg i rätt riktning. Bland annat är avsikten att underlätta tillgången till vård i andra europeiska länder välkommen. I verkligheten utnyttjas exempelvis semesterfirare på ett hutlöst sätt i dag och får betala läkarräkningar som de bara delvis ersätts för när de kommer hem. Omvänt är enskilda medlemsstater skyldiga varandra miljontals euro – enbart en avsiktsförklaring räcker inte i sådana fall.

Inte heller räcker det att slå på trumman för frågor som bättre balans mellan familj och arbetsliv. För att fler människor ska få råd att skaffa barn är det viktigt att vidta åtgärder mot lönedumpning och social dumpning

– något som beklagligt nog är allvarligt försummat. Det är en parodi att EU å ena sidan påbjuder att offentliga kontrakt måste tilldelas genom offentligt anbudsförfarande och att klausulen som fordrar att anbudsgivare, vars anbud godtas, ska betala minst den lagstadgade minimilönen därefter återkallas av EG-domstolen på grund av den inte är förenlig med direktiven om tjänster på den inre marknaden och om utstationering om arbetstagare. Här har EU visat sitt rätta ansikte som en rent ekonomisk gemenskap som låter socialt svaga grupper hålla till godo med smulor och tomma ord.

Tomma klyschor förmår inte längre lugna EU-medborgarna och inte heller kan de dämpa effekterna av sjunkande födelsetal och ökad fattigdom. Kanske går det sätta vad som helst på papper men människor är utan tvivel trötta på tomma löften.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag vill börja med att tacka Martin Schultz för att han påminde oss alla om att mitten-högern är den största grupperingen i parlamentet och att mitten-högern har störst antal ledamöter i kommissionen. Faktiskt är det även så att de allra flesta av EU:s medlemsstater har mitten-högerregeringar. Jag vill kvittera med att påminna honom att det finns ett skäl till detta, nämligen att det är vad medborgarna har beslutat. Medborgarna har beslutat så därför att de har sett det stora gapet mellan vänsterns retorik och verkligheten och har tagit avstånd från detta. Jag vill också påminna honom om att han som god demokrat måste komma ihåg att väljarna naturligtvis alltid har rätt.

När det gäller det sociala paketet generellt välkomnar vi de tankvärda kommentarerna från kommissionsledamoten och hans initiativ till en översyn av den sociala agendan, i synnerhet den grundtanke som påminner oss alla om att EU handlar om människor, om att ge människor fler och bättre möjligheter och i synnerhet att ge dem verktyg, möjligheter och inflytande för att klara av förändringens utmaning.

Jag tänker bara mycket kort kommentera tre punkter från min kollega Joseph Dauls utmärkt inlägg. Den första punkten gäller medlemsstaternas viktiga roll i sammanhanget, det vill säga subsidiaritetsprincipen. Många medlemsstater tillämpar olika förfaranden men alla kan känna sig mer hoppfulla tack vare de grundtankar och den inriktning som har presenterats.

Den andra punkten gäller vikten av arbete. Harlem Désir talade mycket träffande om arbetstagarnas rättigheter. Vi respekterar vikten av arbetstagarnas rättigheter, men min politiska grupp vill även uppmärksamma rättigheterna för människor som inte arbetar – de som för tillfället inte har något arbete, som av olika anledningar är uteslagna från arbetsmarknaden och som vill ha ett arbete. De blir allt viktigare, i synnerhet i dessa bekymmersamma tider med en global kreditkris där arbetslösheten sannolikt kommer att öka innan den sjunker igen. Så vi måste försäkra oss om att allt vi gör bidrar till att skapa sysselsättning och hjälper fler individer att hitta fram till dessa jobb.

Den tredje punkten gäller små och medelstora företag (SME), som också nämndes. Jag läste i gårdagens *Financial Times* om avtalet i Storbritannien om tillfälligt anställda och att de små och medelstora företagen sa att de inte givits tillfälle att ge sina synpunkter på detta. Min kommentar gäller inte Storbritannien, men det är ett stort problem – och jag säger det till kommissionsledamoten – att verkligen engagera små och medelstora företag i ett samrådsförfarande, eftersom små och medelstora företag inte enbart utgör majoriteten av arbetsgivarna utan även sysselsätter flest personer. Vi vet från problemet med folkomröstningar – bland annat när det gäller Lissabonfördraget – att det inte fungerar att försöka införa någonting uppifrån, utan man måste låta människor delta, och det finns flest människor inom små och medelstora företag.

Slutligen, när det gäller europeiska företagsråd, som både kommissionsledamoten och rådsordföranden har hänvisat till och som jag är föredragande för, inser förvisso min politiska grupp att arbetsmarknadens parter i realiteten har välkomnat avtalet. Personligen är jag inte särskilt förtjust i avtalet, men jag välkomnar absolut att det existerar ett avtal och jag tror att vi i parlamentet bör försöka bygga på det, precis som vi också bör bygga på avtalet om arbetstid och tillfälligt arbete. Vi vill gå snabbt fram eftersom vi hellre vill leverera verkliga sociala framsteg än bara vackra politiska ord inför det annalkande valet.

Magda Kósáné Kovács (PSE). - (HU) Tack, herr talman! Kommissionens preliminära tillkännagivande av det sociala paketet ingöt hopp hos de socialdemokratiska partier och medborgare som känner ett ansvar för att lösa de sociala problemen. De växande skulderna och de många frågor som precis har framförts ger en bild av hur förvånansvärt få framsteg vi har gjort trots våra ansträngningar och hur många olösta problem som kvarstår. Det är ett faktum att den ekonomiska tillväxten under de senaste femton åren inte har minskat klyftan mellan rika och fattiga utan i verkligheten har vidgat den. Men fattigdomsjämförelser har fått en ny dimension. Varje land har fattiga människor och hur stor fattigdomen är och av vilket slag varierar i enskilda medlemsstater, men vi vet att människor utsätts för samma lidande. Oavsett vad som står i utkastet till många av de cirka arton dokument som ingår i den sociala färdplanen kan EU-medborgarnas identifikation

med EU kan bara stärkas genom specifika och tydliga åtgärder som gör det möjligt att uppnå gemensamma framsteg i stället för att skapa konflikter mellan olika slags fattiga.

Det gläder mig att kommissionen efter åtskilliga uppmaningar från rådet och Europaparlamentet har genomfört en analys av romernas situation och deras sedvänjor. Men tyvärr anges inget ramverk för en långsiktig integrering av romerna. Ytterligare en fråga är om detta dokument räcker till för att uppmana till konkreta åtgärder, om det erbjuder utsikter till en adekvat analys eller om det leder till att medlemsstaterna underlåter att vidta åtgärder och frångår den önskade integrationen. Jag tycker att det saknas en bra resolution.

Vi är också glada över antidiskrimineringsdirektivet. Parlamentet och kommissionen hade olika åsikter om behovet av att reglera förbudet mot diskriminering i ett omfattande direktiv, och utifrån ett socialliberalt perspektiv avstod vi till sist från att klassificera de grupper som är utsatta för diskriminering. Vi kan förvänta oss att direktivet möjliggör ett omfattande skydd för människor och grupper som hotas på olika sätt. Det finns ett mycket stort behov av detta eftersom hatpropagandister, rasister och sådana som endast vill ge till dem som förtjänar det kanske finner anhängare bland de rivaliserande fattiga. Väljarna har alltid rätt, men de kan bli vilseledda av populistiska åsikter. Tack.

Gérard Deprez (ALDE). - (FR) Herr talman, herr rådsordförande, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! I egenskap av såväl ledamot av som ordförande för Europaparlamentets utskott för medborgerliga fri- och rättigheter begränsar jag mig till förslaget om ett antidiskrimineringsdirektiv.

Först och främst vill jag gratulera er, herr kommissionsledamot, till att äntligen ha förmått kommissionen att anta ett förslag till direktiv som strävar efter att bekämpa diskriminering på grund av religion, övertygelse, funktionshinder, ålder eller sexuell läggning. Tills helt nyligen var vi oroliga för – som ni vet var vi bekymrade och talade också om det – att ni skulle begränsa er till ett minimidirektiv som bara skulle ta itu med diskriminering på grund av ålder och funktionshinder.

Det kommer ju inte som någon överraskning för er att jag anser att det är olyckligt att Europaparlamentet enbart kommer att "höras" i en så grundläggande fråga som denna, men jag har ett bestämt intryck av att ordförandeskapet är öppet för eventuella förslag från Europaparlamentets sida. Så vi ska genast skrida till verket, herr kommissionsledamot, och personligen ser jag framför mig att vi ska försöka förbättra tre punkter i innehållet.

För det första måste vi vara tydligare när det gäller ett antal begrepp, eller avgränsningen mellan vissa av dem. Jag tänker särskilt på området med "objektivt befogad" skillnad i vård. Jag har inget problem med detta, men denna objektivt befogade skillnad i vård får inte tillåtas att direkt eller indirekt övergå i diskriminering. Det kan ske mycket snabbt.

För det andra får inte direktivet berövas sin innebörd genom att förhastat införa begrepp som allmän säkerhet eller allmän ordning, vilket jag tror håller på att ske i ett stort land i södra EU som vi inte behöver namnge.

För det tredje måste vi öka våra ansträngningar när det gäller sanktioner. Herr kommissionsledamot! När det står i artikel 14 att medlemsstaterna ska fastställa påföljder för överträdelse av nationella bestämmelser som antagits i enlighet med direktivet så leder det ingen vart.

Jag litar sammanfattningsvis på att direktivet, som har så stora förväntningar på sig, inte i verkligheten visar sig vara ett stort minimidirektiv, stort när det gäller principer, litet när det gäller detaljer.

Wojciech Roszkowski (UEN). - (PL) Herr talman! Syftet med ekonomisk tillväxt bör vara att förbättra situationen i våra samhällen materiellt sett. Men om vi sätter bekvämlighet och trygghet i första rummet kan det leda till att vi glömmer bort att den sociala modellen i ekonomin i praktiken innebär ökad byråkrati. Om vi också glömmer att ekonomisk tillväxt är den säkraste grunden för socialpolitiken kan vi gå vilse i fyndiga slogans utan anknytning till verkligheten och även, precis som med bestämmelserna om icke-diskriminering, överträda principerna om subsidiaritet och sunt förnuft.

Hur kan vi bryta den onda cirkeln? Den nya sociala agendan ger endast en del svar på denna utmaning. Den handlar alltför mycket om rättigheter och privilegier och alltför lite om det faktum att dessa inte kan garanteras utan strukturerade ansträngningar och ansvar för de ekonomiska följderna i varje led. Från var och en efter förmåga, åt var och en efter behov. Det är en utopi som säkert kommer att resultera i brist på varor och tjänster av lämplig kvalitet.

Tatjana Ždanoka (Verts/ALE). - (EN) Herr talman! Som tillägg till mina kollegors yttranden vill jag tala om kampen mot diskriminering. För det första vill jag tacka kommissionen för dess mod att tillämpa ett

horisontellt perspektiv i utkastet till direktiv om likabehandling utanför arbetslivet. Vi måste ta med i beräkningen att vissa medlemsstater fortsatt kommer att försöka förhindra att detta nödvändiga dokument antas.

Likväl finns det utrymme för Europaparlamentet att införa förbättringar. Jag förstår inte varför direktivet innehåller en undantagsklausul för privatpersoner när det gäller tillhandahållande av varor och tjänster. Det nuvarande rasdirektivet innehåller ingen motsvarande undantagsklausul. Tyvärr tas inte diskriminering på flera grunder upp på lämpligt sätt i utkastet, så jag hoppas att vi alla får tillfälle att arbeta vidare med direktivet.

Jacky Hénin (GUE/NGL). - (FR) Herr talman! EU-institutionerna har funnits i 51 år, men det är först nu som man upptäcker den sociala dimensionen. Denna upptäckt är dock av mindre betydelse, eftersom sociala aspekter lyser med sin frånvaro i det franska ordförandeskapets prioriteringar. Detta är oroväckande för institutioner som står så nära näringslivet och som förväxlar EU-medborgarnas intressen med de privata intressena på penningmarknaderna. Det är en upptäckt som oundvikligen utlösts av nej-resultatet i folkomröstningarna i Irland, Nederländerna och Frankrike och de olika sociala rörelser som stöder lönekraven inom EU.

Kommissionen och en majoritet i parlamentet är tvungna att inse att EU inte bara består av aktieägare och konsumenter, utan också av den arbetskraft, vars arbete skapar Europas välstånd.

Därför känner sig kommissionen tvingad att gräva fram och damma av direktivet om europeiska företagsråd: det är ett lovligt initiativ, men innehållet är svagt. De europeiska företagsråden måste göras till ett verkligt forum för social demokrati, som ger arbetstagarna det inflytande de behöver för att kunna påverka arbetsgivarnas strategival.

Europa behöver verkligen social demokrati för att förhindra felaktiga åtgärder som en höjning av arbetstiden till 70 timmar i veckan.

Låt oss, för arbetstagarnas skull, gå snabbare fram, mycket snabbare.

Nils Lundgren (IND/DEM). - Herr talman! Under denna session ska vi debattera förnyad social agenda, millenniemål och mycket annat. Om ett par timmar ska vi rösta om kulturprogram, märkning av ekologiska produkter, krav på skatteharmonisering. Över lag allt frågor som unionen bör hålla sig borta från.

Denna politiska maktkoncentration innebär att avståndet mellan styrande och styrda växer. Indignationen stiger bland medborgarna. Etablissemangen tvingas ta till allt hårdare medel för att köra över folkviljan. Det vore långt bättre att ta fram en rapport om vad vi ska mena med begreppet subsidiaritet och ha en grundlig debatt om detta. Det bör vi göra innan vi försöker reglera centralt hur parterna på arbetsmarknaden ska bete sig i 27 mycket olika länder.

I mitt eget land är ilskan stor över att EU och dess domare kan ta sig friheten att kommendera fram en annan ordning på arbetsmarknaden än den som har vuxit fram under betydande nationell endrätt under de senaste 70 åren.

Jana Bobošíková (NI). - (CS) Mina damer och herrar! Förslaget till direktiv om införandet av principen om likabehandling, som förbjuder alla typer av diskriminering utanför arbetsplatsen, är en överflödig reglering som vi inte borde diskutera över huvud taget. Jag vill påpeka att diskriminering redan är förbjudet enligt tre EU-direktiv, FN:s deklaration om mänskliga rättigheter, EU:s stadga om de grundläggande rättigheterna och FN-konventionen om rättigheter för personer med funktionshinder. Likabehandling regleras också i Amsterdamfördraget och Lissabonstrategin.

Jag vill också påpeka att direktivet utgår från två mycket vanskliga punkter. Det utgår från positiv diskriminering och det utgår från principen om att bevisbördan flyttas över från åklagaren till den åtalade. Detta står i strid med den juridiska traditionen i Europa och kan leda till orättvisor och nya missförhållanden.

Jag är övertygad om att EU fortfarande är en demokratisk och civiliserad region, där personer med verkliga förmågor uppskattas, och en region där man erbjuder de svaga en hjälpende hand. Människors förmågor – oavsett om de är medfödda eller utvecklade genom utbildning – är individuella och varierar mellan olika personer. Det är därför logiskt att de inte är jämnt fördelade. Om vi försöker ta bort alla ojämlikheter med hjälp av den här typen av regleringar bortser vi på ett arrogant sätt från den kulturella mångfalden och ingriper i samhällets naturliga utveckling. Värst av allt är att vi sätter jämlikhet före valfrihet. Direktivet om likabehandling ska därför inte förverkligas över huvud taget.

Juan Andrés Naranjo Escobar (PPE-DE). - (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Detta sociala paket kan enbart bära frukt och bli effektivt om vi kan komma överens om innehållet i de främsta initiativen. Det är självklart att arbetslöshet är det största av de sociala problem som vi måste bekämpa. Arbetslöshet är det som gör ett samhälle mest instabilt och lägger grunden för andra, mindre problem. Därför är den bästa socialpolitiken den som bidrar till att skapa jobb.

Vi måste direkt överge det falska dilemma mellan solidaritet och konkurrens, eftersom de inte utgör någon motsättning. För att kunna bygga upp en sund, effektiv socialpolitik och uttradera fattigdomen behöver vi tillväxt och stabilitet. Därför måste vår sociala modell utgå från den nya verkligheten. Globaliseringen medför också möjligheter: De som anpassar sig blir vinnare och de som inte gör det blir förlorare.

Europa har varken en klassisk tillväxtkris eller cykliska problem, utan står inför stora förändringar. Kommande generationers välbefinnande är beroende av vår förmåga att fatta kloka beslut i dag. Den åldrande befolkningen och den demografiska nedgången har redan nått Europa. Det är inte ett hot, utan en realitet: Det hjälper inte att blunda.

Vilka svar kan vi i dag ge på de många konsekvenserna av den här trenden? Mycket få. Vi har exempelvis inte verktygen eller incitamenten för att möjliggöra en flexibel, planerad pensionsålder som skulle innebära att våra medborgare kan arbeta längre än till den genomsnittsålder då man i dag lämnar arbetsmarknaden. Det är avgörande att vi kan få till stånd en enhetlig skyddsnivå mot diskriminering och utestängning, men den europeiska lagstiftningen garanterar inte att diskrimineringen har utplånats. Därför måste arbetet med att utplåna dessa företeelser börja i skolorna.

Problem i skolan och studier som avslutas i förtid är ett stort problem i dag och kan mycket väl vara det också i framtiden. Det här området är viktigt på många sätt – det är här vi måste fokusera vårt tänkande, fokusera det mervärde som EU kan ge, för att få ett stopp på den här situationen.

Kort sagt, vi behöver inte överge vår sociala modell. Däremot måste vi förnya den, ge den ökad flexibilitet, ökad rörlighet och ökad säkerhet så att de mest utsatta inte lämnas därhän.

Stephen Hughes (PSE). - (EN) Herr talman! Jag vill tacka kommissionsledamot Vladimír Špidla för att vi över huvud taget har ett socialt paket, eftersom – vilket jag påpekat många gånger – hans uppgift i Barroso-kommissionen inte kan vara lätt.

Själva paketet är en illustration av spänningarna inom Barroso-kommissionen, mellan å ena sidan dem som vill hålla fast vid den nyliberala agendan oavsett vad som händer och å andra sidan dem som ser ett akut behov av att EU ska vara viktigt för medborgarna.

Våra medborgare måste vara säkra på att EU är en del av lösningen och inte en del av problemet när det handlar om att ta itu med de problem som beror på globaliseringen, de demografiska förändringarna, klimatförändringen och andra globala utmaningar.

Om detta är vår uppgift beklagar jag att det här paketet helt enkelt inte räcker till. Det är ett motvilligt paket, som innehåller för lite och kommer för sent. Till och med de bra delarna förstörs av vetskapen om hur motvilligt de inkluderades. Det övergripande direktivet för att bekämpa diskriminering är ett bra exempel. Det ingår i paketet, men vi vet alla hur hårdnackat kommissionens ordförande José Manuel Barroso motsatte sig detta, ända in i elfte timmen.

Förslaget till direktiv om europeiska företagsråd är ett annat exempel. Innehållet är oerhört svagt jämfört med det tidigare meddelandet från kommissionen till arbetsmarknadens parter. Jag menar att de nyliberala krafterna i kommissionen och deras bundsförvanter här måste öppna ögonen och titta på den verklighet vi står inför. Många miljoner av våra medborgare lever i rädsla, fattigdom och utanförskap och de har blivit allt fler under åren med Barroso.

På det hela taget betraktar jag detta som ett senkommet försök från ordförande Barroso att övertyga vänstern här om att han har ett socialt samvete och att han har förtjänat stöd för en andra mandatperiod som kommissionens ordförande.

Jag låter mig i alla fall inte luras och många av mina kolleger gör det inte heller. Som jag sa är det för lite och för sent – alldeles för sent för att kunna garantera att de få, bra delarna kan godkännas före valet nästa år.

Ordförande Barroso underskattar intelligensen, inte bara hos vänstern här i parlamentet, utan också hos de miljontals medborgare i Europa som förtjänar något bättre.

Ona Juknevičienė (ALDE). - (EN) Herr talman! I kommissionens första årsrapport om Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter anges att drygt 13 000 arbetslösa i åtta medlemsstater har fått hjälp. 3,7 procent av de tillgängliga medlen har fördelats. Det är uppenbart att det går mycket långsamt.

Kommissionens förslag är att förenkla procedurerna, främja programmet på bred front, sprida bästa praxis och förlänga biståndets varaktighet, och jag välkomnar de här åtgärderna. Fonden inrättades för att visa solidaritet med övertaliga medarbetare på företag som gått i konkurs på grund av globaliseringen. Därför är det mycket viktigt att de här medlen når fram till verkliga personer som behöver hjälp. De ska inte fördelas mellan mellanhänder, utbildare eller broschyrtryckare. Om ett år kommer vi att se vad det faktiska resultatet blir. Det handlar inte om hur mycket pengar som har fördelats, utan om hur många arbetslösa som har hittat nya jobb.

Jag uppmanar kommissionen och medlemsstaterna att fastställa lämpliga kriterier och referensnivåer för att kunna utvärdera det resultat som uppnåtts. Vi måste se till att EU-budgeten används på ett effektivt sätt.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Herr talman! Jag är glad att se att den nya sociala agendan inkluderar en översyn av direktivet om europeiska företagsråd i paketet med framtida aktiviteter.

Vi debatterade nyligen de problem som uppstått på grund av bristen på precision i direktivets bestämmelser. Syftet med direktivet var att garantera arbetstagarnas rätt till information och samråd. Direktivet om deltidsarbete och bekämpande av fattigdomen bland heltidsanställda är också oerhört viktigt. Jag är positiv till att man betonar ungdomarnas situation, deras tillgång till utbildning och sjukvård och förebyggande av att de utesluts. Att framtidens arbetstagare är rörliga är en möjlighet för dem i tillvaron och det är också en möjlighet för ekonomin. Att man lyfter fram patienternas rättigheter är ett grundläggande krav när det gäller skyddet för folkhälsan. Grönboken om anställda inom sjukvårdssektorn, som vi väntar på, kommer att vara viktig när de här åtgärderna ska genomföras.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). - (PT) Herr talman! Detta så kallade sociala paket skapar bara illusioner om hur allvarliga de sociala orättvisor är som påverkar de omkring 80 miljoner människor som lever i fattigdom, vilket även inbegriper de miljontals dåligt betalda arbetstagarna med osäkra jobb och de många miljonerna arbetslösa, samtidigt som storkoncernerna fortsätter att göra sanslösa vinster och företagsutflyttningarna fortsätter.

Man har bortsett från situationens verkliga orsaker – fasthållandet vid en nyliberal politik som förslaget till hälso- och sjukvårdsdirektiv skulle förstärka, den jobbflexibilitet som arbetstidsförslagen skulle förvärpa och attacken på offentliga tjänste- och produktionssektorer som är strategiska för utvecklingen.

Vi vill därför se ett riktigt socialt paket som tar avstånd från det nya förslaget till arbetstidsdirektiv, där man förespråkar en förkortad arbetsdag utan inkomstbortfall, upphäver stabilitetspakten och den liberala Lissabonstrategin, ändrar Europeiska centralbankens kriterier och falska oberoende, skapar en pakt kring sysselsättning och sociala framsteg som ett alternativ, främjar investeringar och stöd till mikroföretag, småföretag och offentliga tjänster, och respekterar arbetstagarnas värdighet.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). - (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande! "Det är människor som bestämmer vad saker är värda": Det brukade de gamla grekerna säga. Om människor tar ansvar för att genomföra detta paket som lagts fram för oss i dag, om de kan harmonisera de gamla åtgärderna och förslagen med de nya, då kommer de här människorna inte att användas som resurser, utan de kommer att vara aktörer i egenskap av arbetsgivare, arbetstagare, arbetslösa, personer engagerade i små och stora företag, män och kvinnor, ungdomar och äldre. Det kommer inte att finnas någon diskriminering inom EU med hänvisning till demokrati eller subsidiaritet, ingen chauvinistisk svada om vem som har makten eller om höger- eller vänsterallianser, av det slag vi har hört här. Bredvid mig sitter min kollega Csaba Öry och han berättar att i hans land motsätter sig socialistregeringen socialbidrag.

Vi kan därför inte skylla på den globala krisen, utan måste ha en positiv syn. Vi måste hantera vår egen demografiska kris på bästa möjliga sätt. Vi måste komma ihåg de gamla åtagandena, Barcelona-besluten om harmoniseringen av familje- och yrkesliv, den europeiska alliansen för familjen, de europeiska ungdomspakten, den gemensamma invandringspolitiken och den ökade rörligheten inom utbildning som leder till ökad rörlighet på arbetsmarknaden. Det måste finnas respekt för mångfalden, traditionerna och språken hos den invandrade arbetskraften. Den sociala diskrimineringen måste motarbetas och de svagas och utsatta samt barnens rättigheter måste upprätthållas på det sätt som vi inom EU har kämpat för. Fattigdomen måste bekämpas och vi ska därför ägna 2010 åt denna kamp. Vi måste stärka den sociala och territoriella

samhörigheten mellan våra regioner genom dialog, samförstånd och transparens när finansiella mekanismer används.

Alejandro Cercas (PSE). - (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr minister! Jag vill ansluta mig till de av mina kolleger i parlamentet som ser den här agendan som ett steg framåt, om än ett mycket måttligt steg som är långt ifrån de behov som vi har i Europa i dag. Därför, herr kommissionsledamot, beklagar jag att jag måste säga att ni hade fel när ni tidigare sa att den här agendan skingrar allmänhetens oro. Allmänheten är oroad, och på mycket goda grunder, eftersom den möter ett EU som inte löser de grundläggande problem som den oroar sig för varje dag.

Agendan har ett mycket storstilat namn, agendan för 2000-talet. Tyvärr har den en egenskap som redan har fördömts: den är ett internt åtagande om motsättningarna inom Europa, mellan oss som vill ha mer EU och de som vill ha mindre EU. Agendan är därför en snårskog av tom retorik och en öken när det gäller specifikt innehåll. Endast tre direktiv sammanfattas av den europeiska vänstern, och i ganska kritiska ordalag.

Är detta Europas ambitioner för 2000-talet? Nej, herr kommissionsledamot. Att debattera sociala problem är inte vår enda ambition. EU, och inte bara Europa, behöver svar och det är mycket svårt att hitta de svaren om de måste sökas på nationell nivå, vilket anges i agendan. Det finns vissa svar på nationell nivå och det kan finnas andra svar på EU-nivå. Konstruktionen av den inre marknaden bör gå hand i hand med regler som ger den ett mänskligt ansikte, som förhindrar social dumpning och som använder all den makt som finns i fördragen.

Det är nog bra att debattera problemen, men det skulle vara bättre att lösa dem och inte skapa nya problem genom åtgärder som arbetstidsdirektivet.

Herr kommissionsledamot! Europa behöver starkare initiativ. Europa behöver en mer handlingskraftig agenda för att den ska kunna vara en angelägenhet för allmänheten och jag hoppas att de européer som vill ha en annan politik i nästa val – och detta är inte enbart en retorisk fråga – ger Europas politiker ett nytt, mer socialt ansikte.

Sophia in 't Veld (ALDE). - (EN) Herr talman! Jag välkomnar det länge emotsedda förslaget om slutförande av antidiskrimineringspaketet, vilket innebär att vi slutligen kan avsluta denna hierarki av rättigheter. Ett EU där vissa européer är mer jämlika än andra har misslyckats med sitt uppdrag.

Jag instämmer helt i Gérard Deprez kloka ord: direktivet måste förbättras avsevärt. Det innehåller för många kryphål, vilket riskerar att kodifiera befintliga diskrimineringsförfaranden i stället för att sätta stopp för dem. Familjerätt och den allmänna ordningen är och förblir nationella ansvarsområden, men i praktiken används de – eller missbrukas – som en förevändning för diskriminering, främst mot homosexuella. Det är skamligt att kommissionen verkar ha överseende med detta.

Religionsfrihet är en grundläggande rättighet och en rättighet jag kommer att försvara kraftfullt, men det är en individuell rättighet. Det är inte en kollektiv rättighet som ger vissa grupper rätt att diskriminera och att låta bli att tillämpa lagen.

Slutligen skulle jag vilja tillägga att det är ironiskt att det här paketet tycks ge en högre skyddsnivå mot diskriminering på alla grunder utom könsdiskriminering. Klyftan mellan direktivet om könsdiskriminering och det här direktivet måste överbryggas.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). - (EL) Herr talman! I debatten om det sociala paketet måste vi vara kritiska, eftersom vi i grunden inte är överens om innehållet. En annan fråga är valet av tidpunkt, som väcker misstankar om en dold agenda.

Paketet presenteras i en tid då protesterna ökar och det finns ett allmänt missnöje med EU:s sociala ansikte. Det är inte vi som påstår detta. EU-statistik ger en dyster bild av framtiden: Så ser den rådande stämningen ut bland EU:s medborgare, framför allt bland ungdomar, och det blir hela tiden värre. Kanske är syftet med paketet att återställa medborgarnas förtroende inför EU-valet.

Vi inom vänstern kan inte acceptera innehållet i paketet eftersom lagstiftningsdelarna stärker marknadsliberaliseringen, precis som i det föreslagna direktivet om gränsöverskridande hälso- och sjukvård, som bygger på de tidigare Bolkestein-förslagen.

Samtidigt leder kommissionens förslag om gränsöverskridande hälso- och sjukvård till en hälsosgregation som bygger på klass, där de rika och välutbildade får möjlighet att välja sjukvård när det ligger i deras intresse.

Ett mer socialt Europa måste ha en bredare filosofi, inte bara presentera åtgärder som skrapar på ytan av de aktuella problemen och håller sig inom de snäva ramar som finns i dagens EU.

Anja Weisgerber (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Europa är mer än en gemensam marknad. Europa är en ekonomisk enhet, men också ett samhälle som bygger på gemensamma värden. Jag ser EU som ett svar på globaliseringen. I en globaliserad värld ger ett visst socialt ramverk på europeisk nivå ett grundläggande skydd. Det är idén bakom den europeiska sociala modellen och det är den idé som jag ställer mig bakom.

Å andra sidan måste vi också nå framgång i den internationella konkurrensen. I Lissabonstrategin betonar vi vårt mål att utveckla EU till att bli världens mest konkurrenskraftiga, kunskapsbaserade ekonomi. För att nå det målet måste vi fokusera vår uppmärksamhet på små och medelstora företag, eftersom dessa är grundpelarna i den ekonomiska utvecklingen.

Vi måste också acceptera att det är legitimt att fråga oss hur våra regler påverkar de här företagen. Antidiskrimineringspolitiken är ett bra exempel. Jag är självklart emot diskriminering, men det är min uppfattning, och en uppfattning som delas av 261 andra ledamöter av Europaparlamentet, att ett omfattande ramdirektiv inte är rätt väg att gå. Det är framför allt inte rätt sätt att skydda dem som drabbas. Vi kommer att åstadkomma precis motsatsen och det är mer sannolikt att vi kommer att marginalisera de här personerna. Man har skapat en stor rättslig osäkerhet för medlemsstaterna och för de europeiska medborgarna. I dag pågår ett antal förhandlingar om fördragsbrott mot 14 medlemsstater för att de inte lyckats införa de fyra befintliga direktiven. Det första vi borde göra är att införa den befintliga lagstiftningen innan vi skapar några nya regler. Ett nytt antidiskrimineringsdirektiv kommer helt enkelt inte att ge oss den tydlighet som kommissionsledamot Vladimir Špidla utlovade.

De nya reglerna ger upphov till många frågor. Vem kan exempelvis åberopa rätten till frihet från diskriminering på grund av religiösa eller ideologiska uppfattningar? Omfattas scientologer eller medlemmar av högerextremistiska grupper av denna rättighet? Måste alla restauranger, oavsett hur små de är, ha en rullstolsramp för att garantera att funktionshindrade kan komma in? Även om det finns utrymme för undantag för oproportionerliga åtgärder i direktivförslaget, hur ska sådana åtgärder definieras – genom nationell lag eller domar i EG-domstolen? Oprecisa, formlösa instrument som ramdirektivet är opraktiska och hjälper framför allt inte de drabbade. Det är inte tanken bakom den europeiska sociala modellen. Det kommer inte att fungera på det sättet.

Anne Van Lancker (PSE). - (NL) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr minister! Jag var tidigare föredragande för den sociala handlingsplan som Anna Diamantopoulou lade fram för oss och som slutfördes under det förra franska ordförandeskapet under Martine Aubry. Det som oroar mig är hur de sociala ambitionerna i Europa systematiskt har eroderats. Enligt min uppfattning finns det tydliga politiska skäl till detta. Det är värt att notera att kommissionen alltid betonar att socialpolitiken måste förbli en nationell angelägenhet. Det sociala paketet innehåller mycket intressanta arbetsdokument och uttalanden, men bara fyra lagstiftningsinitiativ. Även om dessa är välkomna är det verkligen ett mycket magert resultat! Som om det inte längre vore en europeisk angelägenhet bland EU:s 27 medlemsstater att skydda sociala rättigheter och skapa en jämn social spelplan.

Tillsammans med PPE-DE-gruppen och de sociala organisationerna förväntar vi oss åtminstone, vid sidan av detta sociala paket, en starkare lagstiftning om utstationering, där de sociala rättigheterna skyddas, bättre lagstiftning för att eliminera löneklyftan mellan män och kvinnor, en ramlag för att skydda sociala tjänster samt bindande åtaganden i kampen mot fattigdomen. Det vi behöver är en riktig social pakt, med en sammanhängande vision och ett seriöst åtagande för ett socialt Europa så att vi åtminstone kan visa medborgarna att EU är mer än bara en marknad. Jag hoppas att vi fortsättningsvis kan räkna med att få stöd från det franska ordförandeskapet i den här kampen.

Elizabeth Lynne (ALDE). - (EN) Herr talman! Jag har under många år tillsammans med andra förespråkare en omfattande antidiskrimineringslagstiftning som förbjuder diskriminering när det gäller tillgången till varor och tjänster för funktionshindrade och äldre. Jag vet att arbetslivet redan omfattas av sådan lagstiftning, men i årtal har vi fått löften om handling, men sedan har ingenting hänt.

I dag kan vi säga att vi håller på att införa denna lagstiftning, som inte bara omfattar ålder och funktionshinder, utan också sexuell läggning och religion, vilket jag efterlyste i mitt betänkande. Jag vill tacka kommissionen för att den går vidare med detta och framför allt kommissionsledamot Vladimir Špidla för hans uthållighet. Vi vet att lagförslaget inte är perfekt och vi kommer att vilja se förändringar. Det hade också varit bättre om det hade varit föremål för medbeslutande. Men annars är jag mycket glad att kunna stå här och säga att vi äntligen är på väg mot likabehandling för alla EU-medborgare.

Georgios Toussas (GUE/NGL). – (EL) Herr talman! Det så kallade sociala paketet, som EU-kommissionen har lagt fram, är ett misslyckat försök att dämpa den ilska som kommissionens impopulära politik har väckt bland arbetstagarna. Kommissionen misslyckas med att stoppa det ökande tvivlet kring sig själv och EU:s strukturer, som även kom till uttryck i Irlands rungande nej i folkomröstningen.

Arbetarklassen och de fattiga befinner sig mitt i stridslinjen på grund av en lång, hård, antifolklig attack från EU, som syftar till att öka lönsamheten hos de egna kartellerna.

Arbetarklassen och de fattiga måste stå ut med avreglering och privatisering av offentliga institutioner och tjänster av strategisk betydelse, en helt havererad facklig förhandlingsrätt, undergrävandet av kollektivavtalen, det vittgående införandet av "flexicurity", flexibla former för tillfällig anställning och utvidgningen av Bolkestein-direktivet till att omfatta hälso- och sjukvårdssektorn.

Rådet har beslutat att dela in arbetstiden i aktiva och inaktiva segment. Det innebär att arbetstagarna måste arbeta mellan 65 och 77 timmar i veckan. Institutionaliseringsen av tungt och ohälsosamt arbete förbrukar hundratusentals grekiska arbetstagare.

Enligt de officiella statistiska siffrorna från Europeiska arbetsmiljöbyrån – herr talman, ha tålamod med mig en stund till, eftersom den information jag kommer att presentera är mycket viktig. Låt mig peka på följande: Enligt de officiella siffrorna drabbas en arbetstagare av en olycka var 4½ sekund och en arbetstagare mister livet var 3½ minut. Det sker 7 miljoner olyckor varje år...

(Talmannen avbröt talaren.)

Manfred Weber (PPE-DE). – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr minister, mina damer och herrar! Låt mig börja med att ta upp två punkter i debatten. För det första styrs Europa inte av högern, utan av den liberala center-högern. Jag vill påpeka att vi hade en socialdemokratisk regering i mitt eget land och fem miljoner människor var arbetslösa när den lämnade makten. I dag har vi tre miljoner arbetslösa, vilket innebär att två miljoner människor är tillbaka i arbete. Det är socialpolitik på riktigt – det är sociala framsteg.

För det andra blir jag som ledamot av parlamentet arg när vi själva talar så illa om vårt europeiska ideal. Europa är ett socialt projekt i dag. När jag tänker på att den inre marknaden skapar miljontals jobb och ger människor välbefinnande och en positiv framtid, och att vår sammanhållningspolitik, vår europeiska socialfond, ger oss miljarder att använda solidariskt i hela Europa och vara en förebild för europeisk solidaritet, så måste jag uppmana alla att trots våra många problem sluta nedvärdera vårt eget projekt.

Jag vill ägna särskild uppmärksamhet åt diskrimineringsfrågan, eftersom vi arbetar med den i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. Alla tycker illa om diskriminering. Den förgiftar vårt samhälle och EU måste föregå med gott exempel i kampen mot diskriminering. Jag hoppas att alla i parlamentet delar den uppfattningen.

Icke desto mindre måste vi ställa frågor. För det första, utgör direktivet en proportionerlig åtgärd? Frågan om hur det belastar småföretag har redan tagits upp.

För det andra, vad gäller för införandet av de nuvarande rättsliga bestämmelserna? En utvärdering har redan gjorts på papper, men hur ser det ut i praktiken när det gäller tillämpningen av de befintliga direktiven? Den frågan måste ställas innan några nya direktiv skapas.

För det tredje, har vi verkligen luckor i den europeiska lagstiftningen? Bär EU ensamt ansvaret för socialpolitiken? Alla medlemsstater i EU är demokratier och alla har strukturer som bygger på lagstiftning. Vi måste därför ställa oss frågan om det finns ett starkt behov av att EU ska vara trevligare, vänligare och mer övertygande på socialpolitikens område. Kan vi inte bara en gång för alla förlita oss på subsidiariteten och att medlemsstaterna kan hantera sina egna uppgifter på dessa grundläggande verksamhetsområden?

Andrzej Jan Szejna (PSE). – (PL) Herr talman! Det sociala Europa är ett utmärkt mål och mycket har redan gjorts för att uppnå det. Ändå skapar de befintliga ojämlikheter och de nya utmaningar som världen står inför en risk för permanenta sociala uppdelningar av vårt samhälle på flera nivåer: mellan barn från rika familjer och barn från fattiga familjer, mellan välutbildade och mindre välutbildade, mellan män och kvinnor, mellan invandrare och personer som har varit européer i flera generationer, mellan personer med olika sexuell läggning, olika åldrar eller olika hälsotillstånd. Jag kan komma med många fler exempel. Kampen mot ojämlikhet inom och utanför arbetslivet är en grundläggande uppgift för oss. EU och medlemsstaterna måste bemöta verkliga behov, skapa verkliga möjligheter och ingjuta nytt hopp hos alla medborgare i Europa.

Det nya paketet med kommissionsinitiativ för den europeiska sociala modellen är ett senkommet och ofullständigt tillägg till aktiviteter som genomförts på nationell nivå i kampen för att förbättra levnadsstandarden för Europas medborgare, stärka deras rättigheter och bekämpa diskrimineringen. Jag hyser gott hopp om att det nya direktivet om likabehandling, som vi i socialdemokratiska gruppen länge har krävt, kommer att göra det möjligt för oss att säga att vi verkligen bekämpar alla typer av diskriminering. Översynen av direktivet om europeiska företagsråd, som i dag uppfyller sin roll som ett instrument för social dialog, är en positiv komponent i det sociala paketet. Vi måste fortfarande klara oss med det ofullständiga skyddet för arbetstagare i de drastiska omstruktureringsprocesser som skapas av globaliseringen. Lagstiftning på socialpolitikens område har också en mycket stor betydelse för Europas och européernas politiska medvetande och återställandet av tron på ett gemensamt projekt, framför allt mot bakgrund av den institutionella krisen och det förestående valet till Europaparlamentet.

ORDFÖRANDESKAP: ONESTA

Vice talman

Jean Marie Beaupuy (ALDE) - (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr minister! De långa och livliga debatter vi har haft om Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter ringer fortfarande i mina öron. Vår kollega Roselyn Bachelot, som jag arbetade tillsammans med när det gäller den här fonden, liksom Jean Louis Cottigny, övertygade oss om att fatta vissa oerhört viktiga beslut. Och hur ser det ut i dag? Knappt 4 procent av det stöd som är budgeterat för denna fond delades ut under 2007.

Ni har redan indikerat, herr kommissionsledamot, muntligen och skriftligen, att ni planerar att revidera kriterierna. Är denna revidering av kriterierna tillräcklig för att lösa problemen? Nej, det är den inte! När 96 procent av det här stödet inte utnyttjas måste vi ställa oss en grundläggande fråga: Är vårt mål med att fatta det här beslutet om den europeiska globaliseringsfonden lämpligt? Vi står inför demografiska utmaningar, som ni påpekade, och vi står inför många ekonomiska utmaningar, med tanke på globaliseringen och ny teknik.

Jag uppmanar er, herr kommissionsledamot, att inte bara revidera kriterierna för den här globaliseringsfonden, utan också titta på själva syftet med vad vi gör här.

Peter Liese (PPE-DE) - (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag kan inte dölja min besvikelse över uttalandena från rådet och kommissionen. Mycket har sagts om den europeiska sociala modellen och det är min uppfattning att en del av kommissionens förslag träffar utanför målet – mina kolleger har lyft fram flera problem med antidiskrimineringsdirektivet. När det gäller detaljerna i den lagstiftning som är utformad för att skydda arbetstagarna är rådet och kommissionen för feiga.

Rådsordföranden refererade dock till den kompromiss som antogs i juni om bemanningsföretag och annat tillfälligt arbete, men på ett eller annat sätt – jag tror det berodde på att man skämdes – lyckades rådet och kommissionen anta arbetstidsdirektivet. Det som rådet antog i juni är inte något lysande kapitel i historien om Europas sociala modell, måste jag säga. Innan jag valdes in i parlamentet var jag läkare på ett sjukhus och jag vet att många anställda läkare och många andra medarbetare till en början var nöjda när EG-domstolen fastslog att den tid man har jour är arbetstid. Jag vet dock också att det finns svårigheter med att genomföra den här domen och att jourtiden kan behöva viktas utifrån kostnader och antal uttryckningar. Det rådet dock har gjort, genom att i praktiken riva upp EG-domstolens dom och till och med ignorera de förbättringar som kommissionens förslag innebar för vissa aspekter av det tidigare rättsliga läget, är oacceptabelt.

Vi behöver en kompromiss och parlamentet pekade ut riktningen vid den första behandlingen, med förslag som användning av en kvot. Men om en läkare t.ex. har jour på sjukhuset och en patient med ett livshotande tillstånd när som helst kan komma in kan det inte betraktas som en viloperiod, vilket det skulle kunna göra enligt rådets kompromiss. Detta är ännu ett område där det behövs fortsatta förbättringar. I annat fall fyller hela debatten om den europeiska sociala modellen ingen funktion.

Evangelia Tzampazi (PSE) - (EL) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Den ekonomiska och sociala situationen i dag kräver ett starkare socialt Europa. Samtidigt som 16 procent av Europas befolkning i dag står i brödköer är diskrimineringen fortfarande tydlig och allmänt utbredd.

En ekonomisk politik som ökar arbetslösheten och otryggheten fördjupar medborgarnas förtroendekris på bekostnad av EU och dess framtid. Mot den här bakgrunden är den förnyade sociala agendan ett steg framåt när det gäller social lagstiftning efter en lång period av handlingsförlamning.

Det är dock bara tre av förslagen som är juridiskt bindande, medan resten är rekommendationer och meddelanden som inte handlar om lagstiftning. Vi har därför kommit fram till slutsatsen att det nya sociala paketet kommer att ha en begränsad effekt på tillvaron för Europas medborgare.

Syftet är gott, vilket framgår av det nya direktivförslaget mot diskriminering. Detta är en viktig framgång för socialdemokratiska gruppen i Europaparlamentet, eftersom gruppen stödde förslaget till ett övergripande direktiv för att få ett slut på det hierarkiska systemet för diskrimineringsskydd inom EU. Den sociala agendan tycks dock sakna ambitiösa mål och tydlighet och har allvarliga brister.

Därför krävs tydliga politiska åtgärder, ett stopp för de snabbt ökande ojämlikheterna och förbättrade levnads- och arbetsförhållanden.

Viktória Mohácsi (ALDE). - (HU) Herr talman! Kommissionsledamoten sammanfattade sina förväntningar på ett bra sätt i sitt tal, men de tillgängliga dokumenten återspeglar inte detta. Det finns ett litet språkligt problem: diskriminering kan inte kallas breddande av möjligheter. Jag har inte talat om något annat än segregeringen av romska barn i fyra år. Dessutom är hälften av våra barn, flera miljoner romska barn, klassificerade som funktionshindrade. Vad är det, om inte diskriminering? Att utelämna ämnet segregering när man skapade det övergripande direktivet var oförlåtligt. Kommissionsledamot Jacques Barrot borde också vara delaktig i arbetet och parlamentets krav ska inte heller utelämnas! Vi vill ha minst fyra resolutioner, ett integrationspaket för romerna med lagstiftning och en budget samt en grupp som samordnar utskotten för att införa eventuella framtida program på ett effektivt sätt. Kommissionsledamot Vladimir Špidla kan inte lösa den här frågan på egen hand. Tack.

Iva Zanicchi (PPE-DE). - (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Det dokument om det sociala paketet som just har lagts fram utgör en stor utmaning för den europeiska utvecklingen mot bakgrund av Lissabonstrategin, som europeiska beslutsfattare antog som en riktlinje för en viktig och oundviklig process som syftar till att integrera, modernisera och utveckla vårt gemensamma hem.

Paketet innehåller åtgärder inom områdena sysselsättning, sociala frågor, utbildning, ungdom, hälsa, informationssamhället och ekonomiska frågor. Samtliga är viktiga frågor som direkt påverkar allas vår vardag som medborgare i Europa och som därmed måste vara föremål för grundliga, samordnade och framför allt transparenta analyser.

Som ledamot av utskottet för sysselsättning och sociala frågor vill jag betona vikten och behovet av det här förslaget som, genom att angripa de områden som just nämndes, utgör ett brett försök att förstå, undersöka och lösa frågor som demografiska förändringar, globalisering och vikten av den mänskliga faktorn.

Jag är glad att kommissionen har för avsikt att granska direktiven 92/85/EEG och 96/34/EG när det gäller föräldraledighet, eftersom det är en åtgärd för att förbättra kvaliteten på familjelivet för alla de kvinnor som, samtidigt som de ska sköta en familj, också måste vara en del av arbetslivet varje dag.

Jag vill att kommissionen besvarar några frågor som rör kampen mot fattigdomen – och jag talar då inte om fattigdomen i tredje världen utan om fattigdomen inom EU:s gränser – ett problem som blir större för varje år och som påverkar alla medlemmar i EU. I samband med detta vill jag fråga: Vilken specifik metodik kommer kommissionen att använda för att lösa ett problem som år efter år, som jag nämnde, systematiskt påverkar de europeiska ekonomierna och som därmed direkt påverkar levnadsstandarden för miljontals europeiska medborgare?

För det andra skulle jag vilja veta – och som kvinna känner jag mig direkt berörd av den här frågan – vilka åtgärder kommissionen tänker vidta mot den diskriminering av kvinnor som fortfarande förekommer i samhället i dag 2008, framför allt inom sysselsättningsområdet och mer specifikt när det gäller löner? Vilka specifika åtgärder kan vidtas för att få bort denna obalans?

Avslutningsvis vill jag tacka kommissionsledamot Vladimir Špidla för hans arbete med att ta fram det här dokumentet. Jag vill tacka rådets representanter och jag vill än en gång betona hur viktigt detta sociala paket är mot bakgrund av den reviderade sociala agendan.

Jan Cremers (PSE). - (NL) Herr talman, mina damer och herrar, herr minister, herr kommissionsledamot! Förutom förslag inom området antidiskriminering och gränsöverskridande hälso- och sjukvård innehåller kommissionens sociala agenda det länge emotsedda förslaget om europeiska företagsråd. Kommissionen motsätter sig också översynen av direktivet om utstationering, ett direktiv som blivit omtvistat efter en del mycket kontroversiella domar i EG-domstolen. Jag vill snabbt beröra båda ämnena.

För det första, de europeiska arbetstagarnas rätt till information och samråd. Vi känner alla till vad problemet är där. För låg efterlevnad (endast ett av tre berörda företag har ett europeiskt företagsråd), otillräcklig reglering av informations- och samrådsrättigheterna samt brist på faciliteter. Jag beklagar djupt att kommissionen inte har föreslagit ett sanktionssystem för överträdelse av reglerna. Det är också min uppfattning att bestämmelserna om subsidiaritet är otillräckliga och att de inte överensstämmer med vad som har fastställts i bra modeller, nämligen flera regelbundna möten varje år, vilket enkelt kan ordnas med nödvändig utbildning och stöd. Ett möte per år är inte mycket mer än en symbolisk åtgärd. Samråd mellan parterna är alldeles för viktigt för det.

För det andra, direktivet om utstationering. I den första domen i EG-domstolen när det gäller rådande arbetsförhållanden i en medlemsstat verkade det fortfarande handla om en policyförändring i den europeiska lagstiftningen, uttolkad av domstolen, utan stöd av den europeiska lagstiftaren. Efter Luxemburg-fallet är det tydligt att också kommissionen medvetet har monterat ned de principer som finns i direktivet. Det som en gång var avsett att vara ett direktiv för att skydda arbetstagarna mot exploatering och illojal konkurrens i det gränsöverskridande utbudet av tjänster har därmed, tack vare EG-domstolen och kommissionen, blivit ett hot mot de skyldigheter som är tillämpliga i en medlemsstat när det gäller vilka arbetsförhållanden som ska råda. Kommissionen måste än en gång ta sitt lagstiftande ansvar på det här området och se till att medlemsstaterna i framtiden kan tillämpa sina generellt tillämpliga regler på arbetsrättslagstiftning och kollektivavtal.

Evelyne Gebhardt (PSE). - (DE) Herr talman! Jag har bara en lista med frågor jag vill ställa. Varför så lite och så sent? Varför utropade vi i september förra året 2008 till det sociala Europas år, när social välfärd inte tillhörde prioriteringarna för ordförandeskapet? Varför förde högern en så utdragen strid mot sociala rättigheter i tjänstedirektivet när de i dag utmålar sig som sanna förespråkare för social rättvisa? Varför röstade utskottet i juli mot Hamon-betänkandet och för Handzlik-betänkandet, precis tvärt emot vad som har sagts här i dag? Varför har detta hänt?

Var ärliga och berätta vad ni egentligen gör i stället för att ge allmänheten det motsatta budskapet. Jag vill be er att göra det eftersom det är mycket viktigt. Varför bedriver ni en sådan politik? Helt enkelt för att ni i högern har tagit till er fel filosofi. Ni utgår från att människor är till för att betjäna ekonomin. Vi socialdemokrater är av motsatt uppfattning, nämligen att ekonomin är till för att betjäna folket och att vi måste utforma vår politik i enlighet därmed.

Gabriela Crețu (PSE). - (RO) Jag hoppades att de här förslagen skulle stimulera till att minska de sociala klyftorna mellan de europeiska medborgarna. Tyvärr innebär paketet bara att vi ställs inför en annan klyfta, den mellan goda avsikter och de instrument som krävs för att uppnå dessa avsikter.

Detta händer också när det finns europeisk lagstiftning som kräver att medlemsstaterna agerar.

Ett exempel är lönediskrimineringen av kvinnor på arbetsmarknaden. Det finns lagstiftning på det här området, upprepade åtaganden. Ändå har det inte skett någon förbättring under de senaste åtta åren. Även om man antar att arbetsgivarna har förstått de ekonomiska fördelarna med korrekta löner och sina rättsliga skyldigheter är svårigheterna oöverstigliga. Ett system med icke-diskriminerande arbetsanalys för att jämföra olika verksamheter saknas. Utan ett sådant system förblir principen om lika lön för lika arbete en illusion, liksom minskningen av klyftan mellan arbetskraften och arbetsmarknadens behov.

Systemen för jobbklassificering är defekta, om de alls finns. Vi har redan domstolsbeslut som medger att man, genom att använda fysiskt arbete som grund, bortser från de olika förmågor som krävs för arbete och skapar diskriminering.

Metoden med öppen samordning har berömvärda sociala mål, men till och med de indikatorer som mäter vissa av dessa mål saknas på listan över gemensamma indikatorer.

Slutsatsen är sorglig: det bristande intresset för könsfrågor motsvaras bara av bristen på politisk vilja till effektiva, gemensamma regleringar på arbetsmarknaden.

Donata Gottardi (PSE). - (IT) Herr talman, herr kommissionsledamot, herr minister, mina damer och herrar! Trots alla analyser och studier, vilket inkluderar studier om införlivande av antidiskrimineringsdirektiv, är de viktigaste komponenterna fortfarande effektivitet och innovation.

Hur är det möjligt att ta fram förslaget till det nya så kallade "övergripande direktivet", som för närvarande inte är mer än en utvidgning av skyddet på ett antal områden som sträcker sig utanför arbetsplatserna, när

frågan om positiv särbehandling fortfarande betraktas som att den handlar om att skydda icke-förbjudna åtgärder i stället för att ta fram nya åtgärder?

Det finns ett litet – dock alltför litet – tecken på framsteg i kravet på ett förnyat allmänt engagemang på det här området, som avslutas med en uppmaning om att tillämpa de instrument som är avsedda för romerna på ett bättre sätt, som om vi åkallar något vi inte lyckats uppnå. Skriver vi bara retorik? I det här sammanhanget misstänker jag att vi gör det! Det kan exempelvis tyckas poänglöst att i det här skedet ställa frågor till kommissionen och lyfta fram fall av diskriminering eller fall där den nationella lagstiftningen eller lagstiftningen på regional nivå misslyckats.

Alltför ofta – ja, nästan alltid – handlar svaret bara om att det finns en europeisk skyddslagstiftning: Vi går vidare, inga framsteg, tystnad! Vi debatterar ändå kardinalprincipen om likabehandling och här talar jag om arbetstagare som är utstationerade i andra länder.

Den nya sociala dagordningen är kanske en bra övning, men paketet med föreslagna ämnen påminner mer om ett pussel, som består av olika bitar som ännu inte samlats ihop i slutet av en mandatperiod där man har slutfört en rad åtgärder som ingår i ett verkligt innovativt projekt. Tala om diskriminering och stereotyper. Herr minister! Tacka er president för slipsen.

Richard Falbr (PSE). – (CS) Herr talman! Med tanke på att orden ”för lite för sent” redan har yttrats många gånger när man analyserar det sociala paketet ska jag komma med min analys: Berget har fött en mus. Min fråga är: Vad har ni gjort under de senaste fyra åren? Ni har lagt fram socialt oacceptabla förslag, där kulmen är det arbetstidsdirektiv som rådet och kommissionen stoltserar med. Därför kan man inte betrakta förslaget till det sociala paketet – trots att det har en del positiva aspekter – som någonting annat än propaganda med målet att infoga etiketten ”social” i kommissionens brevhuvud. Merparten av förslagen behöver inte diskuteras alls, så det är inget annat än en kortvarig framgång. Det är rätt enkelt att säga att den gemensamma marknaden är till för folket och att folket inte är till för marknaden, och att det – om det ska finnas bindande regler för hur företagen kan agera på marknaden – är nödvändigt att ha minimiregler om de anställdas position, minimilön som fastställs som en procentandel av genomsnittslönen i alla medlemsstater och lika behandling och lika lön för anställda som arbetar i andra länder än det egna. Det räcker att säga att EU följer ILO-konventionerna om högsta tillåtna arbetstid, fackföreningsfrihet och kollektivavtal.

Konkurrensen mellan medlemsstaterna om vem som har lägst skatter och löner och minsta möjliga insyn för fackföreningarna kommer att fortsätta och den öppna samordningsmetoden är bara ännu ett effektivt sätt att ta itu med något som ingen vill göra. Till dem som kritiserar det franska ordförandeskapet vill jag säga: Vänta tills det är dags för det tjeckiska ordförandeskapet. Det här var ingenting i jämförelse. För några veckor sedan lade presidenten in sitt veto mot ett lagförslag som förbjöd diskriminering, eftersom han menade att det var överflödigt.

Karin Jöns (PSE). – (DE) Herr talman! Jag måste säga att jag känner mig iskall inför den sociala agendan. Man har inte fått grepp om de halmstrån man griper efter. Det här kan väl ändå inte vara ett seriöst försök att reformera de europeiska företagsråden, eftersom man inte föreskriver fler möten eller sanktionsmekanismer vid överträdelser. Frånvaron av en vilja att reformera direktivet om utstationering av arbetstagare är lika oacceptabel.

Herr kommissionsledamot! Bristen på ett tydligt ställningstagande om arbetstiden i en social agenda är ännu ett belägg för att kommissionen inte motsätter sig tanken på 65-timmars arbetsveckor heller. Detta har inte längre någon koppling till den europeiska sociala modell som min grupp eftersträvar och som vi socialdemokrater vill skapa.

Kan jag också få säga till rådet att det är oacceptabelt hur ni pressar arbetsgivar- och arbetstagarorganisationerna – för att formulera sig artigt – om de europeiska företagsråden.

Min grupp kommer inte att delta i den här charaden. Om arbetskraften i Europa inte helt ska vända EU ryggen måste vi ge den bättre skydd mot effekterna av globaliseringen och snabbt lägga grunden för gränsöverskridande kollektiva löneavtal.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE). – (RO) Jag vill ta upp några tankar kring lagstiftningspaketet i den sociala europeiska agendan till diskussion.

Jag uppskattar kommissionens initiativ på det här området mycket och de initiativ som presenterades i kommissionens meddelande ”Förbättrad kompetens för framtiden: En agenda för europeiskt samarbete om skolor”.

Förutom de här initiativen vill jag föreslå att kommissionen lanserar ett pilotprojekt för att skapa ett europeiskt stipendium för barn i ekonomiskt och geografiskt missgynnade regioner.

I Europa lever 19 miljoner barn och ungdomar i fattigdom och 6 miljoner lämnar skolan i förtid varje år. Enligt en Eurobarometer-studie har i exempelvis Rumänien ungdomar på landsbygden och i bergstrakter och isolerade regioner 5 procents chans att gå vidare till högre utbildning. Den andelen ligger långt från EU:s mål om att 85 procent av alla ungdomar ska ha tillgång till högskoleutbildning.

Medlemsstaterna saknar de ekonomiska resurserna att själva göra något åt denna oroväckande situation. Därför borde EU kämpa med alla tänkbara medel, t.ex. lagstiftning, fonder och politik på EU-nivå, för att främja möjligheterna och tillgången till utbildning för alla ungdomar.

Proinsias De Rossa (PSE). - (EN) Herr talman! Ordföranden för ALDE-gruppen, Graham Watson, säger att ett jobb är den bästa socialpolitiken. Tyvärr finns det miljontals människor i Europa som arbetar för mindre än vad de skulle ha fått om de hade gått på socialbidrag. De fattiga och lågavlönade dör yngre, drabbas i större utsträckning av fysiska och psykiska sjukdomar, vårdas mer på sjukhus och sitter oftare i fängelse, är utestängda från att fullt ut delta i samhället, förvägras en fullständig kulturell, medborgarlig, social och säker tillvaro och deras barn är till stor del förvisade till samma onda cirkel av försakelse – om inte vi som politiker får till stånd en social och ekonomisk politik som är integrerad och ömsesidig. Människor måste behandlas som medborgare, inte som ekonomiska enheter.

Uppnår man det genom denna agenda? Beklagligtvis inte. Därmed får vi inte glömma de positiva delarna – exempelvis det övergripande direktivet om diskriminering. Jag säger inte heller att kommissionsledamot Vladimir Špidla inte har kämpat hårt i en fientlig omgivning för att få det här paketet godkänt. Vi kommer att arbeta tillsammans med honom för göra det bättre. Kommissionen och rådet har nio månader på sig att visa att de menar allvar med det sociala Europa. Sedan avger folket sin dom.

Mieczysław Edmund Janowski (UEN). - (PL) Herr talman, herr kommissionsledamot! I dag diskuterar vi mycket viktiga frågor som rör sysselsättning, sociala rättigheter och hälsoskydd. Allt detta har en dimension i förhållande till familjen, samhällets minsta enhet. Det rör också personer med funktionshinder, pensionärer samt det mycket svåra problemet arbetslöshet. Att etablera ett rimligt förhållande mellan lön och arbete och en värdig social trygghet innebär inte att man gör människor något slags tjänst. Det är en plikt som har sitt ursprung i vår oro för Europas framtid. De medel som medlemsstaterna anslagit till socialpolitik måste styras bättre, liksom den europeiska socialfonden.

Vår kontinent åldras nu mycket snabbt. Men ser vi hur otillräcklig den europeiska politiken är för familjen? Vad kan vi säga om familjernas inkomster? Var är vår solidaritet med de fattiga? Jag använder medvetet ordet solidaritet vid en tidpunkt då vi firar att det är 28 år sedan fackföreningen Solidaritet och solidaritetsrörelsen grundades, vilket bidrog till de stora förändringar som har ägt rum i Europa.

Maria Petre (PPE-DE). - (RO) Jag är glad att vi i dag diskuterar nylanseringen av det sociala paketet.

Europa behöver sociala framsteg, Europa som helhet, med sina gamla och nya medlemsländer. Det enade Europa står inför samma utmaningar: en åldrande befolkning, jobb som försvunnit på grund av globaliseringen, fattigdom bland barn.

Kommissionsledamot Špidla! Jag välkomnar er hållning när det gäller frågan om solidaritet mellan generationerna. Vi behöver ny stimulans i den här frågan, men jag välkomnar också att man på nytt tar upp tanken om solidaritet mellan olika regioner, eftersom det är här vi på det mest exakta sättet kan mäta den sociala sammanhållningen, eller frånvaron av den.

Jan Andersson (PSE). - Herr talman! Jag ber om ursäkt för min sena ankomst. Jag hade ett möte i Sverige sent igår kväll och har precis anlänt hit. Jag vet inte vad som har diskuterats tidigare, men låt mig börja med att säga att vi naturligtvis välkomnar det sociala paketet. Vi tycker att det kommer aningen för sent och att det kunde ha kommit tidigare under perioden, men nu är det i alla fall här. Det är klart att ambitionerna i parlamentet är något större än i paketet, men jag vill ändå lyfta fram tre positiva saker som vi kan arbeta med.

Själv jobbar jag mycket med domarna i EG-domstolen och konsekvenserna av dem. Jag välkomnar den mer öppna attityd som nu finns i kommissionen, t.ex. det forum som nu ska hållas. Jag hoppas att det ska bli bra.

En annan positiv sak är ILO-konventionen som också är knuten till domarna i EG-domstolen, alltså att medlemsstaterna uppmanas att underteckna ILO-konventionen.

För det tredje, programmet för social integrering som kommer att presenteras i oktober och kampen mot fattigdom, utanförskap och annat. Jag hoppas att vi kan ha ett gott samarbete kring de här frågorna. De är oerhört viktiga.

Richard Corbett (PSE). - (EN) Herr talman! Om man har en europeisk marknad – som vi har i den gemensamma europeiska marknaden – måste man självfallet ha gemensamma regler för denna gemensamma marknad så att den fungerar rättvist och effektivt, inte minst på det sociala området. Det är därför vi har fastställt anställningsstandarder och arbetsrättsliga lagar och regler för att skydda arbetstagarnas rättigheter – arbetstidsdirektivet, hälso- och säkerhetslagstiftning, föräldraledighetsdirektivet, arbetstagarnas rätt till information och samråd.

Ändå vill det konservativa partiet i Storbritannien – och jag ser att det inte finns en enda företrädare för det partiet närvarande i kammaren just nu för att diskutera detta – att landet helt ska ställa sig utanför fördragets sociala kapitel, om de får makten igen i Storbritannien. Tror de för ett ögonblick att resten av EU skulle acceptera att en enda medlemsstat ställer sig utanför de åtaganden som vi tillsammans har utvecklat på europeisk nivå för att styra vår marknad? Tror de verkligen att den sortens illojala konkurrens, där man sänker standarderna för hälsa och säkerhet och försvagar arbetstagarnas rättigheter, skulle vara acceptabel? Det skulle den förstås inte! De konservativa i Storbritannien kan skapa en katastrof för Storbritannien och för Europa.

Xavier Bertrand, rådets ordförande. - (FR) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! En het debatt, men en debatt om det sociala Europa och det faktum att vi har den här debatten är ett bevis på att vi för en dialog. Vår debatt visar också hur svårt det är i dag att skilja på diskussionen om sociala frågor på EU-nivå och den politiska debatten på nationell nivå. Den visar också, på sitt sätt, att vi gör framsteg när det gäller den europeiska integrationen.

En del personer här har riktat anklagelser mot ordförandeskapet. Jag ska inte gå in på de anklagelserna i detalj. Jag är inte här för att komma med invändningar – precis som ni är jag här för att föra det sociala Europa framåt.

Är det sociala Europa en prioritet för det franska ordförandeskapet? Den frågan har ställts. Det tydliga svaret är ja och som ni mycket väl känner till görs den bedömningen inte utifrån våra inledande ambitioner, utan utifrån vad vi har uppnått. Vi vet nu att det är mer sannolikt att vi kan uppnå de resultaten, resultat som är positiva och som är positiva för det sociala Europa. Jag tror benhårt på att vara pragmatisk.

När det sedan gäller de olika ämnena, som president Nicolas Sarkozy sa i sitt anförande i parlamentet – företagsråd, tillfälligt arbete – har vi som mål att slutföra det sista, medan det andra för närvarande ligger i parlamentets händer. Och jag upprepar än en gång: vi måste alla snart ta ställning. Jag tänker inte dröja kvar vid frågor om huruvida en konservativ regering skulle vara mer "social" än en annan. Jag vill bara säga att jag i Frankrike är minister för arbetsmarknadsfrågor och solidaritet. För om man vill fördela välbefindandet måste man först skapa det. Och hur gör man för att skapa välbefindande? Genom arbete. Det är så man skapar välbefindande. Jag vill inte heller behöva påpeka att när det berömda arbetstidsdirektivet lades fram 1993 så var det en fransk socialistregering och en socialistminister – Martine Aubry – som försvarade det här direktivet och dess undantagsklausul. Och vad gör vi i dag med detta berömda direktiv? Låt oss se realistiskt på det: Är det eller är det inte en förbättring av den nuvarande situationen, där vi befinner oss i ett veritabelt ingenmansland efter 48 timmar? Alla vet det om man ska var helt ärlig. Det är dock viktigt att säga att även om det här direktivet inte nödvändigtvis förkroppsligar den ursprungliga tanken från 1993, som handlade om att göra sig av med undantagsklausulen, så ger det nu ett ramverk för dagens, inte gårdagens, situation. Kan vi säga att det är så? Det kan vi absolut, eftersom jag menar att den offentliga debatten och den politiska debatten ska vara upplysande. Antingen fortsätter man med undantagsklausulerna och reglerar dem på rätt sätt, eftersom vi nu vet genom rättspraxis att jourtid är en stor fråga. Eller så kan vi vara pragmatiska, ha hållningen att det handlar om framsteg och acceptera en revidering som kommer att lösa vissa problem och förbättra situationen, även om dagens resultat självfallet inte kommer att göra alla nöjda och jag är väl medveten om det.

Sedan är det frågan om domarna i EG-domstolen. Det handlar inte om att sätta sig över en dom, långt därifrån. Men vi måste titta på dagens situation mot bakgrund av domarna i EG-domstolen. Vilken är den nya rättsliga hållningen? Och vi måste få höra synpunkter från de medlemsstater som främst är berörda. Jag har diskuterat detta med mina motparter. Arbetsmarknadens parter måste också komma med sina synpunkter i ämnet och inte nödvändigtvis var för sig. Tillsammans skulle vara mycket bättre, så att vi kan dra våra slutsatser utifrån det. Här kommer ordförandeskapet inte att ta med sig några förutfattade meningar in i debatten. Ska det här

direktivet revideras? Jag har hört frågan upprepade gånger, inte bara här i parlamentet. Jag menar att svaret bör komma efter debatten och inte i dess inledning. Annars har man förutfattade meningar och det har inte jag.

När det gäller sociala tjänster av allmänt intresse tycks det mig som att alla medlemsstater är måna om att behålla den organisation av de offentliga tjänsterna som är specifik för varje enskilt land. Men det är bara att inse att det råder oenighet om vad som ska göras på EU-nivå. En del är av den uppfattningen att subsidiaritet är det enda svaret, medan andra menar att det ska finnas ett rättsligt ramverk för hela EU. Det kommer tydligen att dröja innan detta kan avgöras. Vårt förslag till en färdplan tillsammans med kommissionen är ett försök att se till att de här frågorna hanteras på rätt sätt och i enlighet med EU:s tidtabell.

Många andra spännande ämnen har tagits upp. När det gäller åtgärder mot diskriminering har ordförandeskapet lovat att föra det nya direktivet framåt. Att slutföra det kräver, som ni känner till, enhällighet bland medlemsstaterna.

Vid ett flertal tillfällen har jag hört ordet tillgänglighet nämnas. Det är passande eftersom effektivitet förutsätter tillgänglighet. Vi måste vara tydliga med detta nu. Kan det sociala Europa gå vidare eller inte? För mig är svaret ett otvetydigt ja. Vi måste gå vidare med det sociala Europa. Har inte en stor del av 2008 redan gått? Det håller jag med om. Är det för sent? Absolut inte! Det är aldrig för sent. Har vi en önskan om att gå vidare? Det har vi uppenbarligen. Men frågan är: Kommer vi att föra det sociala Europa framåt tillsammans? Det är här, mina damer och herrar, som vi alla måste ta ställning!

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Mina damer och herrar! Jag menar att djupet och engagemanget i debatten tydligt har visat att det sociala Europa är på gång igen. Debatten har berört en hel rad detaljerade problem och jag tror inte att det finns något behov av att besvara dem var för sig, eftersom det kommer att finnas möjligheter i kommande diskussioner att gå vidare med argumenten och hitta en lämplig balans. Jag vill ändå bemöta en del saker rent allmänt.

För det första, den här agendan är så bred eftersom det är en social agenda och en socialpolitik som är ett uttryck för en komplex politisk hållning och som är konsekvensen av en komplex hållning i en hel rad politiska initiativ. Det är tveklöst ett brett koncept, inte på något sätt en socialpolitik som är åsidosatt, med en rad otvivelaktigt intressanta och tekniska aspekter, men ändå tydligt marginaliserad.

Den här agendan har placerat socialpolitiken i centrum för Europapolitiken. Självfallet uppstår frågan om den här agendan inte bara är av tekniskt politiskt intresse, något jag menar måste avfärdas. Det är den inte, eftersom den här strategin formulerades för flera år sedan. Den ingår också i en hel rad dokument från EU-kommissionen som också har diskuterats i parlamentet. Den är inte kopplad till någon särskild händelse, som exempelvis den irländska folkomröstningen var.

Den här agendan visar bland annat att kommissionen har varit beslutsam när det gäller att utforma agendan som en procedur som försöker använda alla instrument som är tillgängliga för EU-kommissionen på EU-nivå, lagstiftning, den öppna samordningsmetoden och alla övriga metoder. Den innehåller därför inte bara lagstiftningsförslag, utan självfallet även förslag till meddelanden och förslag till andra dokument.

Jag vill betona att den här agendan är realistisk inom de ramar som kan påverkas av EU-kommissionen. De olika förslagen kommer tveklöst att debatteras i parlamentet och de kommer förstås att ändras vid flera tillfällen, men de är ändå konkreta förslag som kan diskuteras. Debatten väckte också tanken, om än bara delvis – och jag tror att jag måste bemöta det – att förslagen inom sjukvårdsområdet är ett slags bakdörr till Bolkestein-direktivet på hälso- och sjukvårdsområdet. Så är inte fallet. De här förslagen är inte utformade som ett fritt utbud av tjänster, utan kommer att göra det enklare för européerna att få tillgång till hälso- och sjukvård. De här förslagen inkluderar tveklöst en hel rad mycket känsliga frågor och det är uppenbart att de kommer att diskuteras seriöst och ingående, men den grundläggande trenden och konsekvensen av förslagen kommer att vara en förbättrad hälso- och sjukvård för medborgarna i Europa.

En annan tanke som jag vill lyfta fram är bekämpningen av fattigdomen. Tanken om att bekämpa fattigdomen är tydligt formulerad och debatten har lyft fram den här frågan: Med vilka metoder? Agendan utgår inte från att det finns en enda effektiv metod för att bekämpa fattigdomen, utan har som mål att angripa fattigdomen från olika vinklar. Att försöka se till att färre lämnar skolan i förtid bekämpar fattigdomen. Att försöka öppna tillgången till livslångt lärande bekämpar fattigdomen. Den tydligt formulerade avsikten att pensionssystemen ska vara rättvisa och socialt effektiva bekämpar också fattigdomen. Frågan om diskriminering och de direktiv som rör antidiskriminering är också sätt att bekämpa fattigdomen, eftersom man, om man ökar

tillgängligheten för personer med funktionshinder, förhindrar diskriminering mot personer som är äldre och så vidare.

Frågan om lika möjligheter för män och kvinnor togs också upp. Jag vill påpeka att andra direktiv behandlar lika möjligheter för män och kvinnor och mot den bakgrunden var det inte avgörande att uttryckligen inkludera jämlikhet mellan män och kvinnor i det föreslagna direktivet.

Det fördes också en debatt om ILO-konventionerna. Jag vill betona att denna agenda tydligt visar på kommissionens och EU:s starka engagemang för konceptet om drägliga arbetsvillkor på en global nivå. I likhet med det direktiv som inför avtalet mellan arbetstagarna och arbetsgivarna på det maritima området är det en tydlig indikation på hur Europa uppfattar olika ILO-konventioner. I samtliga dokument uppmanas de europeiska länderna att ratificera samtliga konventioner så snabbt som möjligt.

Debatten har gått på djupet och stundtals varit tuff. Jag menar att det här är en debatt som visar vilken betydelse den europeiska socialpolitiken har.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under nästa sammanträdesperiod, någonstans i Europa.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Petru Filip (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Herr talman! Enligt de sedvanliga uttalandena, som innebär att 2008 ska vara det år då det sociala Europa ska lanseras på nytt, utgör det så kallade sociala paketet en uppsättning lagstiftningsinitiativ som fortfarande befinner sig i avsiktsfasen. Kanske är det dags för oss att på ett fastare och mer noggrant sätt ta itu med de frågor som direkt påverkar medborgarna mer än någonsin.

Under de här omständigheterna måste vi ta på oss uppgiften att se till att alla EU-medborgare har icke-diskriminerande levnadsförhållanden och arbetsvillkor. Först och främst är det mot den här bakgrunden inte bara opportunt utan också nödvändigt att återuppta diskussionerna om en minimilön inom EU. För det andra gäller samma sak när det handlar om att skapa enhetliga villkor i alla EU-länder på den gemensamma arbetsmarknaden. Det är inte bra att olika regeringar inom EU fortfarande har en syn på europeiska medborgare som ser olika ut beroende på ursprungsland.

I det här sammanhanget verkar kommissionens initiativ för att förbättra insynen och arbetsmetoderna i EU-strategin för social integration och skydd och att konsolidera dess samverkan med andra initiativ ha stor betydelse. Jag noterade med glädje kommissionens förslag till ett övergripande direktiv för att bekämpa diskriminering på andra områden än arbetsmarknaden.

Livia Járóka (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Ett av de viktigaste resultaten av EU-kommissionens förnyade sociala agenda måste vara att ge tillbaka Europas romer deras rättigheter som europeiska medborgare och se till att den sociala utestängningen av dem upphör. Jag är glad att dokumentet ger stöd för detta.

På de områden som nämns i agendan befinner sig romerna i en avsevärt sämre situation än majoriteten i samhället, inom områden som utbildning, sysselsättning, levnadsförhållanden, diskriminering och hälsa.

Program för livslångt lärande som ger romerna kunskaper som leder till anställning och företagande kan vara ett användbart verktyg i kampen mot arbetslösheten.

Antidiskrimineringsverktyg måste överföras till nationella rättigheter så att de som drabbas av diskriminering kan vända sig till domstol och de nationella myndigheterna och institutioner som arbetar med lika möjligheter kan konstatera att en överträdelse skett och införa sanktioner.

Strukturfonderna skulle kunna vara mer effektiva när det gäller att minska den sociala utestängningen av romerna, men för att kunna uppnå detta måste romska organisationer åtminstone ges en diskussionsrätt när det handlar om att välja, planera, genomföra och utvärdera projekt som är finansierade av fonderna. Dessutom måste program som syftar till att förbereda de romska organisationerna för det här arbetet startas.

Vi hoppas att den sociala agendan kan ge lämpliga svar på de här frågorna. Jag anser att det är viktigt att vi kan diskutera dessa ämnen på den stora romska konferens som hålls den 16 september och jag hoppas att frågan om romernas sociala integration kommer att finnas med på Europeiska rådets agenda, både som en separat fråga och som en del av den sociala agendan.

Sirpa Pietikäinen (PPE-DE), skriftlig. – (FI) Herr talman, mina damer och herrar! Kommissionens sociala paket är en länge emotsedd reform som syftar till att bygga upp EU:s sociala dimension. I likhet med många av mina kolleger hade jag dock velat se att kommissionen hade haft en något djärvare och mer ambitiös inställning till sina förslag och reformer. Enligt min uppfattning har paketet framför allt brister när det gäller att skydda grundläggande offentliga tjänster.

Paketet innehåller dock många goda förslag. Jag vill framför allt tacka kommissionen för att den efter långa överläggningar har beslutat att ta fram ett övergripande antidiskrimineringsdirektiv som omfattar alla grunder för diskriminering. Medborgare som stöter på diskriminering i olika former och av olika skäl ska inte behandlas olika. Ett övergripande direktiv är det enda realistiska sättet att garantera likabehandling för alla. Dessutom är förslaget att stärka de europeiska företagsrådets roll mycket välkommet.

Förslaget till direktiv om patienträttigheter vid gränsöverskridande hälso- och sjukvård, som fick förhållandevis liten uppmärksamhet, kommer att ha en konkret inverkan på många europeers tillvaro. När de europeiska gränserna öppnas och med ökade möjligheter inom hälso- och sjukvårdssektorn är det särskilt viktigt att klargöra vem som är ansvarig för en patients hälsa och hur långtgående det ansvaret är. Kommissionens förslag till direktiv är ett välkommet förtydligande av de övergripande europeiska reglerna.

Trots paketets brister är det definitivt ett steg i rätt riktning och jag hoppas att kommissionen kommer att fortsätta sitt arbete för att stärka de känslor Europas medborgare har kring social trygghet under de kommande åren. I samband med detta vill jag uppmana kommissionen att fortsätta med sina planer på att ta fram ett direktiv om att förlänga föräldraledigheten från 14 till 18 veckor. Det är bara att hoppas att direktivet omsätts i praktiken så snart som möjligt. Jag skulle dock vilja att kommissionens förslag framför allt inriktas på att förlänga föräldraledigheten för båda föräldrarna och därmed förbättra båda föräldrarnas rättigheter och möjligheter att stanna hemma när barnet är fött.

Katrin Saks (PSE), skriftlig. – (ET) Martin Schultz har utan tvekan rätt att säga att det sociala paketet kunde ha varit starkare. Kommissionen skulle ha tagit fram paketet snabbare så att vi hade kunnat hantera denna viktiga fråga, inte när valet närmar sig utan tidigare, när det fanns tid att bedöma alla nyanser i det här paketet noggrant, och det är mycket viktigt.

Bland annat skulle jag vilja lyfta fram kommissionens meddelande om Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter. Även om den har gett stöd till flera tusen människor i exempelvis Tyskland, Frankrike, Portugal och Finland visar undersökningen för 2007 att en förhållandevis stor andel av fonden inte använts.

Textilarbetare i Litauen fick kompensation från fonden i augusti. Det är ett gott tecken på att även de nya medlemsstaterna kan söka stöd för att hjälpa till med de förändringar som globaliseringen kräver.

Kommissionen kommer snart att undersöka de kriterier som besluten om stöd baseras på. Jag vill betona att i små länder som Estland har många företag varit tvungna att säga upp hundratals anställda på grund av globaliseringen. Att förenkla processen för att söka hjälp från fonden skulle innebära att det skulle bli enklare att söka stöd också för de här personerna.

Silvia-Adriana Țicău (PSE), skriftlig. – (RO) I Lissabonfördraget konstateras att EU ska förlita sig på en social marknadsekonomi som ger medborgarna tillgång till rimliga arbetsförhållanden och livsvillkor, utbildning, sjukvård och sociala skyddstjänster.

EU:s befolkning blir äldre. 2007 utgjorde medborgare som var 65 år och äldre 17 procent av EU:s befolkning. 2030 kommer denna procentandel att nå 24,6 procent.

Den senaste statistiken från Eurostat visar att 2015 kommer antalet dödsfall att överstiga antalet födselar, vilket leder till att antalet EU-medborgare minskar från 521 miljoner 2015 till 506 miljoner 2060.

Under de här omständigheterna verkar invandring vara den viktigaste faktorn för att befolkningen ska öka i EU. Migrationsströmmarna påverkar dock medlemsstaterna på olika sätt. Mellan 1985 och 2007 registrerade Irland en befolkningsökning på 21,8 procent, medan befolkningen i Bulgarien minskade med 14,4 procent under samma period.

Vilka lösningar ger det sociala paketet på de här utmaningarna? EU:s medborgare väntar på kraftfulla åtgärder för att skapa välbetalda jobb, garantier om tillgång till kvalitetsutbildning, sjukvård och socialt skydd.

Det sociala paketet är en försäkring för EU:s framtid och det är avgörande för den långsiktiga utvecklingen.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (EN) Det råder ingen tvekan om att den europeiska sociala modellen måste reformeras. Inte minst de omoderna socialbidragssystem som finns i många av de större medlemsstaterna. Alla diskussioner om en europeisk social modell verkar vara ett steg i fel riktning.

Ingen social agenda och inget policydokument som publiceras av kommissionen kommer sannolikt att främja konkret ekonomisk tillväxt eller skapa jobb. När den ekonomiska krisen i USA nu snabbt har nått vår kontinent bör våra regeringar reagera och se till att våra medborgare känner av så lite som möjligt av recessionens negativa effekter. EU-byråkratin kommer inte att låta sig hindras av en ekonomisk kris eller en recession. Medlemsstaterna bör fokusera på att liberalisera sina ekonomier, sänka skatterna och räntorna och minska byråkratin, inte minst för småföretag.

Centraliserade ingripanden i ekonomin har alltid misslyckats. De åtgärder som kommissionen föreslagit hjälper inte bara våra medborgare att slippa arbetslöshet, utan kan också samtidigt vara ett hinder för sysselsättning och ekonomisk tillväxt.

(Sammanträdet avbröts kl. 11.40 i avvaktan på omröstningen och återupptogs kl. 12.00.)

ORDFÖRANDESKAP: McMILLAN-SCOTT

Vice talman

Dimitar Stoyanov (NI). – (BG) Herr talman! Jag vill informera parlamentet om att jag i strid mot protokollet om immunitet och privilegier för Europeiska gemenskaperna den 30 juli arresterades och blev slagen av polisen. Man hotade också att skära halsen av mig.

Det är skamligt att parlamentet fortfarande inte har uttalat sig om detta brott som begåtts mot mig. Och jag vill fråga de kolleger som samlats här i kammaren: Vad väntar ni på, att någon faktiskt ska skära halsen av mig? Att hoten fullföljs och att de dödar mig? En grym orättvisa har begåtts mot en ledamot av Europaparlamentet och ni förblir tysta. Tack.

Talmannen. – Tack för att ni informerar oss om detta. Vi vidarebefordrar detta till relevant organ inom institutionen.

5. Omröstning

Talmannen. – Nästa punkt är omröstningen.

(För omröstningsresultat och andra uppgifter som rör omröstningen: se protokollet.)

5.1. Programmet Aktiv ungdom (2007–2013) (A6-0274/2008, Katerina Batzeli) (omröstning)

– Före omröstningen:

Katerina Batzeli, föredragande. – (EL) Herr talman! När det gäller de fyra betänkanden parlamentet ska rösta om vill jag på uppdrag av utskottet för kultur och utbildning påpeka att de fleråriga programmen inom områdena kultur, utbildning, ungdom och medborgardeltagande i samhällsaktiviteter hör till de viktigaste aktiviteterna inom EU och inte minst för Europaparlamentet.

Beslut om val och finansiering av de olika aktiviteter som omfattas av de här programmen ska därför vila på tydliga och objektiva kriterier. Förenklade förfaranden ska antas för att undvika onödiga förseningar för europeiska medborgare.

De fyra utskottsbetänkandena, som Europaparlamentet ska rösta om i dag i plenum, syftar till att se till att det finns transparenta, snabba och effektiva förfaranden. Detta stärker samtidigt Europaparlamentets roll på det här området.

Det faktum att dessa parlamentsförslag har godkänts av både kommissionen och rådet är särskilt tillfredsställande och ger hopp inför framtida mellaninstitutionella överenskommelser.

Slutligen vill jag tacka kommissionen, rådet under det slovenska ordförandeskapet och det nuvarande franska ordförandeskapet för deras samarbetsanda och sätt att hantera dessa fyra EU-program.

5.2. Programmet Kultur (2007–2013) (A6-0273/2008, Katerina Batzeli) (omröstning)

5.3. Programmet "Ett Europa för medborgarna" (2007-2013) (A6-0275/2008, Katerina Batzeli) (omröstning)

5.4. Handlingsprogram för livslångt lärande (A6-0276/2008, Katerina Batzeli) (omröstning)

5.5. Ingående av protokollet till avtalet EG/Uzbekistan om partnerskap och samarbete (A6-0306/2008, Jacek Saryusz-Wolski) (omröstning)

5.6. Ingående av protokollet till avtalet EG/Kirgizistan om partnerskap och samarbete (A6-0307/2008, Jacek Saryusz-Wolski) (omröstning)

5.7. Ingående av protokollet till avtalet EG/Tadzjikistan om partnerskap och samarbete (A6-0320/2008, Jacek Saryusz-Wolski) (omröstning)

5.8. Montenegros ansvar för de långfristiga lån som beviljats Serbien-Montenegro (tidigare Förbundsrepubliken Jugoslavien) (A6-0281/2008, Helmuth Markov) (omröstning)

5.9. Ekologisk produktion och märkning av ekologiska produkter (A6-0311/2008, Neil Parish) (omröstning)

5.10. Fiskeavtal för södra Indiska oceanen (A6-0315/2008, Philippe Morillon) (omröstning)

5.11. Förslag till ändringsbudget nr 5/2008 (A6-0328/2008, Kyösti Virrankoski) (omröstning)

5.12. Det europeiska rättsliga nätverket (A6-0292/2008, Sylvia-Yvonne Kaufmann) (omröstning)

5.13. Tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande av avgöranden i brottmål (A6-0285/2008, Armando França) (omröstning)

– Före omröstningen:

Armando França, föredragande. – (PT) Detta betänkande var ett bra exempel på förståelse och samarbete i parlamentet och på samarbete mellan parlamentet och rådet. Jag tackar därför mina kolleger, rådets representanter, den tekniska personalen och alla som varit inblandade i detta komplexa och svåra betänkande.

Rambeslutet kommer att vara mycket viktigt för straffrätten i EU. Det främjar principen om ömsesidigt erkännande, stärker försvarets rättigheter och de anklagades säkerhet, påskyndar och effektiviserar verkställandet av utevarodomar och hjälper till att motarbeta brottsligheten i Europa. Det framtida ramverket kommer också att hjälpa till att stärka rättssäkerheten och rättsstatsprincipen, och främja den europeiska integrationen. Den stora enighet som uppnåddes i utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter var avgörande och bör upprepas här i dag. Tack allihop!

5.14. Fiske och vattenbruk i samband med integrerad förvaltning av kustområden i Europa (A6-0286/2008, Ioannis Gklavakis) (omröstning)

– Före omröstningen:

Ioannis Gklavakis, föredragande. – (EL) Herr talman, mina damer och herrar! Låt mig kort nämna den integrerade förvaltningen av kustområdena, som först och främst utformats för att skydda fisket och fiskodlingarna. Debatten om detta betänkande har strukits med anledning av debatten om situationen i Georgien, vilket är en brådsak och viktig angelägenhet. Det är därför jag talar i dag.

Mitt betänkande handlar huvudsakligen om att skydda naturen och jag ber därför om era röster. Jag noterar att fiskeriutskottet har röstat enhälligt.

Bland de olika förslagen i mitt betänkande är fyra av särskild betydelse. Det första är slutförandet av marinundersökningsplanen. Det andra är den långsiktiga planen, men också fortsatta överläggningar med representanter för alla yrkesgrupper, fiskare i synnerhet. För det tredje, möjligheten att inrätta ett centralt samordningsorgan, då vi tidigare haft problem med samordningen mellan de olika organen. För det fjärde bör en tidsplan upprättas eftersom en del åtgärder påbörjats utan fastställd tidsplan sedan 2002, då liknande samtal hölls.

Jag föreslår att det vi beslutar om bör ske i enlighet med en fastställd tidsplan. Eftersom jag tror att alla här värnar om havsmiljön ber jag er att rösta för betänkandet och tackar er på förhand.

5.15. Användningen av informationssystemet för viseringar (VIS) enligt kodexen om Schengengränserna (A6-0208/2008, Mihael Brejc)(omröstning)

5.16. Förstärkning av Eurojust och ändring av beslut 2002/187/RIF (A6-0293/2008, Renate Weber) (omröstning)

– Före omröstningen om ändringsförslag 19:

Evelyne Gebhardt (PSE). – (DE) Herr talman! Som jag nämnde före omröstningen finns ett muntligt kompromissändringsförslag som jag diskuterat med Renate Weber och Panayiotis Demetriou – en kompromiss mellan ändringsförslagen 37 och 39. Kompromissändringsförslaget skulle lyda som följer:

(EN) "Andra former av brott där det finns faktiska omständigheter som visar att en kriminell organisation deltar."

(DE) Så skulle kompromissen formuleras, och därmed skulle både ändringsförslagen 37 och 19 omfattas.

(Det muntliga ändringsförslaget godkändes.)

5.17. Utvärdering av Dublinsystemet (A6-0287/2008, Jean Lambert) (omröstning)

5.18. Vissa frågor som rör motorfordonsförsäkring (A6-0249/2008, Nickolay Mladenov)(omröstning)

5.19. Samordnad strategi för att förbättra kampen mot skattebedrägeri (A6-0312/2008, Sharon Bowles)(omröstning)

Talmannen. – Omröstningen är härmed avslutad.

6. Röstförklaringar

Röstförklaringar

- Betänkande: Sylvia-Yvonne Kaufmann (A6-0292/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Den höga ljudnivån hindrade mig från att framföra min röstförklaring och jag skulle vilja göra det nu i stället. Jag röstade för Sylvia-Yvonne Kaufmanns betänkande på grund av behovet av att understryka att det europeiska rättsliga nätverket är en nödvändighet, då det i samverkan med systemet för inbördes rättshjälp har fungerat effektivt de tio senaste åren. Nu handlar det om att göra tydlig skillnad mellan nätverket och Eurojust. Båda institutionerna har sitt existensberättigande. Målsättningen är att Eurojust och det europeiska rättsliga nätverket ska komplettera varandra, eller på lämpligt vis samarbeta, och därmed garantera medlemsstaternas säkerhet.

- Betänkande: Armando França (A6-0285/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Herr talman! När det gäller verkställandet av utevarodomar har vi inte någon nytta av ett förträffligt polissamarbete i EU så länge lagföringssystemet inte fungerar så bra som det skulle kunna göra.

I detta avseende tror jag att vårt beslut har täppt till ett kryphål. Det ömsesidiga erkännandet av brottmålsdomar kommer att innebära att sådana domar, inbegripet utevarodomar, kan verkställas i andra länder. Detta är ett avgörande steg mot att göra det möjligt för rättsliga myndigheter att bistå polisen i deras arbete.

- Betänkande: Mihael Brejc (A6-0208/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Syftet med Mihael Brejcs betänkande är att äntligen ge oss möjlighet att se till att informationssystemet för viseringar används och kontrolleras när medborgare i länder utanför EU reser in i Schengenområdet. Vi vet att många personer befinner sig illegalt i EU eftersom deras visum har gått ut eller blivit ogiltiga. Genom detta samarbete mellan Schengensystemet och informationssystemet för viseringar skapar vi förutsättningar för att bli kvitt missbruk av viseringar i EU och se till att de som reser över EU:s gränser verkligen har rätt att göra det.

Frank Vanhecke (NI). - (NL) Herr talman! Jag har, i likhet med de flesta människor tror jag, naturligtvis inga invändningar mot att man förbättrar Schengenländernas informationssystem för viseringar, men innehållet i detta betänkande är verkligen så löjeväckande att det knappt går att uttrycka i ord. Viseringssystemet skulle faktiskt göras mer flexibelt på grund av väntetiderna vid gränserna! Var och en som någonsin rest någonstans vet att det måste finnas väntelistor och att sådana ibland är nödvändiga. Jag undrar vilken sorts bedömning gränsvakterna ska kunna göra för att avgöra om det föreligger en fara eller inte. Vem vet var terrorister och andra riskelement kommer från?

Jag har inte heller några problem med att vi hamnar mer och mer på efterkälken med det här. Europeiseringen av våra gränskontroller har varit ogenomtänkt, brustit i förberedelserna och blivit utsatt för påtryckningar från ideologiska extremister som anser att medborgarnas säkerhet är mindre viktig än den nya Europeiska Sovjetunionens höga ideal.

Daniel Hannan (NI). - (EN) Herr talman! Jag ställer mig upp – vilket blivit en tradition vid sådana här tillfällen – för att påpeka att harmoniseringen av EU:s politik för rättsliga och inrikes frågor vilar på en ytterst bräcklig rättslig grund. Mycket av innehållet i de betänkanden vi just röstat om – i Kaufmann-, França-, Brejc-, Weber- och Lambertbetänkandena – är där för att ge tyngd åt olika politiska aspekter, initiativ och, när det gäller Eurojust, hela institutioner som saknar rättsligt mandat. Det stämmer att ett sådant mandat hade kunnat ges i den europeiska konstitutionen eller Lissabonfördraget, men det stämmer också – vilket man ibland tycks behöva påminna parlamentet om – att konstitutionen förkastats vid tre tillfällen, av 55 procent av de franska väljarna, 62 procent av de holländska väljarna och 54 procent av de irländska väljarna.

Möjligheten till monopol på utdömande av straff genom ett rättsskipningssystem är kanske den främsta utmärkande egenskapen hos en självständig stat. Vi kan definiera en stat som ett territorium med överenskomna regler som upprätthålls av en gemensam myndighet. Om EU vill ge sig självt denna för en självständig stat utmärkande egenskap bör man i anständighetens namn först be om medborgarnas godkännande i folkomröstningar. Pactio Olisipiensis censenda est!

- Betänkande: Renate Weber (A6-0293/2008)

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Herr talman! Detta betänkande handlar om att stärka Eurojust. Detta är ytterligare en uppsättning verktyg vars yttersta syfte är att intensifiera och effektivisera polissamarbetet. Det

har blivit uppenbart att väldigt många olika institutioner är inblandade i det rättsliga samarbetet i ett givet land. Vårt förslag om att inrätta ett samordningssystem inom och mellan medlemsstaterna är därför ytterst motiverat, för att det garanterar ett effektivt samarbete helt enkelt, i synnerhet när det gäller att bekämpa terrorism och andra former av organiserad brottslighet.

En speciellt uppmuntrande åtgärd som jag skulle vilja framhäva är att man kommer att utse sambandspersoner i länder utanför EU, liknande dem som redan finns inom polisramverket, så att samarbetet med dessa länder på så vis kan förbättras. Kortfattat kommer detta system att göra det möjligt att bilda en ny *cordon sanitaire* för att skydda EU.

- Betänkanden: Jean Lambert (A6-0287/2008), Sharon Bowles (A6-0312/2008)

David Sumberg (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Låt mig inleda med att säga att det är ett stort nöje att få se er som talman här i Bryssel under en hel plenarsession. Ett litet steg för Edward McMillan-Scott, men kanske ett enormt språng för Europaparlamentet. Vem vet? Bli inte förvånade i så fall!

Jag tar till orda med anledning av Jean Lamberts betänkande – och även med anledning av Sharon Bowles betänkande, om ni vill höra min åsikt om det. Jean Lamberts betänkande har jag svårt att ge mitt stöd till. Det innehåller hänvisningar till idén om att fördela illegala invandrare över det stora flertalet EU-länder, vilket jag anser vara totalt opraktiskt. Viktigare ur Storbritanniens synvinkel är det faktum att vi, vid sidan om Cypern, är det enda land som är en ö. Jag menar därför att det är viktigt att Storbritannien behåller kontrollen över sina egna gränser, så att de kontrolleras av Storbritanniens myndigheter och inte av EU, som har många och dåligt bevakade gränser. Av denna anledning anser jag att Lamberts betänkande inte kan antas.

Bowles betänkande kan inte antas eftersom det, trots goda avsikter, beskyller lågskatteländerna för de höga skatter många av oss tvingas stå ut med. Men anledningen till att vi får stå ut med höga skatter – åtminstone i Storbritannien – är att vi har en Labour-regering som är benägen och fast besluten att öka skatteintäkterna och belasta det brittiska folket och de brittiska skattebetalarna på det viset.

Höga skatter är i grunden en nationell angelägenhet och bör fortsätta vara det, och regeringarna bör ta ansvar för detta på nationell nivå. Det ska inte vara EU:s ansvar.

- Betänkande: Jean Lambert (A6-0287/2008)

Frank Vanhecke (NI). - (NL) Herr talman! Föredraganden, Jean Lambert, har rätt när hon säger att Dublinkonventionens målsättningar när det gäller s.k. asylum shopping inte uppfyllts, utan faktiskt tvärtom. Det stämmer. Hon har också rätt i att systemet oundvikligen lägger en orimligt stor börda på EU:s gränsstater. Det stämmer också. Det är därför bra att man efterfrågar stöd åt dessa stater.

Å andra sidan anser jag att en rad viktiga punkter saknas i betänkandet och jag håller inte alls med om de flesta av föredragandens antaganden och avsikter – tvärtom. Ett exempel: Kommissionens utvärdering har redan fastslagit att tiotusentals asylsökande gömmer sig på grund av Dublin-systemet och ändå argumenterar föredraganden mot förvar. Allvarigare än så kan det inte bli. Det nära samarbetet mellan medlemsstaterna kring asylfrågor kan ge resultat men i så fall måste vi göra oss kvitt den samling politiskt korrekta idéer som detta betänkande är fullt av.

Philip Claeys (NI). - (NL) Herr talman! Det är omöjligt att sammanfatta alla problem med Lamberts betänkande på en minut så jag begränsar mig till ett par punkter. När det gäller skydd för barn anger betänkandet att om osäkerhet råder kring åldern ska tveksamheten bedömas till barnets fördel. Detta låter bra men i själva verket är det en direkt inbjudan till ytterligare bedrägerier med identitetshandlingar.

I betänkandet hävdas också att definitionen på en familjemedlem är alltför restriktiv, vilket också det är en inbjudan till ytterligare missbruk. I Afrika till exempel, är alla mer eller mindre släkt med alla och om vi måste ta hänsyn till det kan vi lika gärna öppna alla gränser med detsamma.

I betänkandet motsätter man sig också att medlemsstaternas polisväsenden och brottsbekämpande organ ska ha tillgång till Eurodac-databasen eftersom detta, och jag citerar, "skulle kunna öka risken för att asylsökande stigmatiseras". Det är en häpnadsväckande uppfattning, i synnerhet då det i Eurodac kan finnas en uppsjö av information till hjälp i kampen mot illegal invandring, internationell brottslighet och terrorism.

- Betänkande: Sharon Bowles (A6-0312/2008)

Christoph Konrad (PPE-DE). - (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Sharon Bowles betänkande innefattar en undersökning av problemet med momsbedrägeri, och det är i sin ordning för detta kostar 20 miljarder euro per år. Jag stöder förslagen i denna fråga. Det är emellertid viktigt att understryka att vi behöver ett systemskifte – en strukturreform – på detta område. Vad vi hört från kommissionen i denna fråga har aldrig varit något mer än en avsiktsförklaring för att utöka samarbetet mellan regeringarna på detta område och inleda utvärderingar, forskning och så vidare.

Med hänsyn till omfattningen av det bedrägeri som sker är det på tiden att kommissionen överger sin passiva hållning och stöder de reformvilliga medlemsstater som faktiskt avser införa dessa bestämmelser för omvänd skattskyldighet. Detta är också en uppmaning till László Kovács att tänka om i denna fråga. Jag hoppas att vi får se ett lämpligt förslag före slutet på denna mandatperiod och att förslagen från Österrikes och Tysklands regeringar får bifall.

Ivo Strejček (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag röstade mot Sharon Bowles betänkande.

Jag skulle vilja framhäva tre punkter. För det första efterfrågas bättre samordning av skatterna i betänkandet. Jag menar att detta är skadligt för skattekonkurrensen. Skattekonkurrens är nämligen sunt och lönsamt. För det andra utrotar man inte skattebedrägerier genom att minska konkurrensen, utan genom att avlägsna alla skattebefrielser. För det tredje, momsbedrägerier bör motverkas med likriktning av momssatserna, vilket kommer att leda till att undantag och kryphål snabbt försvinner.

I Sharon Bowles betänkande föreslås andra metoder. Därför röstade jag emot.

Astrid Lulling (PPE-DE). - (FR) Herr Talman! Som jag sa i går vänder jag mig mot alla former av skattebedrägeri och jag har bett kommissionen och rådet att agera skyndsamt för att sätta stopp för momsflyktens katastrofala följder – förlusterna har beräknats till 20 miljarder euro per år, eller nästan en femtedel av EU:s budget.

Jag hänvisade till en modell som utvecklats av RTvat och som denna organisation presenterat för parlamentet. Modellen skulle minska momsflykten med omkring 275 miljoner euro per dag och minska den administrativa belastningen, i synnerhet för små och medelstora företag. Jag anser att kommissionen borde analysera dessa förslag, för det saknas inte modeller. Naturligtvis krävs en politisk vilja att ta dem i bruk.

Likväl kunde jag inte rösta för betänkandet, eftersom min grupps ändringsförslag inte antogs – däribland det ändringsförslag som gör gällande att en sund skattekonkurrens kommer att hjälpa medlemsstaterna att bibehålla och öka sina skatteintäkter, samt det ändringsförslag i vilket vi motsätter oss att direktivet om skatt på sparande utvidgas. Vi vänder oss hur som helst mot att direktivet utvidgas till att omfatta alla juridiska personer och alla inkomstkällor.

I detta sammanhang tror jag det är viktigt att komma ihåg att alltför mycket skatt dödar skatten och att de medlemsstater som är för sådana åtgärder bör vara på sin vakt, för i Macao, Singapore och Hongkong gnuggar man redan händerna i glädje över tanken på att vi är på väg åt detta håll. Därför röstade jag inte för betänkandet, för jag vill att detta ska vara klart och tydligt.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag skulle bara vilja säga några ord om Sharon Bowles betänkande, som handlade om en samordnad strategi för att förbättra kampen mot skattebedrägerier. Så långt är det svårt att tänka sig att någon skulle vända sig mot betänkandet, eller för den delen någon del av det.

Sanningen är att medan jag helt och hållet stöder en samordnad strategi för att bekämpa skattebedrägerier – och vi behöver verkligen en seriös utredning och samordning på detta område – så menar jag att varje förslag om tillnärmning av skatterna och/eller minskad skattekonkurrens mellan EU:s 27 medlemsstater som en del av kampen mot skattebedrägerier är fullständigt oacceptabelt.

Jag är inte säker på att EU – det vill säga kommissionen – inser vilka skador de ständiga hänvisningarna till centralisering, kontroll och alla typer av inskränkning av medlemsstaternas befogenheter på skatteområdet för med sig för medlemsstaterna. Detta var en enorm fråga – om än en icke-fråga av låg relevans för Lissabonfördraget – under debatten om vår folkomröstning den 12 juni. Vi önskar att vi hade kunnat, men vi lyckades inte övertyga dem som förskräcktes av EU – det vill säga de EU-institutioner som önskar kontrollera skatterna centralt i olika utsträckning och av olika skäl – om att Lissabonfördraget gav stöd till det konceptet. Var snälla och var mycket försiktiga med att röra till det på detta speciella område.

- Betänkanden: Sylvia-Yvonne Kaufmann (A6-0292/2008)

Frank Vanhecke (NI). - (NL) Herr talman! Jag röstade inte emot Sylvia-Yvonne Kaufmanns betänkande, trots att jag inte alls är övertygad om att europeiseringen av våra rättssystem eller inrättandet av en europeisk åklagarmyndighet nödvändigtvis är rätt sätt att förbättra polisens och rättsväsendets arbete, eller ens bestraffningen av gränsöverskridande brott. Snarare tvärtom.

Jag efterfrågar emellertid ett mycket vittomspännande och närmare samarbete mellan alla självständiga europeiska säkerhetsorgan och i det avseendet kan jag i stor utsträckning stödja flera rekommendationer och förbättringar i Kaufmannbetänkandet, förbättringar av det europeiska rättsliga nätverket. Men det hela får inte mynna ut i ett överbetalt och arrogant europeiskt rättssystem som är avskärmat från den verkliga världen, så som vi har bevittnat de senaste månaderna, och som blandar sig i på ett sätt som vida överskrider det nödvändiga samarbetet mellan självständiga medlemsstater. Av denna senare anledning lade jag ner min röst vid den avslutande omröstningen om Kaufmannbetänkandet.

*Skriftliga förklaringar***- Betänkande: Katerina Batzeli (A6-0274/2008)**

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. - (FR) Jag röstade för den lagstiftningsresolution som baserats på den grekiska ledamoten Katerina Batzelis betänkande och där man vid första behandlingen, med tillämpning av medbeslutandeförfarandet, godtar förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om ändring av beslut nr 1719/2006/EG om inrättande av programmet Aktiv ungdom för perioden 2007–2013. Jag välkomnar och stöder det ändringsförslag genom vilket det rådgivande kommittéförfarandet ersätts med en skyldighet för kommissionen att utan dröjsmål informera Europaparlamentet och medlemsstaterna om alla åtgärder som vidtagits för att genomföra beslutet utan bistånd av en kommitté, så att urvalsbesluten kan genomföras snabbare och mer effektivt.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. - (IT) Jag röstade för Katerina Batzelis betänkande och jag välkomnar verkligen en ordentlig ökning av de relativa medlen. Programmet Aktiv ungdom har varit ett viktigt verktyg de senaste åren för att involvera unionens uppväxande släkte i det storslagna europeiska projektet och därmed en livsviktig länk för att föra den nya generationen närmare EU och göra det möjligt för den att delta i en rad riktigt intressanta politiska och kulturella initiativ. Europeiska kommissionen gör rätt i att följa denna riktning – som ung representant i parlamentet, väl förtrogen med Ján Figels engagemang och avsikter, känner jag mig säker på att det nya programmet för 2007–2013 blir en framgång.

Slavi Binev (NI), skriftlig. - (BG) Herr talman, kolleger!

Programmet Aktiv ungdom är ett verktyg som hjälper oss att engagera våra barn i konstruktiva aktiviteter, där de kan utveckla en anda av ledarskap, solidaritet och tolerans. Samtidigt är programmet det bästa sättet för oss att visa unga människor att vi bryr oss om deras problem och ansluta dem till tanken på ett gemensamt europeiskt hem! Därför är en hög effektivitetsnivå för förvaltningen av de medel som är avsedda för Europas ungdomar av högsta vikt för unionens framtid.

Att uppmuntra detta initiativ, minska den administrativa belastningen och åstadkomma en högre nivå av öppenhet hör till parlamentets viktigaste prioriteringar. Katerina Batzeli erbjuder lösningar som kortar ner den tid det tar för finansieringen att nå de utvalda projekten, vilket är en positiv signal för ungdomarna. Samtidigt gör ändringsförslagen att Europaparlamentets kontroll över de gemensamma fondernas utgifter bibehålls. Därför röstade jag för betänkandet med ändringsförslag för programmet Aktiv ungdom.

Jag gratulerar föredraganden till ett mycket väl utfört arbete!

Neena Gill (PSE), skriftlig. - (EN) Jag var mycket glad över att rösta för detta betänkande eftersom jag tycker att programmet Aktiv ungdom är ett förträffligt initiativ. Sådana här projekt kommer att vara av största vikt för att uppmuntra unga människors samverkan med EU.

En sådan samverkan behövs verkligen. Gång på gång får jag höra från mina väljare att EU inte gör något för dem. Om vi inte stöder det civila samhället ekonomiskt kommer de som tror på det europeiska projektets betydelse att ha svårt att bemöta kritiken om brist på demokrati och distanserade institutioner.

Och denna negativa inställning är särskilt stark bland de unga. När jag besöker skolor i mitt valdistrikt slås jag alltid av deras cynism när det gäller EU:s roll. Ett betänkande som detta är därför ett lägligt svar på detta överhängande – och växande – problem.

Men betänkandet har stött på motstånd från panikspridare som påstår att det kommer att stärka kommissionen. Självklart måste all information som tillhandahålls vara objektiv för att vara effektiv. Ändå vill jag uppmana ledamöterna att fråga sig hur ett stärkande av det civila samhället och de unga medborgarnas roll rimligen skulle kunna ge kommissionen mer makt.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Kultur handlar om grundläggande långsiktiga frågor för länder och civilisationer. Just därför menar Junilistan att kulturpolitiken bör skötas av politiker som står nära medborgarna och alltså i huvudsak bör hanteras på nationell nivå. Vi anser att kulturprogram i EU:s budget har fått alltför frikostiga anslag till en verksamhet som i allt väsentligt bör ligga på medlemsstaterna. Vi är allmänt för större resurser till kultur, men mot att större resurser fördelas av EU-organ som står långt från medborgarna.

Vid omröstningen om dagens fyra Batzeli-betänkanden hade vi bara att ta ställning till ändringsförslag av mer teknisk art om upplägget vid genomförandet av programmen. Vi valde dock att rösta nej till dessa betänkanden för att markera att vi motsätter oss att så stora kultursatsningar sker på EU-nivå.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar Katerina Batzelis betänkande om programmet Aktiv ungdom. Bidrag från programmet utgör ett nyckelelement för att låta unga européer utnyttja de möjligheter EU erbjuder till fullo. Betänkandet syftar till att minska byråkratin och förenkla beslutsfattandet vid urval av bidrag. Jag stöder därför dess rekommendationer.

- Betänkande: Katerina Batzeli (A6-0273/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för den lagstiftningsresolution som baserats på den grekiska ledamoten Katerina Batzelis betänkande och där man vid första behandlingen, med tillämpning av medbeslutandeförfarandet, godtar förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om ändring av beslut nr 1855/2006/EG om inrättande av programmet Kultur (2007–2013). Jag välkomnar och stöder det ändringsförslag genom vilket det rådgivande kommittéförfarandet ersätts med en skyldighet för kommissionen att utan dröjsmål informera Europaparlamentet och medlemsstaterna om åtgärder som vidtagits för att genomföra beslutet utan bistånd av en kommitté, så att urvalsbesluten kan genomföras snabbare och mer effektivt.

Nicodim Bulzesc (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för detta betänkande eftersom det syftar till att förkorta tiden det tar att fatta beslut om att bevilja EU-stöd genom programmet Kultur 2007–2013.

Erfarenheten från tidigare år har visat att förfarandet för att bevilja stöd genom denna mekanism är förhållandevis långsamt och EU:s kulturella aktörer därför kan få ekonomiska problem.

Med tanke på att de kulturinstitutioner och konstnärer som söker denna typ av stöd i regel befinner sig i en utsatt ekonomisk situation välkomnar jag alla åtgärder som utformats för att förenkla tillgången till EU-medel.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Katerina Batzelis betänkande om programmet Kultur 2007-2013 rationaliserar beslutsprocessen för programmets finansiella stöd. Genom att denna process effektiviseras gynnas program som Europeisk kulturhuvudstad. Jag röstade därför för betänkandet.

Zdzisław Zbigniew Podkański (UEN), skriftlig. – (PL) Herr talman! Katerina Batzelis betänkanden som vi röstat om, vilka rör programmet Aktiv ungdom (2007–2013), programmet Kultur (2007–2013), programmet Ett Europa för medborgarna (2007–2013) och handlingsprogrammet för livslångt lärande, visar att de förfaringssätt som följs vid antagandet av fleråriga program inom områdena kultur, ungdomsutbildning och aktivt medborgarskap uppenbarligen försvårar förberedelserna och förverkligandet av dessa program. Frågan är: Beror detta på Europeiska kommissionens byråkratiska arbetssätt eller på en brist på förståelse för det viktiga konceptet aktivt medborgarskap?

Kultur och utbildning får inte anpassas till byråkratin. Därför de upprepade kraven från Europaparlamentets utskott för kultur och utbildning på ett "snabbt, effektivt och insynsvänligt förfarande, som ändå garanterar rätten till kontroll och information i samband med beslutsfattandet". Utan snabba beslut kommer de önskade resultaten att utebli. Detta motiverar helt och hållet en röst för betänkandena, i synnerhet som kulturen i sin vidaste mening är nationernas rikedom och garantin för deras utveckling och fortbestånd.

- Betänkande: Katerina Batzeli (A6-0275/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för den lagstiftningsresolution som baserats på den grekiska ledamoten Katerina Batzelis betänkande och där man vid första behandlingen, med tillämpning av

medbeslutandeförfarandet, godtar förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om ändring av beslut nr 1904/2006/EG om inrättande av programmet Ett Europa för medborgarna för åren 2007–2013 i syfte att främja ett aktivt europeiskt medborgarskap. Jag välkomnar och stöder det ändringsförslag genom vilket det rådgivande kommittéförfarandet ersätts med en skyldighet för kommissionen att utan dröjsmål informera Europaparlamentet och medlemsstaterna om åtgärder som vidtagits för att genomföra beslutet utan bistånd av en kommitté, så att urvalsbesluten kan genomföras snabbare och mer effektivt.

Alessandro Battilocchio (PSE), skriftlig. – (IT) Tack, herr talman! Liksom i fallet med tidigare betänkanden är jag övertygad om detta och röstar för min kollega Katerina Batzelis arbete.

Programmet Ett Europa för medborgarna har varit ett viktig steg för de senaste årens svåra uppgift att föra EU närmare medborgarna – förr har EU alltför ofta betraktats som avlägset, en byråkratisk enhet avskärmad från sina medborgares verkliga vardag.

I dag, när vi undantagsvis sammanträder i Bryssel, har vi möjlighet att sända ut en signal som kommer att välkomnas varmt av EU:s medborgare: Låt oss börja tala om att låta Bryssel bli Europaparlamentets enda säte. Våra medborgare blir mer och mer förbryllade av denna månadsvisa "förflyttning" som för med sig ännu större organisatoriska ansträngningar och ekonomiska belastningar. Låt oss börja diskutera denna fråga utan några tabun.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Jag välkomnar förslagen om att minska på byråkratin vid beslutsfattandeprocessen för programmet Ett Europa för medborgarna. Mer effektivitet i urvalet av bidrag till vänortssamverkan och stöd till civilsamhället kommer att förbättra EU:s kapacitet att uppmuntra sina medborgare att engagera sig i EU. Mot denna bakgrund röstade jag för Katerina Batzelis betänkande om programmet "Ett Europa för medborgarna" 2007-2013 för att främja ett aktivt medborgarskap.

- Betänkande: Katerina Batzeli (A6-0276/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för den lagstiftningsresolution som baserats på den grekiska ledamoten Katerina Batzelis betänkande och där man vid första behandlingen, med tillämpning av medbeslutandeförfarandet godtar förslaget till Europaparlamentets och rådets beslut om ändring av beslut nr 1720/2006/EG om inrättande av ett handlingsprogram för livslångt lärande. Jag välkomnar och stöder det ändringsförslag genom vilket det rådgivande kommittéförfarandet ersätts med en skyldighet för kommissionen att utan dröjsmål informera Europaparlamentet och medlemsstaterna om alla åtgärder som vidtagits för att genomföra beslutet utan bistånd av en kommitté, så att urvalsbesluten kan genomföras snabbare och mer effektivt.

David Martin (PSE), skriftlig. – (EN) Programmet för livslångt lärande hjälper till att finansiera utbildningsprojekt som Erasmus. Det är genom sådana projekt som människor över hela Europa inte bara får lära känna Europas kulturella rikedom, utan också det rika utbud av utbildningsmöjligheter EU har att erbjuda. Jag röstade därför för Katerina Batzelis betänkande om ett handlingsprogram för livslångt lärande.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Det är kontraproduktivt att uppmuntra vår egen befolkning att utbilda sig och samtidigt komma med planer för det "blåa kortet", eftersom det ökande antalet atypiska anställningar och ett hårdare konkurrenstryck redan gjort att en bra grundläggande och högre utbildning inte längre utgör ett skydd mot arbetslöshet.

Det finns tillräckligt med högkvalificerade personer som avvisas av företagen av den enkla anledningen att de är på jakt efter de billigaste möjliga innehavarna av en doktors- eller mastersexamen i McJobb och inte längre vill erbjuda något annat än atypiska anställningskontrakt.

Det finns ett grundläggande behov av att driva igenom utbildningsinsatser för att bli kvitt den brist på yrkesutbildad arbetskraft som används för att rättfärdiga det nuvarande tillståndet. Om detta visar sig omöjligt bör man ge företräde åt en modell med säsongsbunden arbetskraftsinvandring. Detta kommer att förhindra upprepade vågor av massinvandring.

Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Katerina Batzelis betänkande av flera anledningar.

Det är väl känt att utbildning och yrkesutbildning är väsentliga angelägenheter för EU, för att uppnå målsättningarna i Lissabonfördraget. Målet med programmet för livslångt lärande borde vara att bibehålla ett flexibelt, självständigt kunskapsbaserat samhälle, med en kvantitativ och kvalitativ ekonomisk och kulturell utveckling, allt i enlighet med, och i en anda av, stark(are) social sammanhållning. Därför borde livslångt lärande innefatta alla sociala faktorer.

Liksom andra program av denna storlek bör detta program naturligtvis vara tydligt, sammanhängande och underkastat regelbunden kontroll och utvärdering efter varje fas i genomförandet, för att möjliggöra (åter)anpassning, i synnerhet när det gäller prioriteringar för åtgärdernas förverkligande.

Samtidigt bör programmen för livslångt lärande också fokusera på vuxna människor. För det mesta läggs tonvikten på utbildningen under den första delen av livet och därefter blir individens kunskap begränsad – alla medborgare borde bli uppmuntrade och motiverade att delta i en sorts livslångt lärande, vilket skulle garantera potentiell sysselsättning på arbetsmarknaden, oavsett ålder.

Detta är ännu viktigare om vi ser till statistiken över den åldrande arbetskraften och minskningen av den aktiva befolkningen.

Mihaela Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Hela Europa står i dag inför en serie väsentliga och dramatiska förändringar för medborgare i alla åldrar.

Betydelsen av utbildning och yrkesutbildning i Lissabonstrategin för tillväxt och sysselsättning har erkänts och Europeiska unionens råd har upprepade gånger understrukit utbildningens och yrkesutbildningens betydelse för EU:s långsiktiga konkurrenskraft.

I dag kan vi inte längre förvänta oss att folk kommer att stanna kvar i samma sektor eller på samma plats hela livet. Deras yrkesmässiga utveckling kommer att följa oförutsägbara vägar och de kommer att behöva en bredd av allmänna färdigheter för att anpassa sig.

För att förbereda medborgarna för livet och samhället bör alla skolor vägleda dem mot ett livslångt lärande, ett omfattande EU-program som betraktar människor i alla åldrar som kapabla att lära sig, och därmed fortsätta vara aktiva samhällsmedborgare.

Därför röstade jag i fullständig övertygelse för detta betänkande, för vi måste utveckla det program som utformats för dessa syften, och jag tänker här i första hand på de nya medlemsstaterna i EU.

- Betänkande: Jacek Saryusz-Wolski (A6-0306/2008)

Marian Złotea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Avtalet om partnerskap och samarbete mellan Europeiska gemenskaperna och deras medlemsstater å ena sidan och Republiken Uzbekistan å andra sidan trädde i kraft den 1 juli 1999, innan EU utvidgades till att omfatta Bulgarien och Rumänien. Protokoll för avtalet om partnerskap och samarbete behövde utformas så att de nya medlemsstaterna (Rumänien och Bulgarien) skulle kunna ansluta sig till detta avtal.

Jag menar att parlamentet borde ta fler initiativ av detta slag och även ta de partnerskap som ingåtts med andra länder i regionen i beaktande. När det gäller läget i regionen är upprättandet av ett partnerskap i år mellan EU och Azerbajdzjan nödvändigt för att ge EU möjlighet att fortsätta sina energiprojekt.

Azerbajdzjan kräver särskild uppmärksamhet från EU, även med utgångspunkt i denna nations mycket balanserade politik och möjligheter att bidra till att förverkliga EU:s energiprojekt.

- Betänkande: Helmuth Markov (A6-0281/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Efter folkomröstningen i Montenegro den 21 maj 2006 om landets självständighet, där en majoritet (55,4 procent) röstade för ett självständigt Montenegro, förklarade Montenegros parlament den 3 juni 2006 Montenegro fullständigt självständigt enligt internationell rätt. Serbien erkände Montenegros självständighet den 5 juni 2006 och det serbiska parlamentet antog ett beslut där Serbien förklarades vara efterträdare till Statsförbundet Serbien och Montenegro, vilket var det nya namnet för Förbundsrepubliken Jugoslavien enligt villkoren i den konstitutionella stadgan från den 4 februari 2003. Det är mot denna bakgrund jag röstade för Europaparlamentets lagstiftningsresolution, där man inom ramen för samrådsförfarandet godtar förslaget till rådets beslut om att fastställa en separat förpliktelse för Montenegro och i motsvarande mån minska Serbiens förpliktelse med avseende på de långfristiga lån som gemenskapen har beviljat Statsförbundet Serbien och Montenegro (tidigare Förbundsrepubliken Jugoslavien).

Brian Simpson (PSE), skriftlig. – (EN) Jag kommer att rösta för Helmut Markovs betänkande. Jag menar att det är absolut nödvändigt för stabiliteten och säkerheten i Europa att vi gör allt vi kan för att hjälpa både Serbien och Montenegro att återhämta sig från den ekonomiska och sociala omvälvning som Jugoslaviens sammanbrott och de påföljande, ödesdigra krigen innebar.

Jag hoppas att i synnerhet infrastruktur och transport får en framträdande roll. Om vi ska vara realistiska i våra ambitioner för de båda länderna är detta avtal väsentligt och bör få starkt stöd. Det är min förhoppning att både Serbien och Montenegro en dag kan ansluta sig till EU.

Detta avtal är det första steget på vägen mot denna målsättning.

- Betänkande: Neil Parish (A6-0311/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Med utgångspunkt i min förträffliga brittiska kollega Neil Parish betänkande röstade jag för den lagstiftningsresolution, där man inom ramen för samrådsförfarandet godtar förslaget till rådets förordning om ändring av förordningen från juni 2007 om ekologisk produktion och märkning av ekologiska produkter. Rådets förordning från den 28 juni 2007 om ekologisk produktion och märkning av ekologiska produkter är avsedd att träda i kraft som ett obligatoriskt krav från den 1 januari 2009. Syftet med detta förslag är att skjuta upp den obligatoriska användningen av EU-logotypen i väntan på att en ny logotyp utformas, för att hjälpa till att undvika att förvirra konsumenterna genom att byta ut EU-logotyper inom en så pass kort period, och skapa ytterligare ekonomisk belastning för aktörer som på mycket kort tid skulle bli tvungna att ändra sina förpackningar och tryck. Man föreslår därför att den obligatoriska användningen av EU-logotypen skjuts upp till den 30 juni 2010.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag stöder detta betänkande från utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling om ekologisk produktion och märkning av ekologiska produkter. Jag är inte helt övertygad om att en fullständig maximering av den ekologiska produktionen och konsumtionen alltid är det bästa. Jag menar att vetenskapen har förbättrat livsmedelsproduktionen och livsmedelssäkerheten på viktiga områden. Min egen konsumtion speglar denna ståndpunkt. De som antar en mer fundamentalistisk hållning ska likväl kunna känna sig säkra på att "ekologiskt" verkligen är ekologiskt och inte bara en märkning som används för att ta ut ett högre pris från godtrogna och dåligt informerade konsumenter.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Efterfrågan på ekologiskt producerade livsmedel och andra varor är stor och växande och för att denna efterfrågan ska kunna tillgodoses måste naturligtvis konsumenterna kunna identifiera dem på marknaden. Det krävs alltså märkning för att marknaden ska fungera i detta avseende.

Vi har emellertid redan tidigare röstat nej till EU-märkning av ekologiska produkter, eftersom det är vår övertygelse att marknadskrafterna, med medvetna europeiska konsumenter i spetsen, själva klarar denna uppgift. Om det krävs politisk reglering av frågan om märkning av ekologiska produkter bör denna ske på nationell nivå.

Vid omröstningen om detta betänkande stod vi dock bara inför frågan om att senarelägga den obligatoriska användningen av EU-logotypen på ekologiska produkter. Detta förslag har vi röstat ja till.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för Neil Parish betänkande, där man godtar kommissionens förslag att senarelägga införandet av en obligatorisk ekologisk EU-märkning. Det bör emellertid påpekas att användandet av en sådan märkning på frivillig basis inte är förbjudet och att varje sådant steg som är till nytta för konsumenterna bör uppmuntras.

- Betänkande: Philippe Morillon (A6-0315/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Vi har röstat för betänkandet eftersom de ändringar som parlamentet föreslår skulle innebära att parlamentets samtycke krävs för ingående av avtal. Vi är för en övergripande översyn av EU:s fiskeavtal och ser detta som ett positivt första steg som ger oss större möjligheter att påverka.

Vi tar de vetenskapliga rapporter som visar på att haven håller på att fiskas ut på stort allvar. Därför ser vi inte heller EU:s fiskeavtal som ett långsiktigt hållbart sätt att bekämpa fattigdom och stödja utveckling. Vi vill ändra EU:s fiskepolitik så att den leder till en återuppbyggnad av fiskebestånden. Vi vill också genom förändringar av EU:s handels- och biståndspolitik och olika former av partnerskap stödja en hållbar utveckling i de länder där fiskeavtalen med EU i dag utgör en stor inkomstkälla.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag stödde Philippe Morillons betänkande om fiskeavtalet för södra Indiska oceanen. Jag menar att fiskerikationerna bör kontrollera sitt eget fiske samtidigt som de samarbetar internationellt genom regionala fiskerierorganisationer.

EU har ett kustintresse i Indiska oceanen och måste därför uppfylla sina skyldigheter enligt FN:s havsrättskonvention. Jag ser dock fram emot den dag då Frankrike och andra EU-länder har direkt kontroll över sina egna fiskeintressen.

Margie Sudre (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Europaparlamentet har just gett sitt bifall till fiskeavtalet för södra Indiska oceanen, vilket undertecknades av Europeiska gemenskapen 2006. Med sina fiskeintressen i området, på grund av Réunion, var gemenskapen enligt villkoren i FN:s havsrättskonvention skyldig att samarbeta med de övriga parter som är inblandade i förvaltning och bevarande av områdets resurser.

Denna nya regionala fiskeorganisation etablerar ett särskilt institutionellt ramverk med en ständig vetenskaplig kommitté som hörnsten, vars huvudsakliga uppgift är att genomföra en vetenskaplig undersökning av fiskeresurserna och fiskets inverkan på havsmiljön, med hänsyn tagen till områdets miljömässiga särdrag. Avtalet uppmuntrar också samarbete på forskningsområdet.

Med utgångspunkt i dessa vetenskapliga rekommendationer kommer parterna att ha stor möjlighet att planera sådana åtgärder för bevarande och förvaltning som bäst möter de utmaningar regionen står inför. Avtalet markerar också ett verkligt steg framåt när det gäller främjandet av fiskeresurser och hållbar utveckling.

- Betänkande: Kyösti Virrankoski (A6-0328/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Europaparlamentets resolution som baserades på betänkandet från min kollega Kyösti Virrankoski om ändringsbudget nr 5/2008 för budgetåret 2008, vilket innehåller en översyn av prognoserna för traditionella egna medel (tullar, jordbrukstullar och sockeravgifter) samt för mervärdesskatte- och BNI-underlagen, och budgetering och finansiering av Förenade Kungarikets rabatt, vilket leder till en ändrad fördelning mellan de olika medlemsstaternas bidrag till EU-budgeten.

- Betänkande: Sylvia-Yvonne Kaufmann (A6-0292/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för lagstiftningsresolutionen som baseras på betänkandet från den tyska ledamoten Sylvia-Yvonne Kaufmann och där man inom ramen för samrådsförfarandet godtar ett antal medlemsstaters initiativ för att stärka det europeiska rättsliga nätverket. Resolutionen uppmanar till att börja med såväl rådet som kommissionen att, efter det att Lissabonfördraget trätt i kraft, prioritera framtida förslag om ändring av initiativets text genom tillämpning av brådskaande förfarande. Jag ger mitt stöd till att skyddet för personuppgifter stärks och att kontaktpunkter för det rättsliga nätverket förser Eurojusts nationella medlemmar med viss information. Jag välkomnar särskilt hänvisningen till det framtida rambeslutet om skydd av personuppgifter som behandlas i samband med polissamarbete och straffrättsligt samarbete.

Koenraad Dillen, Carl Lang och Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) För en gångs skull vill Bryssel smugla tillbaka det som fransmännen, holländarna och irländarna ratade i folkomröstningarna 2005 och juni 2008 – inrättandet av en enda europeisk åklagarmyndighet.

Frestelsen är för stor för de pro-europeiska trollkarlslärlingarna. Alla invändningar, avvisanden och rättmätiga motståndsytringar från Europas folk måste till varje pris betingas och ignoreras, så att alla rätts-, säkerhets- och immigrationsfrågor kan föras upp på gemenskapsnivå.

Man misstar sig gravt i EU. Det nödvändiga samarbetet mellan medlemsstaterna i rättsliga, polisiära och till och med brottsrelaterade frågor får inte leda till att de underkastas en överstatlig rättslig ordning som införs trots medlemsstaternas alla olikheter när det gäller rättsliga system och traditioner.

Vi tillbakavisar denna överstatliga rättsliga ordning som skulle stå i konflikt med just de principer och värderingar vi värnar om.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! Jag röstar för Sylvia-Yvonne Kaufmanns betänkande om det europeiska rättsliga nätverket. Jag ansluter mig till dess innehåll och syfte, vilket är att stärka befintliga strukturer och likrikta deras funktion. De betydelsefulla förändringar som skett de senaste åren när det gäller rättsligt samarbete i brottsrelaterade frågor har gjort det nödvändigt att införa och stärka strukturer som möjliggör bistånd och samordning på EU-nivå.

Trots att principen om ömsesidigt erkännande börjar tas i bruk återstår flera praktiska svårigheter och ett ökande antal ytterst komplicerade transnationella fall där hjälp och stöd till de berörda nationella myndigheterna blir allt viktigare.

Carl Schlyter (Verts/ALE), skriftlig. – Jag är emot att alls inbegripa religion, sexualitet, politisk övertygelse etc. som relevanta uppgifter att skicka som information mellan myndigheter, men i detta betänkande nämns endast detta i samband med inflytandeskydd och som ett försök att strama upp befintlig lagstiftning. Därför röstar jag för.

- Betänkande: Armando França (A6-0285/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för lagstiftningsresolutionen som baserades på betänkandet från den portugisiska ledamoten Armando França och som stöder ett antal medlemsstaters initiativ (Republiken Slovenien, Republiken Frankrike, Republiken Tjeckien, Konungariket Sverige, Republiken Slovakien, Förenade kungariket och Förbundsrepubliken Tyskland) om att ändra en rad rambeslut (2002/584/RIF om en europeisk arresteringsorder och överlämnande mellan medlemsstaterna, rambeslut 2005/214/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på bötesstraff, rambeslut 2006/783/RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande samt rambeslut 2008/.../RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottmålsdomar) för att göra det möjligt att verkställa utevarodomar. Jag stöder förslaget om en serie processuella garantier för att stärka rättigheterna för den som dömts i sin frånvaro, samt ansträngningarna för att undanröja olikheterna när det gäller "skäl för att vägra erkännande" av sådana domar.

Edite Estrela (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för Armando Franças betänkande om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande av avgöranden i brottmål eftersom jag anser att det är viktigt att inrätta enhetliga bestämmelser för ömsesidigt erkännande av utevarodomar.

Jag gratulerar föredraganden till betänkandets förslag, vilka jag anser vara avgörande för samordningen av förfarandegarantierna i alla medlemsstater, och för att förstärka skyddet av grundläggande rättigheter som rätten till en försvarare och rätten till rättslig prövning.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. – (EN) Jag kommer att stödja detta betänkande om ömsesidigt erkännande av avgöranden i brottmål. Min åsikt är att de som dömts för brott inte ska kunna gömma sig i EU:s hållrum. Den som dömts i en medlemsstat ska betraktas som skyldig i hela unionen. Om vi tvivlar på domstolarnas oberoende och integritet i någon av unionens stater ska den statens medlemskap dras in. I övrigt ska vi, precis som vi inte gör skillnad på brottslingar i Manchester och London, inte heller göra det om det rör sig om Madrid eller Lissabon.

Kartika Tamara Liotard (GUE/NGL), skriftlig. – (NL) Jag röstade emot Armando Franças betänkande om tillämpning av ömsesidigt erkännande av avgöranden i brottmål, eftersom betänkandet syftar till att samordna rättsskipningen på EU-nivå.

Jag anser att rättsskipning är medlemsstaternas och inte EU:s ansvar. Den bör därför inte samordnas.

Erik Meijer (GUE/NGL), skriftlig. – (NL) Jag röstade emot Armando Franças betänkande om ömsesidigt erkännande av brottmålsdomar eftersom betänkandets syfte är att likrikta straffrätten på EU-nivå. Jag anser att straffrätten är medlemsstaternas ansvar och inte EU:s. Jag stöder naturligtvis de anklagades rätt till försvarare men det finns inget behov av likriktning.

Rareş-Lucian Niculescu (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Ömsesidigt erkännande är hörnstenen i det rättsliga samarbetet på EU-nivå och alla klarlägganden av de verktyg som förstärker denna princip är välkomna.

Dagens beslut är lämpligt. Likväl vill jag rikta uppmärksamhet mot ett annat problem, nämligen det sätt på vilket en del medlemsstater tillämpar viktiga instrument, såsom den europeiska arresteringsordern.

I januari 2007 utfärdade de rumänska myndigheterna en europeisk arresteringsorder för den tjeckiske medborgaren František Příplata, som dömts till åtta år i fängelse för allvarlig brottsprovokation, i samband med mordet på en rumänsk fackföreningsledare år 2000. Tjeckien, på vars territorium mördaren befinner sig, följer emellertid bara överlämnandeprincipen när det gäller brott begångna efter den 1 november 2004.

Som en följd av detta har den dömda personen, åtta år efter att brottet begicks, ännu inte utlämnats och verkställandet av domen har ännu inte påbörjats.

Jag tycker att de medlemsstater som använder det rättsliga samarbetet på det viset bör fundera ordentligt på fördelarna med att tillämpa sådana förbehåll.

Nicolae Vlad Popa (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag röstade för Armando França's betänkande om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på beslut om förverkande och rambeslut 2008/.../RIF om tillämpning av principen om ömsesidigt erkännande på brottnålsdomar avseende frihetsstraff eller frihetsberövande åtgärder i syfte att verkställa dessa domar i Europeiska unionen.

I allt fler fall utnyttjar farliga brottslingar rörelsefriheten och upphävandet av EU:s inre gränser för att fly undan sina domar.

Jag stöder detta betänkande förbehållslöst eftersom det garanterar ett enhetligt regelverk för utevarodomar, ett regelverk som verkligen behövs för att undvika att det rättsliga systemet blockeras av dem som flyr undan rättvisan till ett annat EU-land.

Carl Schlyter (Verts/ALE), skriftlig. – Parlamentets ändringsförslag fokuserar på ett förstärkt skydd av enskilda personer och syftar alltså till att förbättra existerande regelverk. Därför röstar jag ja.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Jag ger mitt fulla stöd till initiativet att förbättra de rättsliga bestämmelser som styr tillämpningen av principen om ömsesidigt erkännande av domstolsbeslut.

Vi måste göra allt för att göra det rättsliga samarbetet mellan medlemsstaterna så effektivt som möjligt. Samtidigt måste vi försöka se till att verkligen skydda alla medborgarliga rättigheter, däribland den grundläggande rätten till en försvarare i brottmål.

Som jag ser det kommer ändringsförslagen inte bara att förenkla samarbetet mellan domstolar avsevärt, utan framförallt hjälpa till att stärka medborgarnas rättigheter när det gäller den rättsliga administrationen i hela EU, i synnerhet rätten till en försvarare och rätten till förnyad prövning.

- Betänkande: Ioannis Gklavakis (A6-0286/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – I detta initiativbetänkande lyfter man fram fiske och vattenbruk inom ramen för den integrerade förvaltningen av kustområden i Europa.

En ekologiskt hållbar förvaltning av vatten- och fiskeresurserna är naturligtvis viktig för att skydda vår livsmiljö. Tyvärr blundar man i betänkandet för de problem som fiskerisektorn i EU dras med. Därför har vi valt att lägga ned våra röster. Överkapaciteten i fiskeflottorna runt om i EU leder till ett alltför stort uttag av fisk. Detta hotar havens ekosystem och tillgången på matfisk.

Vi vill se en kraftig utskotning av fiskefartyg och fiskekvoter som sätts utifrån biologiskt säkra och vetenskapliga grunder. Självklart måste de arbetstagare som drabbas vid omstruktureringserna erbjudas arbetsmarknadsbildning och rimligt ekonomiskt stöd för att kunna ta arbete i andra delar av ekonomin som behöver arbetskraft.

Emanuel Jardim Fernandes (PSE), skriftlig. – (PT) Jag röstade för min kollega Ioannis Gklavakis betänkande om fiske och vattenbruk inom ramen för den integrerade förvaltningen av kustområden (ICZM) i Europa, och gratulerar honom till dess förträfflighet. Jag gör det eftersom man i betänkandet betonar dessa åtgärders ekonomiska och sociala betydelse för kustregionerna, och uppmanar dem att ta emot stöd inom ramen för ICZM. Av samma anledning är det ytterst viktigt att de nationella och regionala myndigheterna i de yttersta randområdena arbetar fram ICZM-strategier för att trygga en balanserad utveckling av sina kustregioner.

Jag stöder också helhjärtat föredragandens förslag om att använda Europeiska fiskerifonden för långsiktig finansiering av åtgärder inom ICZM-ramverket, eftersom den stöder verksamheter som bidrar till en hållbar utveckling av fiskeregioner, som en del av en övergripande satsning på alla verksamheter till havs i dessa regioner.

Slutligen är det viktigt att understryka att den regionala planeringen än så länge i första hand har varit landbaserad och har underlåtit att ta hänsyn till kustutvecklingens påverkan på vissa verksamheter till havs. Detta har medfört att naturliga miljöer i havet förfallit, och därför behövs ett nytt tillvägagångssätt.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) I Ioannis Gklavakis betänkande noteras helt riktigt fiskets betydelse för kustområdena och för bevarandet av kulturella traditioner. Alltför ofta tycks denna högst mänskliga aspekt av fiskeindustrin ha förbisetts vid tillämpningen av den gemensamma fiskeripolitiken. I betänkandet konstateras helt riktigt behovet av att organ på europeisk, nationell och regional nivå samarbetar

i kustförvaltningsfrågor, och jag anser i detta avseende att kustregionerna och kustländerna måste anta en ledarroll, där EU underlättar processen.

Sebastiano (Nello) Musumeci (UEN), *skriftlig. – (IT)* Fiske och vattenbruk är två av de viktigaste verksamheterna för den ekonomiska och sociala utvecklingen av EU:s kustområden. Därför är det nödvändigt att förvalta dem på ett sätt som garanterar en hållbar fiskerinäring och samtidigt tillfredsställer den växande efterfrågan på fiskeriprodukter.

För att åstadkomma detta måste EU-länderna genomdriva en rad åtgärder i syfte att skydda kustområdena och främja en ren havsmiljö. Med tanke på att många kustrelaterade processer är gränsöverskridande till sin natur finns ett behov av samarbete mellan medlemsstaterna och mellan dessa och angränsande tredje länder.

En sådan åtgärd har att göra med planeringen av turistanläggningar. För många regioner utgör turistnäringen ett betydelsefullt bidrag till den lokala ekonomin. Jag anser dock att vi bör främja en ekologisk turism, det vill säga en typ av turism som går hand i hand med projekt för att skydda miljö och landsbygd.

Det finns också ett behov av samordning av industriella verksamheter – tänk bara på vikten av en effektiv gemensam politik för hantering av avloppsvatten, för att en viktig ekonomisk aktivitet ska kunna kombineras med behovet av och skyldigheten att skydda havsmiljön.

Småskaligt kustfiske är en mycket viktig inkomstkälla för tusentals familjer och upprätthåller en gammal tradition som jag anser att EU bör stödja och bevara.

Luca Romagnoli (NI), *skriftlig. – (IT)* Jag röstar för Ioannis Gklavakis betänkande, där man betonar vikten av en strategi med inriktning på hållbar utveckling för EU:s kustzoner.

Faktum är att en strategi för integrerad förvaltning av kustområdena kan utgöra ett lämpligt ramverk för ett hållbart utnyttjande av dessa områden och de verksamheter som finns där. Jag stöder föredragandens ståndpunkt helt och hållet när han säger att det finns ett behov av långsiktig planering tillsammans med alla berörda sektorer.

Jag välkomnar denna inställning och skulle även vilja understryka att detta bara borde vara början på en större fokusering på sektorn ifråga, och jag uppmanar kommissionen att genomdriva verkningsfulla åtgärder inom detta område.

Kathy Sinnott (IND/DEM), *skriftlig. – (EN)* Jag lade ned min röst i denna fråga eftersom jag är för ett hållbart fiske överallt och jag stöder de irländska kustområdena och fiskarna. Den gemensamma fiskeripolitiken har, samtidigt som den fokuserar på båda dessa delar, lett till motsatsen – en utarmad och förstörd havsmiljö och mindre fisk.

- Betänkande: Mihael Brejc (A6-0208/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), *skriftlig. (FR)* – Med utgångspunkt i betänkandet från min förträffliga slovenska kollega Mihael Brejc röstade jag för lagstiftningsresolutionen där man vid första behandlingen och med tillämpning av medbeslutandeförfarandet godtar förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om ändring av förordning (EG) nr 562/2006 när det gäller användningen av informationssystemet för viseringar (VIS) enligt kodexen om Schengengränserna. Med tanke på de förväntningar EU:s medborgare har på den inre säkerheten stödjer jag helhjärtat de ändringar som kommer att göras i kodexen om Schengengränserna, för att garantera att informationssystemet för viseringar används på ett effektivt sätt vid våra yttre gränser. Syftet med detta resolutionsförslag är att införa gemensamma regler för obligatorisk användning av informationssystemet för viseringar (exempelvis systematisk kontroll av viseringsmärkets nummer, i kombination med fingeravtryckskontroller) vid de yttre gränserna och därmed fortsätta utvecklingen av ett integrerat förvaltningssystem för EU:s gränser.

Koenraad Dillen, Carl Lang och Fernand Le Rachinel (NI), *skriftlig. – (FR)* EU skulle gärna vilja kunna skryta om motsatsen, men har inte gjort några framsteg på området frihet, säkerhet och rättvisa. Tvärtom, sedan det förkastliga Schengenavtalet trädde i kraft har avskaffandet av de inre gränskontrollerna lett till en explosion av organiserad brottslighet och alla sorters trafficking.

EU, som är en riktig trollkarlslärling när det gäller säkerhet, har med metoder som alltför ofta utgör ett hot mot staternas säkerhet och befolkningar, påtvingat oss detta osäkerhetsområde där friheten och rättvisan fallerar.

Kodexen om Schengengränserna kommer inte att vara till någon hjälp eftersom det är själva grundvalarna i Schengenavtalet som är otillräckliga och oacceptabla.

Vi kommer bara att uppnå en gemensam säkerhet om varje stat återfår fullständig självständighet i förvaltningen av sina gränser och sin invandringspolitik. Tokigheternas höjd har nåtts när detta inbegriper att föra över ännu mer ansvar till en union som redan är förlamad.

Jörg Leichtfried (PSE), skriftlig. – (DE) Jag röstade för Mihael Brejcs betänkande om användningen av informationssystemet för viseringar enligt kodexen om Schengengränserna.

De gemensamma bestämmelserna för Schengenområdets yttre gränser måste förbättras, och användningen av informationssystemet för viseringar måste effektiviseras och likriktas. Dessa åtgärder måste genomföras med omdöme och försiktighet, eftersom personuppgiftsskydd och mänskliga rättigheter är av högsta vikt och måste respekteras.

En omfattande fingeravtryckskontroll vid gränserna med hjälp av informationssystemet för viseringar kommer att leda till onödigt långa köer och orsaka kraftiga dröjsmål vid gränsövergångarna, även för personer som inte behöver visum.

Nu föreslår betänkandet bara slumpmässiga sökningar i informationssystemet. Gränskontrolltjänstemännen kommer att fortsätta kontrollera om inresande resenärer uppfyller villkoren för inresa i EU, men de kan också själva besluta om en sökning i informationssystemet för viseringar. Denna metod kommer fortfarande att garantera en mycket hög säkerhetsnivå, samtidigt som den innebär att folk inte behöver vänta längre vid gränserna än vad som är absolut nödvändigt.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Att förstärka informationssystemet för viseringar (VIS) är otvivelaktigt ett bra sätt att göra bedrägeribekämpning lättare för framtiden och bör därför – förutsatt att man garanterar dataskydd – välkomnas. Om fingeravtryck och ansiktsskanning behövs för att bevilja Schengenvisa i fortsättningen kommer detta ändå att leda till avsevärda omvälvningar på de berörda ambassaderna. I den debatt som förts i Tyskland har man låtit förstå att vissa ambassader varken har personal eller teknik för att klara av denna förändring. Möjligheten att lägga ut datalagring på externa företag, vilket också diskuteras, ger emellertid anledning till allvarlig oro och skulle eventuellt kunna öppna dörren för kommande visumskandaler.

VIS har positiva sidor men totalt sett har det inte tänkts igenom tillräckligt, vilket är skälet till att jag inte kunde rösta för betänkandet.

Luca Romagnoli (NI), skriftlig. – (IT) Jag röstar för Mihael Brejcs betänkande. Jag stöder förslaget och dess syften. Under vissa perioder är våra gränser fulla av människor som vill resa in i Schengenområdet.

Förslaget innebär att det reguljära kontrollsystemet blir mindre strikt men det syftar också till att skydda resenärerna och bespara dem de långa väntetider vid gränserna som detta system kräver. Undantaget ska dock förbli just ett sådant och får inte göras till regel, och jag instämmer i att undantagets löptid och frekvens ska begränsas så långt det går. På det hela taget välkomnar jag i detta avseende införandet av särskilda villkor som styr undantagets tillämpning.

Andrzej Jan Szejna (PSE), skriftlig. – (PL) Jag är för ändringen av förordning (EG) nr 562/2006 när det gäller användningen av informationssystemet för viseringar enligt kodexen om Schengengränserna.

Jag anser det vara onödigt och alltför tidskrävande att kontrollera tredjelandsmedborgare med visum varje gång de passerar gränsen. Det orsakar överdrivet långa väntetider vid gränsövergångarna.

Att minska gränskontrollernas intensitet kommer enligt min mening inte att påverka säkerhetsnivån i EU. Jag menar därför att den bästa lösningen är att begränsa den ansvarige gränskontrolltjänstemannens kontroller till slumpmässiga sökningar i informationssystemet för viseringar.

Marian Złotea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) I dag röstade jag för Mihael Brejcs betänkande eftersom användningen av informationssystemet för viseringar är av avgörande betydelse för kontrollen av de yttre gränserna. För att garantera säkerheten vid gränserna bör gränspoliserna systematiskt kontrollera informationssystemet för viseringar för varje person med visum.

Utvidgningen av Schengenområdet har suddat ut gränserna i EU. Tredjelandsmedborgare kontrolleras fortfarande bara vid ett tillfälle vid inresan. Hälften av de illegala invandrarna tar sig in i EU lagligt och stannar sedan kvar eftersom det inte finns något kontrollsystem för viseringar.

Vi vill att Europa ska bli säkrare, samtidigt som vi vill välkomna dem som kommer hit som turister eller för affärsändamål. Det ändringsförslag vi röstar om i Europaparlamentet i dag är till fördel för EU-medborgare och tredjelandsmedborgare, som inte behöver visum, eftersom köerna vid gränsövergångar på land på detta vis skulle minska betydligt.

- Betänkande: Renate Weber (A6-0293/2008)

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Med utgångspunkt i den rumänska ledamoten Renate Webers betänkande röstade jag för Europaparlamentets lagstiftningsresolution som stöder initiativet från ett antal medlemsstater (Konungariket Belgien, Republiken Tjeckien, Republiken Estland, Konungariket Spanien, Republiken Frankrike, Republiken Italien, Storhertigdömet Luxemburg, Konungariket Nederländerna, Republiken Österrike, Republiken Polen, Republiken Portugal, Republiken Slovenien, Republiken Slovakien och Konungariket Sverige) för att stärka Eurojust. Jag stöder att skyddet för personuppgifter stärks och att Europaparlamentet kommer att få mer information så att det bättre kan kontrollera Eurojusts uppgifter och skyldigheter. Eurojust inrättades 2002 som ett EU-organ och en juridisk person vars uppgift det är att främja och förbättra samordning och samarbete mellan behöriga rättsliga myndigheter i medlemsstaterna. Erfarenheten från Eurojust har gjort klart att dess operativa effektivitet måste förbättras genom att dess medlemsnationer får likvärdig status. Jag stöder också krissamordningscellen, de nationella samordningssystemen, partnerskapen med övriga säkerhets- och skyddsinstrument i gemenskapen (Europol, Frontex, OLAF) och möjligheten för Eurojust att utstationera sambandspersoner i tredje länder.

Patrick Gaubert (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag välkomnar antagandet av Jean Lamberts betänkande om utvärderingen av Dublinsystemet. Betänkandet påminner helt riktigt om att Dublinsystemets målsättningar på det hela taget har uppfyllts i stor utsträckning, men att bristen på exakta siffror har gjort att det inte har varit möjligt att uppskatta systemets kostnader. En del orosmoment kvarstår när det gäller såväl systemets praktiska tillämpning, som dess effektivitet.

Betänkandet öppnar upp för en diskussion om framtiden för den gemensamma europeiska asylpolitiken, vilken lanserades i och med publiceringen av en grönbok i juni 2007.

I betänkandet konstateras att följande aspekter av systemet bör klargöras eller modifieras: respekt för den grundläggande principen om "non-refoulement", de sökande bör få all information av vikt om Dublinsystemet på ett språk som de förstår och dessutom få tillgång till rättshjälp under hela förfarandet, de bör också ha suspensiv rätt att överklaga varje beslut om överföring, kriterierna för fastställande av minderårigas ålder bör samordnas och mekanismer bör utformas för att stoppa överföringar till stater som uppenbart inte respekterar sökandenas rättigheter.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Under förevändning av att förstärka Eurojusts operativa kapacitet i kampen mot olika former av brottslighet syftar detta förslag främst till att underblåsa den politiskt korrekta fixeringen hos tankepolisens förespråkare.

Den illa dolda målsättningen är att under hot om bestraffning kontrollera alla yttranden, vare sig de sker skriftligen eller muntligen vid möten. En rad ledamöter i parlamentet har redan efterfrågat ett ramdirektiv som kriminaliserar påstått rasistiska handlingar och främlingsfientlighet samt, för att se till att ett sådant direktiv snabbt blir nationell lag, inrättandet av en enskild europeisk åklagarmyndighet – EU:s nya inkvisitionsledare för politisk korrekthet.

Ju mer beslutsfattandemakt Europaparlamentet får – denna institution som utger sig för att vara demokratins tempel – desto mer nonchaleras dessvärre de grundläggande rättigheterna, i synnerhet forsknings-, åsikts- och yttrandefriheten. Faktum är att detta totalitära Europa är mycket farligare än de "monster" det påstår sig bekämpa. Den främsta målsättningen för dessa förespråkare av en euro-globalistisk och immigrationistisk ideologi är att göra sig av med besvärliga meningsmotståndare genom att anta en repressiv europeisk strafflagstiftning.

Vi godtar inte detta.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Rådets förslag och det relaterade betänkandet om förstärkning av Eurojust ger ännu större makt åt denna repressiva EU-mekanism.

Eurojusts jurisdiktion utökas till att omfatta alla rättsliga frågor och dess rätt att blanda sig i nationella rättsliga myndigheters arbete har stärkts. Överförandet av information och personuppgifter (inklusive DNA-uppgifter) från en medlemsstat till Eurojust blir obligatoriskt och ett nätverk av nationella Eurojust-avdelningar upprättas.

Eurojust knyts närmare ihop med andra repressiva EU-mekanismer (Europeiska rättsliga nätverket, Frontex) och med tredje länder. Ett stärkande av Eurojust underbygger Europol och utökar registren över anställda i EU och utlänningar. Detta underlättas genom Schengens informationssystem och informationssystemet för viseringar och genom att Prümfördraget införlivas med gemenskapsrätten. Bakom ursäktarna om terrorism och organiserad brottslighet finns en avsikt att beväpna kapitalet till försvar mot det växande folkliga missnöje som EU:s politik och medlemsstaternas regeringar gett upphov till. Den hejdlösa ökningen av repressiva mekanismer på nations- och EU-nivå vittnar ytterligare om EU:s reaktionära natur och sporrar mer än någonsin folket att göra motstånd och omkullkasta denna imperialistiska struktur.

- Betänkande: Jean Lambert (A6-0287/2008)

John Attard-Montalto (PSE), skriftlig. – (EN) Öriket Malta utgör EU:s sydligaste gräns. I och med läget mitt i Medelhavet får Malta ett orimligt stort antal olagliga invandrare. Majoriteten av dessa är asylsökande.

Frontex – som hyllades av regeringsrepresentanter som ett sätt att begränsa mängden olagliga invandrare – har varit ett fullständigt misslyckande.

Vi har bett om avlastning, men knappt fått något gensvar. När parlamentet nu inlett sitt sista år föreslår vi att mekanismer för ansvarsfördelning införs. Slutligen instämmer vi i att det finns ett behov av att "lindra den oproportionerliga börda som faller på vissa medlemsstater, särskilt gränsmedlemsstaterna".

Det är mycket välkommet att vi fastställt behovet av "införande av andra mekanismer än finansiella för att rätta till de olyckliga konsekvenser av systemets tillämpning som drabbat små medlemsstater vid unionens yttre gräns", eftersom detta på alla sätt och vis syftar på Malta, utan att nämna det vid namn.

EU har inte levt upp till sin solidaritetsanda i den här frågan. Det är dags att vi lägger ner retoriken och börjar agera.

EU måste inse att dess minsta stat inte kan fortsätta att ta hand om alla invandrare som söker skydd och asyl.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för betänkandet från den brittiska ledamoten Jean Lambert om Dublinsystemet och jag applåderar det arbete som utförts av min vän Patrick Gaubert, som var PPE-DE-gruppens föredragande. Syftet med Dublinsystemet är att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att utreda en asylansökan som gjorts på EU:s, Norges eller Islands territorium. Trots att Dublinsystemets målsättningar i stort sett uppfyllts, i synnerhet inrättandet av en tydlig och användbar mekanism för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för en asylansökan, återstår problem med systemets effektivitet och praktiska tillämpning, liksom med dess kostnader, som inte utretts. Allt detta visar på det brådskande behovet av en EU-politik för invandring och asyl och jag välkomnar det arbete som utförts av den nuvarande ordföranden i rådet med ansvar för detta område, min vän Brice Hortfeux, Frankrikes minister för immigration, integration, nationell identitet och ömsesidigt stödande utveckling, som just varit ordförande vid den europeiska ministerkonferensen om asylrätt, som hölls den 8 och 9 september i Paris.

Jan Březina (PPE-DE), skriftlig. – (CS) Jag röstade mot betänkandet om utvärderingen av Dublinsystemet eftersom jag inte tror att det skulle förbättra systemet utan tvärtom skapa ett hinder för dess effektivitet.

I synnerhet anser jag det vara högst nödvändigt att avråda från att införa en automatisk suspensiv rätt att överklaga ett beslut om överföring av en asylsökande till en annan medlemsstat. Vidare kommer den förbehållsamma inställningen till bruket av förvarsanstalter för överföring av asylsökande till det land som ska bedöma asylansökan definitivt inte att bidra till att öka systemets effektivitet, utan tvärtom göra det tveksamt och otydligt.

Detta betänkande tenderar alltså att ta bort, eller åtminstone försvaga, de verktyg medlemsstaterna har för att se till att deras beslut kan efterlevas inom ramen för Dublinsystemet, och detta bör inte godtas. Det är inte rätt, för den odefinierade humanitära aspekten vid bedömning av asylansökningar får inte leda till att medlemsstaternas beslut förblir pappersbeslut i de fall de sökande inte samarbetar.

Jag kan inte heller stämma in i kraven på att införa EU-mekanismer för ansvarsfördelning, eftersom jag anser att de existerande mekanismerna för ekonomisk kompensation till de länder som drabbas hårdast av asylansökningar är någorlunda tillräckliga, och det finns ingen anledning att lägga sig i medlemsstaternas självständighet på asylområdet genom ytterligare regleringar.

Koenraad Dillen, Carl Lang och Fernand Le Rachinel (NI), skriftlig. – (FR) Det är med viss ironi vi noterar att Europaparlamentet för första gången beskriver den massiva tillströmningen av invandrare till EU:s medlemsstater som en "börda".

Borde inte invandringen snarare vara en fördelaktig möjlighet för alla Europas invånare?

Det råder däremot ingen tvekan om att man inte ifrågasätter det orimliga i skyldigheten att ta emot asylsökande och den strikta tillämpningen av principen om "non-refoulement". Betänkandet pekar enbart ut Dublinsystemets brister när det gäller att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för att behandla asylansökningar. Detta är självklart med tanke på de ständigt ökande invandringsströmmarna till länder som, i de flesta fall, är belägna i EU:s sydligaste ytterkanter.

För att upprepa, betänkandet kommer med en ohållbar lösning på de tekniska och mänskliga problem som hör ihop med invandringsströmmar. Inrättandet av ett gemensamt asylsystem, som oundvikligen kommer att vara ineffektivt i ett EU med läckande gränser, är inte vad vi behöver. Tvärtom bör medlemsstaterna ges rätten att fatta sina egna beslut om invandring och om förvaltningen av sina gränser.

Konstantinos Droutsas (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Dublinsystemet har i praktiken visat sig vara en mekanism som främjar EU:s allmänna, flyktingfientliga politik. De många orättvisor i dess tillämpning som konstateras i detta betänkande bekräftar dess reaktionära natur.

EU, som bär en stor del av ansvaret för förekomsten av hundratusentals flyktingar genom sitt stöd till impopulära regimer och genom att driva fram inre konflikter, krig och imperialistiska interventioner, i stället för att ta hand om drabbade asylsökande och respektera deras rättigheter, har under senare år oupphörligen skärpt sitt bemötande av dem.

En aspekt av detta är det oacceptabla bllandet av asylsökande från det ena EU-landet till det andra. Detta sanktioneras av Dublinförordningen och blev verklighet genom inrättandet av Frontex för utvisning av flyktingar från EU:s gränser, genom det nya direktivet om att hålla dem i förvar i upp till 18 månader, genom godkännandet av Eurodacs utvidgning till att omfatta även andra syften, som att registrera dem, och genom en allmänt inhuman behandling.

Det står därför klart att vi måste bekämpa denna förordning, och EU:s flyktingfientliga politik i allmänhet. Vi måste respektera de asylsökandes rätt att fly till det land de finner lämpligt och se till att medlemsstaterna uppfyller Genèvekonventionen från 1951.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi menar att betänkandet har positiva inslag i utvärderingen av Dublinsystemet när det gäller asylansökningar i de länder som undertecknat avtalet.

Några aspekter:

- Vi ansluter oss till fördömandet av förflyttningar av asylsökande till medlemsstater som inte garanterar en fullvärdig och rättvis behandling, av den restriktiva definitionen på familjemedlemmar, och av det faktum att en ökad tillgång till Eurodac-databasen innebär en risk att information förs över till tredje länder.

- Vi ansluter oss också till de förslag som garanterar asylsökande en suspensiv rätt att överklaga ett beslut om ansvarsöverföring till en annan medlemsstat, som skyddar principen om "non-refoulement" och principen om att en ansökan aldrig får avslutas av procedurskäl, och som skyddar återförening av familjer och principen om barnets bästa (bedömning av ålder, häktesförbud, definition på familjemedlem osv.).

Vi instämmer emellertid inte i dess klassificering och godtagande av verktyg i kraft på EU-nivå, och dess stöd till att föra upp asylpolitiken på gemenskapsnivå – en federalistisk inställning som vi tror är orsak till de motgångar som för närvarande drabbar asylsökande på EU-nivå.

Därför lade vi ner våra röster.

Anna Hedh (PSE), skriftlig. – Jag röstade för Jean Lamberts initiativbetänkande (A6-0287/2008) om Dublinsystemet, även om det innehåller ställningstaganden som jag inte delar. Anledningen till att jag röstade ja är att jag delar den starka kritik som finns i betänkandet om hur de nuvarande EU-reglerna underminerar asylsökandes rättigheter, till exempel genom överföring av asylsökande till medlemsstater som inte kan garantera en fullständig och rättvis behandling. Däremot är jag emot fullständig harmonisering av EU:s asylpolitik.

Ian Hudghton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Jag röstade för min kollega Jean Lamberts betänkande om utvärdering av Dublinsystemet. Jag skulle i synnerhet vilja framhäva de avsnitt där man betonar att vid beslut som rör barn måste barnets bästa alltid hamna först.

I mitt eget land, Skottland, har vi den skamliga situationen vid förvarsanstalten i Dungavel, där barn till asylsökande i praktiken sitter fängslade. Sådana metoder kan aldrig betraktas som barnets bästa och jag stöder den skotska regeringens ansträngningar för att stänga ned denna institution och låta ansvaret för invandringen hamna under skotsk kontroll igen.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Det är viktigt att en del av de regler som styr asylförfarandet tydliggörs, däribland de som avgör vems ansvar det är att få bukt med parallella ansökningar. Medan utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor efterfrågar bättre skydd för barn i asylprocesserna dyker fler och fler ensamkommande barn upp vid EU:s yttre gränser, för att utnyttja det speciella skydd de åtnjuter mot ut- och avvisning. De riskerar gång på gång sina liv för att hitta nya, listiga flyktvägar.

Om de regler vi har skapat för beskydd nu blivit sporrar för fler och fler nya sorters risktagande måste vi överväga nya strategier.

Det aktuella betänkandet innehåller en del byggstenar, men på det hela taget anser jag att det inte är tillräckligt, varför jag inte kunde stödja det.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), skriftlig. – (EL) Jag röstade för Jean Lamberts betänkande om utvärdering av Dublinsystemet. I betänkandet uttrycker man oro över systemets brister och uppmanar kommissionen att vidta åtgärder mot stater som inte garanterar en fullständig och rättvis prövning av de asylansökningar de tar emot.

Sedan det oacceptabla direktivförslaget om "non-refoulement" antogs i juni understryker Europaparlamentet nu att asylsökande har rättigheter i europeisk lagstiftning och att medlemsstaterna har skyldigheter.

Grekland bryter ständigt mot asylsökandes grundläggande rättigheter. Villkoren vid mottagningsenheterna är oacceptabla och landet har en av de lägsta frekvenserna för bifall av asylansökningar. En del länder har redan vägrat att tillämpa Dublinförordningen i de fall Grekland är ansvarigt land, och andra länder överväger att göra detsamma. Vi uppmanar kommissionen att föreslå konkreta och effektiva åtgärder för att se till att de grekiska myndigheterna behandlar asylansökningar korrekt.

Daciana Octavia Sârbu (PSE), skriftlig. – (RO) Asyllagstiftning och asylpraxis varierar ännu mellan medlemsstaterna och asylsökande behandlas olika i olika länder.

Om man inte kan uppnå en tillfredsställande och enhetlig skyddsnivå över hela EU kommer Dublinsystemet alltid att ge upphov till otillfredsställande resultat, ur såväl teknisk som humanitär synpunkt, och de asylsökande kommer att fortsätta ha starka skäl att rikta sin ansökan till en särskild medlemsstat för att dra nytta av de mest fördelaktiga besluten på nationell nivå.

Det stora antalet parallella ansökningar och det lilla antalet genomförda överflyttningar ger en antydning om Dublinsystemets brister och behovet av att skapa ett gemensamt europeiskt asylsystem.

Dublinförordningens tillämpning kan medföra en ojämn ansvarsfördelning när det gäller människor som söker skydd, till nackdel för de medlemsstater som är särskilt utsatta för flyktingströmmar på grund av sitt geografiska läge.

Enligt kommissionens utvärdering 2005 utsattes de 13 medlemsstater som utgör EU:s yttre gränser för växande utmaningar i och med tillämpningen av Dublinsystemet. Systemets regel om första ankomstland försatte därmed medlemsstaterna vid de yttre gränserna i en mycket svår situation.

Carl Schlyter (Verts/ALE), skriftlig. – I detta initiativbetänkande fokuseras på möjliga förbättringar och förstärkningar av asylsökandes skydd, men jag tar avstånd från påståendet i betänkandet att en gemensam asylpolitik skulle lösa detta problem.

Trots detta röstar jag för eftersom betänkandet till övervägande del är positivt för de asylsökande och det är detta som är betänkandets fokus.

Olle Schmidt (ALDE), skriftlig. – Europaparlamentet har i dag antagit ett betänkande som tydligt och kritiskt pekar ut svagheter med det nuvarande Dublinsystemet. Det råder ingen tvekan om att vi behöver en

gemensam migrations- och asylpolitik på EU-nivå i ett allt mer gränslöst Europa. Frågan är bara hur det ska åstadkommas.

Folkpartiet delar en stor del av kritiken och anser det välbefogat att skicka en skarp signal om att en ändring i mer humanitär riktning bör initieras. Därför röstade jag ja, med vissa reservationer.

I ändringsförslag 5 kritiserar vissa länder för att oskäligt frihetsberöva asylsökande genom att placera dem i förvar. Jag ansåg att denna kritik borde kvarstå, inte minst som Sverige är ett av de länder som historiskt gjort sig skyldiga till just detta. Däremot delar jag inte den kommunistiska gruppens förslag om att helt förbjuda användandet av förvar, även om jag anser att det endast är något som bör tillämpas som en sista utväg. Jag lade ned min röst om ändringsförslag 6, som handlade om att införa "en aktiv skyldighet för organisationer som Röda korset och Röda halvmånen att spåra släktingar". En sådan skyldighet kan bara åläggas en myndighet och bör inte läggas på en civil organisation. Eftersom varken ursprungstexten eller ändringsförslaget uttryckte någon annan önskan lade jag ned min röst.

Søren Bo Søndergaard (GUE/NGL), skriftlig. – (DA) Trots att Jean Lamberts betänkande om utvärdering av Dublinsystemet (A6-0287/2008) innehåller synpunkter och förslag som jag inte stöder, bestämde jag mig för att rösta för betänkandet i den avslutande omröstningen. Jag gjorde detta först och främst för att uttrycka mitt stöd för betänkandets skarpa kritik av det sätt på vilket nuvarande EU-förordningar urholkar de asylsökandes rättigheter, exempelvis genom att bidra till överflyttningar av asylsökande till medlemsstater som inte kan garantera en fullständig och rättvis behandling av deras ansökningar.

Bart Staes (Verts/ALE), skriftlig. – (NL) Överenskommelserna om Dublin II-förordningen är grundade på den politiska konstruktionen att de 27 medlemsstaterna har förtroende för varandras behandling av asylsökningar och att alla medlemsstater tar sitt ansvar på samma principfasta sätt.

Jag utredde själv mottagandet av tjetjenska flyktingar i Polen, eftersom ett antal tjetjenska flyktingar med utgångspunkt i Dublinförordningen återsändes till Polen från Belgien. Protesterna var högljudda. Det var därför jag gjorde en egen undersökning. Bilderna finns faktiskt upplagda på min hemsida.

Samtidigt som inte alla 27 medlemsstater har en tillfredsställande och konsekvent skyddsnivå menar jag att Dublin II inte är mycket mer än en politisk konstruktion som ger upphov till stora orättvisor. Jag såg med egna ögon i Polen att Dublinsystemets grundläggande principer inte efterlevs. Mottagandets standard, mottagandet av barn och underlåtenheten att erbjuda skolgång, de ohygieniska förhållanden flyktingar tvingas leva i, bristen på sjukvård – allt detta varierar stort mellan medlemsstaterna emellan.

I Jean Lamberts betänkande identifierar man problemen, man grundar sig på riktiga bedömningar och kommer med lösningar inom en rad områden. Det förtjänar vårt fulla stöd.

- Betänkande: Nickolay Mladenov (A6-0249/2008)

Małgorzata Handzlik (PPE-DE), skriftlig. – (PL) En följd av den fria rörligheten för personer i EU är ökad biltrafik över gränserna. Detta stärker behovet av att införa bestämmelser på EU-nivå för motorfordonsförsäkringar, för att ge ett verkningsfullt skydd åt dem som drabbas av olyckor.

För att nå detta mål är effektiviteten i systemet med en skaderegleringsrepresentant, som inrättas av försäkringsbolaget i det land den olycksdrabbade är permanent bosatt, otroligt viktig. Det är skaderegleringsrepresentantens skyldighet att informera den olycksdrabbade om hur hon eller han ska göra för att rikta ersättningskrav mot en utländsk medborgare, och konsumenternas förtroende skulle öka om den information som finns tillgänglig innan försäkringsavtalet undertecknas innehöll fullständig information om de regler som styr systemets funktion och tillämpning, och dess nytta för den olycksdrabbade.

En annan viktig fråga som föredraganden tar upp är om rättsskyddsförsäkring ska vara obligatoriskt i alla medlemsstater. Jag stöder hans ståndpunkt att den bästa lösningen är att behålla det nuvarande, frivilliga systemet. Den ökning av konsumenternas förtroende som ett obligatoriskt system medför skulle förtas av ökade kostnader för själva försäkringen och av de fördröjningar domstolsavgöranden skulle leda till. Det är dock nödvändigt att snarast vidta åtgärder när det gäller tillgången till rättsskyddsförsäkringar, i synnerhet i de nya medlemsstaterna.

Ian Hughton (Verts/ALE), skriftlig. – (EN) Nickolay Mladenovs betänkande ger konsumentorganisationerna en lämpligt framträdande roll vid utvärderingen av motorfordonsförsäkringar. Konsumentorgan har verkligen en viktig roll att spela inom detta område, vid sidan om EU:s institutioner, medlemsstaterna och försäkringsindustrin själv.

Arlene McCarthy (PSE), skriftlig. – (EN) Jag skulle vilja tacka föredraganden från vårt utskott, Nickolay Mladenov.

Detta betänkande om aspekter på motorfordonsförsäkring är ett bra exempel på hur EU levererar praktiska och pragmatiska fördelar med EU-medlemskapet till sina medborgare.

Med över 1,2 miljoner trafikolyckor per år i Europa är det dessvärre oundvikligt att en del medborgare råkar ut för bilolyckor, som förare, passagerare eller fotgängare.

Ändå är det många som inte känner till att det finns EU-lagar som gör att man kan lösa ersättningskraven utan att behöva vända sig till ett utländskt försäkringsbolag på ett främmande språk.

Denna EU-lag finns för att medborgarna ska kunna åka hem och klara upp kravet snabbt och enkelt på sitt eget språk.

Det fjärde direktivet om motorfordonsförsäkring garanterar också stöd till olycksdrabbade genom upprättandet av informationscentrer i alla medlemsstater.

Eftersom ersättning för rättsliga kostnader inte är obligatoriskt i lagen i dag bör medborgarna överväga möjligheten att lösa rättskydds-försäkring.

Som parlamentets medlingsföredragande hoppas jag naturligtvis att parterna använder sig av alternativa tvistlösningar för att förlikas, och samtidigt undvika de kostnader och dröjsmål som domstolsförhandlingar innebär.

Det är med konkreta, praktiska åtgärder som denna lag som vi kan visa EU:s värde för våra medborgare.

Bernard Wojciechowski (IND/DEM), skriftlig. – (PL) Mellan 2003 och 2005 skickades ungefär 17 000 tredjelandsmedborgare till en annan medlemsstat för att få sin asylansökan utredd där. Av dessa hade 12 procent redan sökt asyl.

Utsikten att få asyl varierar för närvarande väsentligt medlemsstaterna emellan. Detta är allra tydligast när det gäller irakierna. I Tyskland har de 75 procent chans att få asyl, i Grekland bara 2 procent.

Det skulle ligga i EU:s intresse att bli kvitt fenomenet "flyktingar i omloppsbana", dubbel in- och utvandring och parallella asylansökningar i olika länder, genom att inrätta ett system där en enda medlemsstat har ansvaret för att utreda asylansökningar.

- Betänkande: Sharon Bowles (A6-0312/2008)

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström och Åsa Westlund (PSE), skriftlig. – Skattebedrägerier orsakar stora ekonomiska förluster för medlemsstaterna och minskar möjligheterna att upprätthålla och utveckla kvalitén på de samhällstjänster vi finansierar gemensamt via skattsedeln.

Vilade dock ned våra röster i slutomröstningen på grund av flera ändringsförslag där skattekonkurrens mellan medlemsstaterna ses som något positivt och där inställningen till skatteparadisens skadliga effekter för medlemsstaternas ekonomier tonas ned.

Vi valde också att rösta mot den skrivning i andra delen av punkt tre som ger en väl positiv bild av skatteharmonisering mellan medlemsländerna.

Jean-Pierre Audy (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jag röstade för Europaparlamentets resolution om initiativbetänkandet om en samordnad strategi för att förbättra kampen mot skattebedrägeri, som formulerats av den brittiska ledamoten Sharon Bowles som respons på ett meddelande från kommissionen om detta ämne. Skatteintäkter, det vill säga den sammanlagda summan av skatter och obligatoriska sociala bidrag, motsvarade 39,3 procent av EU:s BNP 2004, eller 4 100 miljarder euro. Det har gjorts mycket få uppskattningar av storleken på de skatter som inte drivs in på grund av skattebedrägerier, som beräknas till 2–2,5 procent av BNP. Även om beskattning är ett nationellt ansvarsområde är skattebedrägerier ett hinder för en välfungerande inre marknad, eftersom de snedvrider konkurrensen mellan skattebetalare. Den internationella globaliseringen av ekonomin gör att det inte råder något tvivel om att kampen mot skattebedrägerier har en europeisk dimension.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. – (PT) Vi röstade mot denna slutliga resolution, eftersom majoriteten i Europaparlamentet förbiser de verkliga orsakerna till de största skattebedrägerierna – förekomsten av skatteparadis – även om det finns en del positiva förslag som vi röstade för.

Trots att parlamentsutskottets betänkande innehåller en del positiva förslag, såsom uttryckliga hänvisningar till skatteparadisen och deras stora ansvar för skattebedrägerierna och urholkningen av skattebasen, som minskar de offentliga inkomsterna och statens förmåga att genomdriva sociala åtgärder, blev flera av dessa ståndpunkter avvisade eller urvattnade vid parlamentets omröstning.

Europaparlamentets politiska majoritet har ingen genuin önskan att stänga ned de skatteparadis som hårbärgerar stora rikedomar och enorma aktievinster från mer eller mindre illegitima affärer. De vill underblåsa centren för kapitalismens skandalösa profiler, även om det innebär minskade statliga inkomster och mindre möjligheter till politiska sociala åtgärder för arbetstagarna och folket.

Bruno Gollnisch (NI), skriftlig. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Sharon Bowles betänkande är typiskt för det här parlamentet – det kommer med lösningar på problem som inte skulle funnits utan Bryssels Europa, lösningar som dessutom bara gör dessa problem värre, eller skapar nya.

De föreslagna åtgärderna för att förbättra kampen mot skattebedrägerier innefattar i detta fall skatteuppbörd i ursprungslandet samt inrättandet av ett clearingsystem som skulle göra enskilda medlemsstaters skatteintäkter beroende av andra medlemsstaters överföringar. Till övriga förslag hör momsbeskattning enligt det importerande landets momssats (i stället för det nuvarande avdragssystemet) och tillämpning av en mekanism för omvänd beskattning, två förslag som – om de antas – skulle tvinga på företagen oöverstigliga administrativa och skattemässiga belastningar. Vidare skulle alla skattemyndigheter ges direkt tillgång till elektroniskt lagrade uppgifter om skattebetalare i andra medlemsstater. Skatten på sparande och bedrägerilagstiftningen skulle standardiseras. En rad reducerade momsskattesatser skulle avskaffas.

Av allt detta framgår tydligt att den verkliga målsättningen inte i första hand är att bekämpa bedrägerier, som är ett mycket verkligt och allvarligt problem, utan att sätta stopp för medlemsstaternas skattemässiga självständighet.

Hélène Goudin och Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. – Kampen mot skattebedrägerier är givetvis värd allt stöd. Vi har därför röstat ja till förslaget till betänkande i dess helhet, trots att det innehåller åtskilliga ogenomtänkta och omotiverade inslag. I punkt 3 står att för "att ett momssystem grundat på "ursprungsprincipen" ska kunna fungera i praktiken måste skatterna mellan länderna harmoniseras så att skattekonkurrens kan undvikas". Vi vill inte stödja en sådan skrivning.

En harmonisering av moms och skattesystem mellan medlemsländerna är ett mycket farligt steg bort från nationellt självbestämmande på ett av politikens mest fundamentala områden. Europaparlamentet ska inte uttala sig på detta svepande sätt i en så viktig fråga.

Skattekonkurrens har också fördelar genom att länder kan gå före och utveckla effektivare skatter eller andra lösningar för att finansiera offentliga utgifter om de står fria från ogenomtänkta EU-bestämmelser.

Marian Harkin (ALDE), skriftlig. – (EN) Jag stöder helt och hållet kampen mot skattebedrägerier och inser att det finns ett behov av ett nära samarbete mellan kommissionen och de administrativa myndigheterna i varje medlemsstat för att detta ska kunna uppnås.

Jag instämmer dock inte i motiveringens slutsats att införandet av en gemensam konsoliderad företagsbeskattningsbas på något vis är nödvändigt för att motarbeta skattebedrägerier. I nuläget är detta bara ett tekniskt förslag, inget meddelande har lagts fram och det är därför för tidigt att hävda att en sådan företagsbeskattningsbas kan bidra till kampen mot skattebedrägerier.

Bogusław Liberadzki (PSE), skriftlig. – (PL) Herr talman! Jag röstar för betänkandet om en samordnad strategi för att förbättra kampen mot skattebedrägeri (2008/2033(INI)).

Sharon Bowles konstaterar helt riktigt att skattebedrägeri får allvarliga konsekvenser för de nationella budgetarna. Det leder till brott mot principen om rättvis beskattning och tenderar att snedvrider konkurrensen.

Snedvridningar till följd av momsbedrägerier påverkar den generella balansen i medelssystemet. Momsförlusterna i hela EU uppgår enligt olika källor till mellan 60 och 100 miljarder euro per år, vilket leder till att behovet av att använda medlemsstaternas egna medel på basis av bruttonationalinkomsten ökar.

Jag håller med Sharon Bowles. De problem som orsakas av momsbedrägerier måste försvinna. För att garantera att gemenskapen fungerar på ett bra sätt måste vi se till att medelssystemet fungerar rättvist och transparent.

Andreas Mölzer (NI), skriftlig. – (DE) Efter att ha gått som katten kring het gröt i tio år kan vi fortfarande inte komma överens om effektiva metoder för att sätta stopp för skattebedrägerierna, som trots allt innebär undandragande av skatter motsvarande mellan 2 och 2,5 procent av EU:s bruttonationalprodukt.

Systemet med omvänd beskattning ser ganska bra ut på papper men tycks fortfarande outvecklat, vilket är anledningen till att de flesta fortfarande efterfrågar större samarbete mellan medlemsstaterna.

I synnerhet när det gäller bedrägeri har en del medlemsstater en anmärkningsvärt hög toleransnivå för bedrägerier och slapphänta kontroller, som förvärras av ett utbrett och oacceptabelt ointresse för bättring. Jag förvånas av att parlamentsbetänkandet inte kommer med ett kraftfullt budskap eller presenterar några nya lösningar, och lade därför ned min röst.

John Purvis (PPE-DE), skriftlig. – (EN) Storbritanniens konservativa delegation beklagar att den inte kan stödja Sharon Bowles betänkande. Vi instämmer i att skattebedrägerier är ett allvarligt problem som det brådskar att ta itu med, och framför allt måste man hitta en lösning på problemet med de så kallade karusellbedrägerierna rörande mervärdesskatt.

I betänkandet saknas dock tydligt stöd för skattekonkurrens och nationellt oberoende, inställningen till skatteparadis är orealistisk och det sägs ingenting om det direkta sambandet mellan höga skatter och omfattande skatteflykt, och därför kräver vi att EU tänker sig noga för innan man föreslår åtgärder som bara kommer att tjäna till att skapa kapitalflykt, avskräcka från inkommande investeringar och rentav uppmuntra till ökat skattebedrägeri.

Eoin Ryan (UEN), skriftlig. – (GA) Jag är glad över att kunna stödja detta betänkande, vari konstateras att det är nödvändigt att utarbeta en strategi för att hantera skattebedrägerier. Även om det faktiska genomförandet av politiken till största delen är en fråga för medlemsstaterna, krävs det samarbete på EU-nivå. Företagen får inte belastas med orimliga administrativa bördor, särskilt inte små och medelstora företag, och mot bakgrund av kommissionens politik måste pappersexercis och byråkrati minskas.

Jag röstade för föredragandens ändringsförslag som betonar vikten av en sund skattekonkurrens för Europeiska unionens ekonomi. Jag är besviken över att samma föredragande förordar en gemensam konsoliderad bolagsskattebas i motiveringen. Det har ännu inte skett någon tillräcklig granskning av denna typ av bolagsskattebas som garanterar att ett sådant beskattningssystem får positiva effekter, och troligtvis är det lättare att hitta belägg för motsatsen. Påståendet grundar sig på rena gissningar och eftersom det bara finns med i motiveringen kan vi inte rösta om det i sak. Därför vill jag ta tillfället i akt att här lufta mitt missnöje och mina invändningar.

7. Rättelser/avsiktsförklaringar till avgivna röster: se protokollet

(Sammanträdet avbröts kl. 12.50 och återupptogs kl. 15.00.)

ORDFÖRANDESKAP: PÖTTERING

Talman

8. Justering av protokollet från föregående sammanträde: se protokollet

9. Rådets presentation av förslaget till allmän budget - Budgetförfarandet 2009 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om rådets presentation av förslaget till allmän budget för 2009. Jag vill därför välkomna ordförandeskapets företrädare Éric Woerth, minister för budget, offentliga räkenskaper och offentlig förvaltning.

Éric Woerth, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, mina damer och herrar! Det är både en ära och ett nöje för mig att tala till er här i kammaren i dag, och det av två skäl. Det första skälet är att Europaparlamentet är själva hjärtat i den europeiska demokratin. Det franska ordförandeskapet hyser en oerhörd respekt och beundran för det arbete ni har utträttat till stöd för den europeiska integrationen, och Frankrikes president

lämnade i sitt anförande i Strasbourg i juli det bästa möjliga beviset på vår vilja att bidra till EU:s fortsatta framsteg. Samma anda är vägledande för mig och mina kolleger i den franska regeringen. Det andra skälet är att det budgetförslag för 2009 som jag i dag lägger fram antogs enhälligt av rådet den 17 juli. Det enhälliga antagandet visar att budgetförslaget är balanserat och att alla EU:s regeringar kan identifiera sig med det.

Våra inledande kontakter har utgjort en sund utgångspunkt för det fortsatta budgetförfarandet. Trepartsdialogen och förlikningssammanträdena har ägt rum i en konstruktiv anda. Vi har redan nått en överenskommelse om sex inkomst- och utgiftsberäkningar, och jag är säker på att vi kommer att kunna enas om många andra frågor av gemensamt intresse.

Jag kan försäkra er att rådet är berett att fortsätta med denna kvalitativt goda dialog i syfte att nå en budgetöverenskommelse för 2009 som alla kan känna sig nöjda med.

Överenskommelsen måste uppfylla tre principer. Den första är att säkra finansieringen för EU:s politiska prioriteringar – och vi har upprättat en budgetram för perioden 2007 till 2013 som vi måste genomföra för att kunna nå våra mål i fråga om konkurrenskraft, sammanhållning och tillväxt. Den andra principen är att iaktta reglerna för budgetdisciplin och sund finansförvaltning, som fastställs i det interinstitutionella avtalet. Utgifterna måste hålla sig inom de ramar som fastställs i avtalet och tillräckliga marginaler måste finnas under budgettaken för olika rubriker. Den tredje principen kräver att anslagen anpassas till de faktiska behoven. Framför allt bör vi dra lärdom av tidigare års budgetutfall så att vi kan avgöra vår faktiska förmåga att genomföra politiken inom olika områden. Sedan budgetramen inrättades 1988 har gemenskapens budget alltid kännetecknats av ett underutnyttjande av betalningsbemyndiganden. Budgetgenomförandet håller på att förbättras tack vare kommissionsledamot Dalia Grybauskaitės ansträngningar, men det finns fortfarande stor osäkerhet kring budgetåret 2009 och i nuläget finns det ingenting som säger att 2009 kommer att skilja sig från tidigare år.

Det är likaså viktigt att bevaka de europeiska skattebetalarnas intressen – allra helst mot bakgrund av den nuvarande ekonomiska situationen – och vi måste i möjligaste mån undvika att föra in anslag i budgeten som inte kan utnyttjas. Målsättningen att upprätta en realistisk och balanserad budget har följaktligen varit en styrande princip för rådets arbete.

Innan jag presenterar resultatet av rådets arbete vill jag säga ett par ord om mekanismen för snabbinsatser mot stigande livsmedelspriser i utvecklingsländerna. Vi kommer att inrikta oss på den här frågan under kommande veckors diskussioner. Europeiska rådets möte den 19–20 juni gav en stark politisk impuls genom att rådet välkomnade kommissionens planer på att lägga fram ett förslag till en ny fond för att stödja jordbruket i utvecklingsländerna. Europeiska rådets mandat är emellertid tämligen tydligt i detta avseende, och innebär att en lösning måste hittas utan att den nuvarande budgetramen överskrids.

Jag är medveten om att Europaparlamentet för närvarande inte delar detta synsätt. Rådet kommer emellertid att utgå från budgetramen vid bedömningen av det förslag som antogs av kommissionen den 18 juli.

Slutligen vill jag påminna er om att Europeiska rådet så sent som i går förklarade sig berett att stödja återuppbyggnadsinsatser i Georgien, däribland i Sydossetien och Abchazien, utöver det katastrofbistånd på 6 miljoner euro som redan har betalats ut. EU kommer därför att ta initiativ till att inom kort sammankalla en internationell konferens till stöd för återuppbyggnaden i Georgien. Vid gårdagens möte i Europeiska rådet uppmanades rådet och kommissionen att inleda förberedelserna inför denna konferens.

Jag ska nu presentera huvuddragen i det budgetförslag för 2009 som har utarbetats av rådet.

Vi föreslår en budget på 134 miljarder euro i åtagandebemyndiganden, vilket är 469 miljoner euro mindre än i det preliminära budgetförslaget. Ökningen av åtagandebemyndiganden jämfört med 2008 uppgår därmed till 2,8 procent, med följd att EU:s totala kapacitet i fråga om åtaganden behålls.

När det gäller betalningsbemyndiganden har rådet just justerat ned dem med 1,7 miljarder euro jämfört med det preliminära budgetförslaget. Enligt vad ni har begärt tidigare år har rådet inte gjort slumpmässiga nedskärningar över hela linjen för alla rubriker. Minskningen baserar sig i stället på en detaljerad analys av budgetgenomförandet för 2007 och 2008 och på en realistisk strategi för genomförandet och fullgörandet av gemenskapens program. Budgetförslaget omfattar därför 115 miljarder i betalningsbemyndiganden.

Den minskade nivån för betalningsbemyndiganden för 2009 kommer inte som någon överraskning, det vill jag understryka. Minskningen var självskriven när budgetramen för 2007–2013 antogs. Att taket för betalningsbemyndiganden 2009 är klart lägre än för 2008 och 2010 har sina förklaringar, framför allt i form av anslagsomfördelningar för sammanhållningspolitiken, som kommer att märkas av 2009 när

programperioden 2000–2006 är avslutad, och i form av en allmän ökning under programperioden 2007–2013. Vi har heller inte sett några tecken på att de nya programmen har kunnat komma i gång snabbare. Tvärtom visar mekanismen för att övervaka införandet av förvaltnings- och kontrollsystem och större projekt att de kommer i gång långsamt. Således har det endast betalats ut mellanliggande betalningar för två av totalt 433 program (båda i Ungern).

Nivån för betalningsbemyndiganden i vårt budgetförslag är därför realistisk och anpassad till unionens behov.

Några enstaka frågor bör lyftas fram särskilt, rubrik för rubrik.

När det gäller rubriken Konkurrenskraft för tillväxt och sysselsättning lägger rådet stor vikt vid genomförandet av Lissabonstrategin. Det har därför säkerställts att lämplig finansiering finns tillgänglig, i synnerhet för program om forskning och teknisk utveckling, transeuropeiska nät och kvalitetshöjande åtgärder inom utbildning och livslångt lärande. Som jag redan har påpekat har rådet begränsat ökningen av åtagandebemyndiganden utifrån en analys av programmens genomförandepotential.

Jag vill dock betona att ökningen av åtagandebemyndiganden för prioriterade program mot den bakgrunden är rätt betydande. Jämfört med 2008 ökar exempelvis anslagen till ramprogrammet för forskning med 10 procent, anslagen till programmet för innovation och konkurrenskraft ökar med 16 procent och anslagen till programmet för livslångt lärande, som är av största vikt för EU:s medborgare, ökar med 6 procent.

Dessa exempel illustrerar tydligt den målinriktade strategi som rådet har antagit. Därtill har rådet minskat betalningsbemyndigandena (med 471 miljoner euro) genom nedskärningar för flera budgetrubriker i en strävan att beakta hur anslagen används.

När det gäller rubrik 1b, Sammanhållning för tillväxt och sysselsättning, har rådet godkänt det belopp kommissionen föreslår för åtagandebemyndiganden i sitt preliminära budgetförslag. Vad gäller betalningbemyndiganden valde vi en balanserad strategi genom att å ena sidan öka anslagen till konvergensländer och konvergensregioner med 50 miljoner euro och å andra sidan minska anslagen inom området för regional konkurrenskraft med 300 miljoner euro.

Den totala minskningen hamnar därmed på rimliga 250 miljoner euro i betalningsbemyndiganden, och det gläder mig att vi kunde enas om ett gemensamt uttalande om struktur- och sammanhållningsfonderna samt om programmen för landsbygdsutveckling.

När det gäller rubriken Bevarande och förvaltning av naturresurser har rådet gjort en smärre minskning med 382 miljoner euro i åtagandebemyndiganden och med 497 miljoner i betalningsbemyndiganden. I första hand berörs budgetposter som avser marknadsintervention och avslutning av räkenskaperna samt i en rimlig omfattning landsbygdsutveckling.

Jag vill också påpeka att anslagen till de budgetposter som avser livsmedelsprogram, gratis utdelning av frukt och grönsaker, skolmjölk och PR-åtgärder är oförändrade. Vi har också behållit de belopp som kommissionen har föreslagit för miljöpolitik.

När det gäller rubrik 3, Medborgarskap, frihet, säkerhet och rättvisa, har rådet gjort en smärre ökning av de tillgängliga marginalerna under budgettaken upp till totalt 76 miljoner euro genom att punktvist minska åtagandebemyndigandena med 20 miljoner euro. I detta sammanhang vill jag betona att det franska ordförandeskapet lägger stor vikt vid invandringspolitik. Det belopp som föreslogs för Frontex-byrån i det preliminära budgetförslaget har därför inkluderats.

I fråga om rubrik 4, EU som global partner, har vi försökt förutse behoven för Palestina och Kosovo utan att invänta kommissionens ändringsskrivelse, som bör antas i nästa vecka. Vi har därför avsatt extra medel i förhållande till det preliminära budgetförslaget. Dessa uppgår till 100 miljoner euro för Palestina och 60 miljoner för Kosovo.

När det gäller den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken har rådet som en försiktighetsåtgärd godkänt de åtagandebemyndiganden och betalningsbemyndiganden som angavs i det preliminära budgetförslaget och som ligger i linje med beloppen i det interinstitutionella avtalet av den 17 maj 2006. Betalningsbemyndigandena uppgår efter minskningen till 393 miljoner euro, men hälften av denna minskning hänförs sig till reserven för katastrofbistånd och som ni vet anser rådet att det kan vara möjligt att finansiera denna reserv genom att gruppera om betalningsbemyndiganden, såsom har skett på senare år.

När det slutligen gäller rubrik 5, Administration, har rådet godkänt en begränsad ökning på 3,8 procent i administrativa anslag som man bedömer som nödvändig för att se till att institutionerna fungerar tillfredsställande. Den tillgängliga marginalen under rubrik 5 uppgår därför till 224 miljoner euro. Rådet har givetvis godkänt de 250 tjänsterna i anslutning till 2007 års utvidgning. Vi har också gjort punktvisa minskningar baserade på tidigare genomförande, snarare än att göra minskningar över hela linjen, vilket närmast har kommit att bli en tradition.

Vad gäller de decentraliserade organen har vi slutligen tagit hänsyn till i vilken fas av verksamheten de befinner sig. Vi kan inte hantera organ som redan är i full gång på samma sätt som de som fortfarande håller på att bygga upp sin sakkunskap – organ i utvecklingsskedet – och vi har vägt in det överskott som vissa organ har genererat under tidigare budgetår. Så är fallet med Frontex och Eurojust, två organ som är verksamma inom våra prioriterade områden.

Sammanfattningsvis menar jag därför att budgetförslaget för 2009 är en bra avvägning mellan de ambitioner vi självklart har för vår Europeiska union och det sunda budgetarbete som vi är ansvariga för inför medborgarna. Detta är självklart en avgörande fråga om medborgarna ska kunna dela vår tilltro till det europeiska projektet.

Parlamentet kommer troligen att inta en annan ståndpunkt, men vi befinner oss bara i början av budgetförandet och har ännu gott om tid att sammanjämka våra synsätt på utformningen av 2009 års budget och möta de utmaningar vi står inför till följd av kommissionens nya förslag. Jag är säker på att de tre institutionerna därför kommer att anstränga sig till det yttersta så att vi från och med nu och fram till förlikningen i november – inom två månader – kan nå en heltäckande överenskommelse om dessa frågor, och jag hoppas att den överenskommelsen blir en så bra kompromiss som möjligt både för institutionerna och för EU:s medborgare. Ni kan självklart räkna med att jag kommer att göra allt för att nå det målet.

Talmannen. – Tack så mycket, herr minister. Ni förtjänade en större uppslutning, men ledamöternas kvalitet betyder också mycket. I dag inleder vi förstås en första diskussion, och en före detta minister som en gång innehade er post är också närvarande.

Jutta Haug, föredragande. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande! Ni sa just att vi befinner oss i budgetförandets inledningsskede. För parlamentets vidkommande stämmer inte det. Vi inledde budgetförandet och diskussionerna om förandet och om vår budget för 2009 vid årets början. Vi har därför tillryggalagt en lång väg redan. Framför allt är vi i parlamentet dessutom överens om att varken kommissionens preliminära budgetförslag eller rådets förslag är särskilt inspirerande. Rådet har som vi vet skurit ner kommissionens beräknade anslag både vad gäller åtaganden och betalningar. Vi ser det absolut inte som någon ambitiös budget som tillfredsställer de krav vi har inom EU:s alla politikområden.

Framför allt är det en återkommande svårighet för parlamentet att det jämt och ständigt talas om hur gärna man vill ta itu med klimatförändringarna, utan att den avsikten tillräckligt tydligt avspeglas i budgeten. Som ni märkte på det överväldigande stöd parlamentet gav förhandlingsgruppen från budgetutskottet i omröstningen i juli kommer vi i parlamentet att se till att kampen mot klimatförändringarna förstärks i många delar av budgeten och att detta kan ske med EU-pengar. Vi anser inte att gapet mellan åtagandebemyndiganden och betalningsbemyndiganden ska vara så stort som de 15 procent som kommissionen föreslår, ett gap som sedan dess ytterligare har vidgats av rådet.

I stället måste vi se till att vi får en budget som ligger mer i fas med principerna om riktighet och tydlighet i budgeten. Vi kommer säkert att få den sedvanliga heta höstdiskussionen. Jag har emellertid goda förhoppningar om att vi ska nå ett tillfredsställande resultat bara vi kan komma överens i vissa frågor.

Janusz Lewandowski, föredragande. – (PL) Herr talman! Under hösten går vi som vanligt in i budgetförandets avgörande skede, denna gång för 2009 års budget. Vår uppgift är att notera och beakta alla förändringar som har skett efter det att de preliminära budgetförslagen lämnades in.

Den största svårigheten för mig som föredragande för Europaparlamentets och övriga institutioners budget är osäkerheten kring vad som ska hända med Lissabonfördraget. Budgetprognosen för 2009 grundade sig på det mest troliga utfallet, nämligen att ett fördrag som avsevärt utökar Europaparlamentets medbeslutandebefogenheter skulle träda i kraft. Eftersom det för närvarande är osäkert hur det blir med fördraget är den normala konsekvensen för budgeten att man skiljer mellan utgifter som är direkt kopplade till Lissabonfördraget och beräknade utgifter för kommande år, och det har vi bett samtliga EU-institutioner att göra. Från Europaparlamentet har vi fått ett svar, som för närvarande granskas. Det är ännu inte något

officiellt dokument från parlamentets presidium, men det uppfyller kravet på separata utgifter kopplade till Lissabonfördraget, som kan tas i beaktande senare om situationen förändras.

Självklart är inte osäkerheten kring hur Lissabonfördragets framtid påverkar budgeten för 2009 en ursäkt för att inte tillämpa de andra principer som styr upprättandet av utgiftsplanen för 2009. Vi måste beakta de nya reglerna om ersättning till parlamentsledamöter och om ersättning och anställningsvillkor för assistenter. Vi måste täcka kostnaderna för Europavalskampanjen och beakta de prisvariationer för olika energikällor som har visat sig under 2008. Framför allt är 2009 ett valår, då vi måste sträva efter budgetdisciplin och ekonomisk återhållsamhet. En utökad byråkrati – det vill säga EU-administration – är inte det bästa budskapet vi kan sända till folk som vi ber ska förnya mandatet för Europaparlamentets ledamöter.

Jag vill uppmärksamma er på en annan fråga som bekymrar mig, inte i egenskap av Europaparlamentets föredragande, utan som medlem av en gemenskap av demokratiska nationer som värnar om mänskliga rättigheter och alla europeiska nationers självbestämmande. Vi måste reagera på det som hände i Georgien, även på budgetnivå. Jag anser att Europaparlamentet bör ta ställning i den här frågan vid första behandlingen, eftersom det kommer att bli svårt att övertyga de europeiska skattebetalarna om att fortsätta ge villkorslöst bistånd till Ryssland när landet lägger pengar på krig utanför de egna gränserna.

Kyösti Virrankoski, vice ordförande för budgetutskottet. – (FI) Herr talman, herr minister, fru kommissionsledamot! Låt mig först av allt säga hur tacksam jag är över att nästa års budgetförslag nu har lagts fram för parlamentet. Samtidigt vill jag säga hur ledsen jag är över att utskottets ordförande Reimer Böge inte kan delta i denna debatt eftersom den sammanfaller med viktiga åtaganden i hans hemland. Av det skälet ska jag hålla utskottets anförande i hans ställe.

Jag vill tacka rådet och dess ordförandeskap för deras konstruktiva samarbete, med tanke på att vi vid budgetförlikningsmötet i juli gjorde viktiga, gemensamma uttalanden om genomförandet av struktur- och sammanhållningsfonderna, Europeiska solidaritetsfonden, Europeiska fonden för justering för globaliseringseffekter, och personalkostnader, med flera frågor. Detta borgar även för en positiv anda vid förlikningsmötet i november. Olyckligtvis har rådet inte varit riktigt lika samarbetsinriktat exempelvis när det gäller finansieringen av de många nya tjänster som vi diskuterade och infogade i våra resolutioner vid Europeiska rådets möte i juni.

Kommissionens preliminära budgetförslag var redan mycket magert. Åtagandebemyndigandena uppgick till 134,4 miljarder euro, vilket är 2,6 miljarder mindre än i budgetramen, och betalningsbemyndigandena var ännu magrare och låg på 116,7 miljarder euro. Det motsvarar betalningar på endast 0,9 procent av EU:s BNP, vilket är klart lägre än den redan extremt pressade budgetramen, med ett genomsnitt på 1 procent. Rådet har gjort ytterligare nedskärningar i budgeten på sammanlagt 500 miljoner i åtagandebemyndiganden och 1,8 miljarder i betalningsbemyndiganden.

Enligt min åsikt avspeglar denna hårt bantade budget varken EU:s eller parlamentets prioriteringar. Det är mycket riskabelt att ha gjort nedskärningar under budgetrubrik 1, som är avgörande för en hållbar tillväxt och sysselsättning. De knappa betalningsbemyndigandena utgör ett särskilt hot för strukturpolitiken, som är en av parlamentets prioriteringar. Genomförandet har under alla omständigheter redan blivit kraftigt försenat.

Det är rätt uppenbart att man måste titta särskilt på budgetrubrik 1, men även på rubrik 4, som verkar vara kroniskt underfinansierad från år till år. Just nu är det problem med Kosovo och Palestina.

Slutligen vill jag ta upp två frågor. Den första är programmet för livsmedelsstöd. Kommissionen föreslår cirka 1 miljard euro till utveckling av livsmedelsstöd och livsmedelsproduktion i utvecklingsländer. Parlamentet stöder detta, men beklagar att kommissionen inte har föreslagit några lämpliga instrument. Det interinstitutionella avtalet är ett bra verktyg för detta och budgetutskottet är berett att stödja det även i den här frågan.

Europaparlamentet är även berett att stödja återuppbyggnaden i Georgien. Budgetförfarandet ger också möjlighet till detta. När kommissionen utfäster löften på EU:s vägnar vid nästa givarkonferens hoppas vi att de först kommer att diskuteras med budgetmyndigheterna.

Dalia Grybauskaitė, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja påminna om den mycket goda anda som rådde vid de förhandlingar vi påbörjade i våras, och slutförde före sommaruppehållet. Jag hoppas att vi ska kunna gå vidare på samma sätt genom hela förfarandet.

Jag vill uppmärksamma er på att vi kommer att ha fyra huvudsakliga problemområden i våra förhandlingar. Det första är nivån på betalningsbemyndigandena, som har skurits ner med 1,8 miljarder av rådet. Vid utvärderingen av kommissionens förslag anser parlamentet att det är för snävt och rådet att det är för ambitiöst. Jag hoppas därför att de ska kunna hitta en kompromiss och en lagom budget för EU innan våra förhandlingar avslutas.

Det andra problemområdet ryms under rubrik 4, och här vill jag nämna tre aspekter: extra pengar till Kosovo och Palestina, katastrofhjälpreserven, särskilt med tanke på att det kommer att uppstå behov som kräver snabba insatser i år och nästa år, och självklart den kommande givarkonferensen för att hjälpa Georgien, och här har vi ännu inte – åtminstone inte i dag – något beslut på bordet.

Det tredje område som kommissionen ser som problematiskt rör administrativa utgifter, där rådet som vanligt godkänner tjänsterna men stryper finansieringen. För kommissionen innebär detta, i det här skedet och med dessa förslag, att det inte kommer att vara möjligt att rekrytera extra personal, trots att 250 tjänster i samband med utvidgningen har godkänts.

Det fjärde området rör livsmedelsstödet. På rådets tillskyndan lade vi fram ett förslag som parlamentet i nuläget ännu inte har godkänt som ett instrument. Detta är det fjärde området i våra förhandlingar som jag ser som problematiskt.

Så totalt sett är det bara dessa fyra områden som kan komma att orsaka problem. I övrigt är allt mycket väl förberett och noggrant uträknat, och jag tror att vi på de allra flesta punkter mycket snabbt kan nå en överenskommelse. Om vi behåller den samarbetsinriktade anda vi har här i dag hoppas jag att vi ska kunna lösa alla våra problem.

Éric Woerth, rådets ordförande. – (FR) Herr talman! Först och främst vill jag tacka för denna diskussion. Till Jutta Haug vill jag säga att budgeten utan tvekan är ambitiös, även om nivåerna inte riktigt är desamma när man tittar på de olika rubrikerna. Vi delar emellertid självklart samma målsättningar och vi behöver givetvis jämka samman våra olika uppfattningar. Vi har nu två månader på oss att göra det.

För det andra vill jag vända mig till Janusz Lewandowski angående hans synpunkter på Lissabonfördragets konsekvenser, och säga att vi delar hans önskan, nämligen att betrakta ratifikationsprocessen som ännu ej avslutad och att det därför är klokt att inte ta upp dessa kostnader i budgeten. Jag menar att vi helt klart har samma uppfattning i denna fråga. Ni nämnde Georgien. Kommissionsledamoten nämnde detta som en av de avgörande frågor vi måste lösa, och rådet har förklarat sin syn på ämnet. Vi måste nu anstränga oss för att mer i detalj ange de politikområden som identifierades i går eftermiddag.

Herr Virrankoski! Vad gäller det preliminära budgetförslaget säger ni att det redan nu är ytterst snävt och att vi nu faktiskt snävar åt det ytterligare. Det är riktigt. Vi måste emellertid först skilja mellan åtagandebemyndiganden och betalningsbemyndiganden. När det gäller åtagandebemyndiganden ser vi en ökning med strax under 3 procent jämfört med 2008. Jag anser att det visar hur ambitiösa vi är. När det gäller betalningsbemyndiganden är det riktigt att vi planerar en minskning i motsvarande storleksordning. Jag försökte förklara att vi har gjort en mycket ingående analys och att detta inte är följden av en slumpmässig och svepande metod för att minska betalningsbemyndigandena. Det är helt enkelt resultatet av en analys av utnyttjandegraden inom olika politikområden. Jag försökte förklara detta, rubrik för rubrik. För att helt kort gå tillbaka till rubrik 1 stämmer det att vi har gjort en minskning, men inom ramen för den minskningen har vi samtidigt en planerad ökning på 50 miljoner euro för konvergensländer och konvergensregioner, vilket jag ville nämna. Under rubrik 4 har vi en ökning av anslagen till Palestina och Kosovo, detta nämnde även kommissionsledamoten, och halva minskningen av anslagen i budgetförslaget hänför sig till katastrofreserven som kan finansieras via en omfördelning av resurser såsom hittills har varit fallet. Vi har nu fram till november på oss för att mer ingående diskutera frågor som är specifika, tydligt definierade och lyder under vissa villkor, och vi kommer att anstränga oss för att hitta bästa möjliga kompromiss, en kompromiss som självklart kan hjälpa oss att gå vidare.

Talmannen. – Det var en viktig debatt under pågående budgetförfarande. Ni var alla snabba med att nämna krisen och kriget i Georgien. Som ni vet gjorde jag i går ett uttalande till Europeiska rådet i den frågan, och jag uppfattar att den uppfattning jag då gav uttryck för får stöd från alla håll hos EU:s institutioner. Tack ska ni ha.

10. Elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster - Europeisk myndighet för marknaden för elektronisk kommunikation - Maximal nytta av den

digitala utdelningen i Europa: Ett gemensamt sätt att hantera det spektrum som frigörs i samband med övergången till digitala sändningar - Elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster, integritetsskydd och konsumentskydd (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en gemensam debatten om

– betänkandet av Catherine Trautmann, för utskottet för industrifrågor, forskning och energi, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2002/21/EG om ett gemensamt regelverk för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster, direktiv 2002/19/EG om tillträde till och samtrafik mellan elektroniska kommunikationsnät och tillhörande faciliteter och direktiv 2002/20/EG om auktorisation för elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster (KOM(2007)0697 – C6-0427/2007 – 2007/0247(COD)) (A6-0321/2008),

– betänkandet av Pilar del Castillo Vera, för utskottet för industrifrågor, forskning och energi, om förslaget till Europaparlamentets och rådets förordning om inrättande av en europeisk myndighet för marknaden för elektronisk kommunikation (KOM(2007)0699 – C6-0428/2007 – 2007/0249(COD)) (A6-0316/2008),

– betänkandet av Patrizia Toia, för utskottet för industrifrågor, forskning och energi, om maximal nytta av den digitala utdelningen i Europa: Ett gemensamt sätt att hantera det spektrum som frigörs i samband med övergången till digitala sändningar (2008/2099(INI)) (A6-0305/2008), och

– betänkandet av Malcolm Harbour, för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd, om förslaget till Europaparlamentets och rådets direktiv om ändring av direktiv 2002/22/EG om samhällsomfattande tjänster och användares rättigheter avseende elektroniska kommunikationsnät och kommunikationstjänster, direktiv 2002/58/EG om behandling av personuppgifter och integritetsskydd inom sektorn för elektronisk kommunikation och förordning (EG) nr 2006/2004 om konsumentskyddssamarbete (KOM(2007)0698 – C6-0420/2007 – 2007/0248(COD)) (A6-0318/2008).

Luc Chatel, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Ni behöver bara titta på några siffror för att se hur strategiskt viktiga telekommunikationer och den nya informationstekniken är för Europa: telekomtekniken svarar i sig för en fjärdedel av EU:s tillväxt och för 40 procent av våra produktivitetsvinster. Om ni går till en rad studier som har genomförts kan ni se att 50 procent av tillväxtgapet mellan USA och Europa de senaste tolv åren hänger samman med skillnader i utvecklingen inom området för informations- och kommunikationsteknik. Europa måste därför investera långsiktigt i denna sektor. En snabb översyn av EU:s regelverk för elektronisk kommunikation har således avgörande betydelse för att främja konkurrenskraft och tillväxt i den europeiska ekonomin.

Som jag sa vid utfrågningen i utskottet för industrifrågor, forskning och energi är det franska ordförandeskapets mål att nå en politisk överenskommelse vid telekommunikationsministrarnas möte i rådet den 27 november, som i sak givetvis så långt som möjligt måste grunda sig på de ståndpunkter som antagits i Europaparlamentet. För att nå dithän har rådet planerat att hålla 15 arbetsmöten under andra halvåret 2008. Jag vill därför ägna en liten stund åt att informera er om rådets huvudlinje i de centrala frågor som behandlas av de tre föredragandena Catherine Trautmann, Pilar del Castillo och Malcolm Harbour. Min kollega Éric Besson kommer att ta upp Patrizia Toias betänkande om digital utdelning.

Jag vill berömma den ansenliga mängd arbete som dessa tre föredragande har uträttat i frågor som jag alldeles strax ska komma in på. Som jag ser det bidrar deras arbete till att klargöra situationen och skapar en ny grund för att inleda diskussionerna med rådet, och jag vill betona att det finns en stor samsyn mellan våra båda institutioner – parlamentet och rådet.

Jag vill börja med att gratulera Catherine Trautmann till det arbete hon hittills har uträttat som föredragande för direktivet om ändring av ramdirektiven om "tillträde" och "auktorisering". Jag vill berömma henne för att hon är beredd att möta den utmaning vi ställs inför genom utvecklingen av nästa generations nätverk, en viktig fråga för alla aktörer inom sektorn och för medlemsstaterna.

Fru Trautmann! I ert betänkande betonar ni behovet av att fortsätta främja konkurrens, i synnerhet infrastrukturbaserad sådan, och det är också rådets uppfattning. I betänkandet föreslår ni att man i ökad utsträckning ska använda sig av geografisk segmentering av marknaden för att på förhand undanröja regelkrav där det finns en effektiv konkurrens. Denna fråga debatteras för närvarande i rådet.

Jag vill nu övergå till regleringen av marknaderna, i synnerhet den föreslagna utvidgningen av kommissionens vetorätt mot åtgärder som föreslås av tillsynsmyndigheter. Catherine Trautmann betonar i sitt betänkande att kommissionen ska spela en medlande snarare än en dömande roll. Hon föreslår därför en samregleringsmekanism varigenom en fråga ska kunna hänskjutas till den nya gruppen av tillsynsmyndigheter, exempelvis när en åtgärd som har föreslagits av en tillsynsmyndighet ifrågasätts av kommissionen. Parlamentets föredragande försöker därför hitta en kompromiss mellan status quo och den vetorätt som ursprungligen föreslogs av kommissionen, vilken som ni vet har mött motstånd från medlemsstaterna. Detta innebär ett verkligt framsteg i förhållande till den ursprungliga texten i vad som är en mycket känslig fråga för rådet, som i det här skedet inte verkar vara berett att ge kommissionen så stora befogenheter.

En annan fråga som har varit föremål för hetsiga diskussioner är funktionell delning. Catherine Trautmann föreslår i sitt betänkande att funktionell delning ska behållas som en exceptionell åtgärd för nationella tillsynsmyndigheter. Den exceptionella åtgärdens genomförande omgärdas med restriktioner, eftersom det ska krävas både ett förhandsgodkännande från kommissionen och ett positivt yttrande från organet för europeiska tillsynsmyndigheter inom telekommunikation (BERT). Den strategi som valts av föredraganden förefaller över lag överensstämma med den kompromiss som håller på att ta form i rådet i den här frågan, nämligen att man behåller denna åtgärd, dock utan att den tillåts användas i någon större omfattning.

En annan viktig fråga i dessa förhandlingar är förvaltningen av radiofrekvenser. Parlamentets föredragande förordar liksom rådet en strategi med gradvis förändring av spektrumhanteringen för att hitta en balans mellan neutralitetsprincipen, som åberopas av kommissionen, och svårigheten att förvalta denna knappa resurs. I det betänkande som slutligen antogs av industriutskottet introduceras också en ny komponent genom att man föreslår att det ska inrättas en ny kommitté för radiospektrumpolitik (RSPC), som ska bistå Europaparlamentet, rådet och kommissionen i frågor som rör radiospektrumpolitik. Kommittén ska få till uppgift att lägga fram ett lagstiftningsförslag om användning av radiospektrum. I denna fråga menar jag att rådet har beaktat Europaparlamentets legitima krav på att bli mer delaktigt i arbetet med att ta fram övergripande riktlinjer för förvaltningen av radiofrekvenser, men som ni vet vill rådet också undvika en situation där det finns alltför många organ som ansvarar för denna resurs och bevara den flexibilitet som krävs för dessa marknader och radiofrekvenser, som en strategisk resurs för innovation.

Jag vill berömma kvaliteten på Pilar del Castillos betänkande om inrättande av en europeisk myndighet för marknaden för elektronisk kommunikation. Jag vill påpeka att det är en mycket känslig fråga som behandlas, en fråga som också är föremål för en bred konsensusöverenskommelse mellan parlamentet och rådet. Fru del Castillo! I betänkandet drar ni slutsatsen att den europeiska myndigheten, i den form som ursprungligen föreslogs, inte är rätt lösning för att stärka samarbetet mellan tillsynsmyndigheter och främja en harmonisering av praxis. Det är även rådets ståndpunkt. Ni motsätter er inrättandet av en europeisk supertillsynsmyndighet och föreslår att det ska inrättas ett organ – BERT – som står närmare tillsynsmyndigheterna och åtnjuter större självständighet i förhållande till Europeiska kommissionen, och som har en mycket enklare struktur och styrning än vad som ursprungligen föreslogs. Rådet är medvetet om alla dessa argument, men som ni ju vet har en majoritet av medlemsstaterna fortfarande vissa invändningar mot tanken på att inrätta ett gemenskapsorgan. De kommande veckorna måste rådet därför försöka hitta en balans mellan två olika alternativ: en institutionalisering av ett privaträttsligt organ som omfattar europeiska tillsynsmyndigheter eller inrättandet av ett organ vars oberoende måste garanteras.

Mina avslutande synpunkter handlar om Malcolm Harbours betänkande. Jag vill tacka honom för hans gedigna arbete, och välkomnar särskilt att grundläggande konsumenträttigheter beaktas. Både parlamentet och rådet stöder de åtgärder kommissionen har föreslagit i syfte att stärka konsumentskyddet, en fråga som nyligen har aktualiserats till följd av kommunikationstjänsternas ökade påverkan på medborgarnas dagliga liv.

De främsta förslagen i Malcolm Harbours betänkande är att man bör fastställa vilka uppgifter som ska finnas med i konsumentavtal, att medlemsstaternas åtgärder för funktionshinder ska stärkas och att väntetiderna för nummerportabilitet ska kortas i syfte att förbättra konkurrensen. Rådet stöder helhjärtat alla dessa åtgärder.

Jag anser att frågan om skydd av privatlivet, som togs upp under det fördjupade samarbetsförfarandet tillsammans med Alexander Alvaro i utskottet för medborgarliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor, också är en viktig fråga som behöver hanteras och det gläder mig exempelvis att oönskade SMS-meddelanden har tagits upp.

När det gäller copyrightfrågan föreslår Malcolm Harbour i sitt betänkande att man behåller kravet på att nätoperatörer för elektroniska kommunikationstjänster ska förse kunderna med all information de kan

behöva om olaglig användning av nät och tjänster. Man föreslår också att samarbetet mellan alla berörda parter ska stärkas för att främja spridning av lagliga erbjudanden. Detta tycks vara balanserade åtgärder, men vi måste ta i beaktande att frågan är mycket känslig, både för parlamentet och för rådet.

För att sammanfatta det jag har att säga om mina ansvarsområden, innan jag lämnar ordet till min kollega Éric Besson som ska ta upp frågan om digital utdelning, så anser vi att parlamentet och rådet till stor del är överens i dessa frågor, även om det är riktigt att åsikterna om hur detaljerat direktivet bör vara går lite isär. Vi ska självklart göra vårt yttersta för att fortsätta vårt nära samarbete med parlamentet och kommissionen så att vi så snart som möjligt kan få till stånd en kompromiss mellan de tre institutionerna.

Talmannen. – Tack, herr Chatel. Luc Chatel är statssekreterare med ansvar för industri- och konsumentfrågor.

Vi bryter i dag ny mark genom att fråga ut en andra företrädare för rådet, nämligen Éric Besson, statssekreterare från premiärministerns kansli.

Éric Besson, rådets ordförande. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Precis som min kollega Luc Chatel just har sagt faller det på mig att ta upp den mycket viktiga frågan om digital utdelning.

Den 12 juni 2008 antog rådet sina slutsatser om kommissionens meddelande med titeln ”Maximal nytta av den digitala utdelningen i Europa: Ett gemensamt sätt att hantera det spektrum som frigörs i samband med övergången till digitala sändningar.” Genom övergången från analoga radiosändningar kommer spektrum att frigöras i UHF-banden, vilket är särskilt attraktivt på grund av UHF-radiovägarnas signalspridningskapacitet. Övergången till digitala sändningar innebär helt nya möjligheter som vi måste utnyttja maximalt. Det är syftet med Patrizia Toias betänkande, som ni kommer att yttra er om, och här skulle jag vilja berömma det högklassiga arbete hon har utfört.

Som Patrizia Toia visar i sitt betänkande uppgår det sammanlagda värdet av de marknader för elektroniska kommunikationstjänster som är beroende av radiospektrum i EU till drygt 250 miljarder euro, motsvarande 2,2 procent av EU:s årliga BNP. En god spektrumförvaltning kan avsevärt bidra till uppfyllandet av Lissabonmålen om konkurrenskraft och ekonomisk tillväxt och tillgodose en rad olika sociala, kulturella och ekonomiska behov hos EU:s medborgare. Konkret kommer en klok och förnuftig användning av digital utdelning att bidra till att minska den digitala klyftan, särskilt i mindre gynnade områden, randområden och landsbygdsområden. Som er föredragande helt riktigt påpekar måste radiospektrum som frigörs tack vare övergången till digitala sändningar omfördelas så snart som möjligt.

Jag kan nu berätta att rådet i huvudsak instämmer i föredragandens uppfattning att man med hjälp av en samordnad strategi för spektrumanvändningen på europeisk nivå kan se till att den digitala utdelningen utnyttjas optimalt. Genom att identifiera ett harmoniserat delband för nya elektroniska kommunikationstjänster kommer operatörer och tillverkare av utrustning att kunna verka på en tillräckligt stor marknad. Detta är en strategisk fråga för den industriella och politiska utvecklingen i Europa.

Om Europa lyckas samordna sina åtgärder inom området för digital utdelning, som man gjorde med GSM, kommer man att få en historisk möjlighet att under de närmaste 20 åren lansera en central politik som främjar EU:s industri och konsumenter. Rådet anser dock, vilket ministrarna betonade i juni, att vi bör iaktta principen om att garantera en flexibel användning av digital utdelning, trots de begränsningar som krävs för att undvika skadliga störningar eller främja mål kopplade till allmänintresset, exempelvis bred tillgänglighet för en tjänst, mediernas mångfald och den kulturella och språkliga mångfalden. Diskussionen om spektrumtilldelning måste utan dröjsmål fortgå i medlemsstaterna, men om gemenskapens strategi ska bli framgångsrik måste den vara samordnad med de nationella beslut som för närvarande fattas om återanvändning av frekvenser.

Jag vill avsluta med att säga att rådet därför uppmanar kommissionen att inleda de utredningar och samråd som krävs för att utarbeta en gemensam grund för en samordnad spektrumanvändning – och jag vet att den redan har gjort detta. Kommissionen uppmanas också att stödja och bistå medlemsstaterna för att uppnå detta mål. Rådet ser därför med stort intresse fram emot den rapport som kommissionen ska presentera i december 2008 om resultatet av denna process och om de vidare åtgärder som krävs.

Viviane Reding, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill börja med att tacka föredragandena, Catherine Trautmann, Pilar del Castillo Vera, Patrizia Toia och Malcolm Harbour, för deras arbete med en mycket komplicerad fråga och för deras mycket konstruktiva förslag. Jag vill också tacka parlamentet i stort, för det har varit ett hårt arbete, och jag vet att det har inneburit ett mycket grundligt och omfattande förarbete

– utfrågningar med berörda parter och granskningar av betydelsen i hundratals ändringsförslag – och jag vet att arbetet också har varit en kamp mot klockan, men det är ofta under sådana omständigheter som man når de bästa resultaten, och det är förvisso giltigt här.

Oavsett hur gediget det befintliga regelverket är i många avseenden, är alla överens om att det finns ett stort behov av att förbättra det. Varför? Vi måste förstärka skyddet för konsumenterna genom att se till att de kan göra välunderbyggda val bland ett brett utbud av konkurrerande produkter och tjänster. Vi måste se till att medlemsstaterna i förvaltningen av sitt nationella spektrum – vilket som jag tidigare nämnt är en mycket värdefull resurs – skapar sociala och ekonomiska fördelar tack vare att deras förvaltning är effektiv, genomblickbar och flexibel och tack vare att samordningen på EU-nivå har förbättrats. Vi måste försäkra oss om att vårt regelsystem underlättar och inte förhindrar investeringar i nästa generations nätverk, så att Europa bevarar sin konkurrenskraft i det 21:a århundradet.

Till syvende och sist – och det ligger bakom alla våra ansträngningar – måste vi stärka den inre marknaden. Detta är inte bara tomma ord, utan det handlar om att förse EU med en konkurrenskraftig inre marknad som ger stordriftsfördelar inte bara inom sektorn för elektronisk kommunikation utan även för medborgarna och ekonomin ur ett större perspektiv. Det är EU:s ekonomi i stort som gynnas och som måste stärkas. Låt oss dra nytta av vår europeiska kontinent, låt oss undanröja de hinder som leder till en fragmentarisering och till minskad ekonomisk och samhällelig effektivitet.

Alla dessa fyra grundläggande områden – konsumentskydd, spektrum, investeringar och den inre marknaden – är mycket viktiga, och det har parlamentet förstått. Jag måste gratulera parlamentet till att ha identifierat de underliggande problemen och ställt rätt diagnos för att kunna lägga fram verkliga lösningar.

Låt mig nu övergå till att tala om mekanismer på den inre marknaden. Det är där mest saker står på spel och det är där diskussionen med rådet fortfarande ser ut att bli mycket besvärlig. Jag säger detta trots att ministrarna själva mot slutet av det slovenska ordförandeskapet konstaterade att vi måste göra den inre marknaden för elektronisk kommunikation mer enhetlig.

Att konstatera är utmärkt, men var finns lösningarna? Parlamentet har med fog insett att detta är en diskussion – och inte två – om myndigheten och om mekanismerna för att förbättra den inre marknadens funktionssätt, särskilt artikel 7-förfarandet om anmälningar vid översyn av nationella marknader. Det är två sidor av samma inre marknadsmynt, och de hör ihop.

Vi vet alla att de befintliga samarbetsformerna mellan nationella tillsynsmyndigheter inom gemenskapens ram – exempelvis Europeiska gruppen av regleringsmyndigheter (ERG) – måste förbättras om de ska vara meningsfulla. Av det skälet välkomnar kommissionen de ändringsförslag som kompletterar kommissionens förslag i riktning mot en mer genomblickbar, ansvarig och effektiv form av samarbete.

Framför allt välkomnar kommissionen parlamentets förslag om en gemenskapsmyndighet. En sådan gemenskapsmyndighet måste med allt vad det innebär vara avpassad för sitt ändamål. Den måste arbeta på ett sådant sätt att den är effektiv, opartisk och tillförlitlig, och även vara höjd över misstanken om att den kanske står en viss tillsynsmyndighet närmare än en annan. Om vi ska vara konsekventa betyder det också att vi måste vara konsekventa med finansieringen. En nationell finansiering kommer oavsett omfattning att leda till att myndighetens tillförlitlighet ifrågasätts och bana väg för administrativ och rättslig osäkerhet.

Vi vet av erfarenhet att blandfinansiering skapar problem, och därför måste vi undvika att skapa sådana problem. I det sammanhanget vill jag varna parlamentet och uppmana det att vara på sin vakt mot vad jag kallar den belgiska fotbollsklubsstrategin, ett uttryck jag måste förklara. Som ni vet inrättades Europeiska gruppen av regleringsmyndigheter av kommissionen i syfte att agera rådgivare åt kommissionen. Nyligen inrättade de nationella tillsynsmyndigheterna enligt belgisk lag ett privaträttsligt organ som ska fungera som ett kansli åt den internationella gruppen av oberoende regleringsmyndigheter, IRG. IRG verkar utanför gemenskapens ram – organet omfattar fler än EU:s 27 medlemsstater – och i praktiken är det ingen som vet var gränsen går mellan IRG och ERG. Kommissionen ville få ett slut på denna förvirring genom att inrätta en tydligt definierad och ansvarig myndighet. Vi vill verkligen inte att ett belgiskt privaträttsligt organ, som är främmande för gemenskapens strategi och de garantier den ger, ska bli inblandat i EU:s beslutsfattande.

Därför finns det fortfarande ett behov av att ytterligare överväga ett antal rättsliga och internationella aspekter rörande inrättandet av ett sådant organ, i synnerhet dess styrningsstruktur. Vi måste hitta rätt verktyg för att värna de nationella tillsynsmyndigheternas oberoende på ett sätt som garanterar ett gemenskapsbaserat upplägg.

Men framför allt vill jag betona att myndigheten är ett medel för att nå ett mål och inte ett mål i sig. Myndigheten är blott och bart ett instrument för att göra regleringen mer konsekvent. Därför är den andra sidan av "inremarknadsmyntet" så viktig och därför gör Europaparlamentet helt rätt i att förstärka artikel 7-förfarandet för anmälan av nationella marknadsöversyner. Där kommer för övrigt myndigheten att ha en roll.

Parlamentets nya tvistlösningsförfarande i artikel 7a visar att kommissionen och parlamentet inser att det finns ett behov av samordnande operativa mekanismer som verkligen ger resultat.

Parlamentets lösning är att ge kommissionen möjlighet att gripa in och kräva att de nationella tillsynsmyndigheterna ändrar sitt förfaringssätt om det efter en inbördes utvärdering av myndigheten visar sig föreligga problem. Vi måste fortsätta diskutera detaljerna i parlamentets metod så att den institutionella balansen upprätthålls enligt fördraget, men det jag finner helt riktigt är grundtanken i den valda strategin, nämligen att hitta en balans mellan subsidaritetsintresset och den inre marknadens intresse, och därefter dra tydliga applicerbara slutsatser.

Tack vare den inbördes utvärdering som myndigheten ska genomföra finns det ett sätt att utnyttja de nationella tillsynsansvarigas samlade erfarenheter, och deras känsla för vad som är legitima lokala variationer. Utan tvekan känns det rimligt att det får konsekvenser om myndigheten signalerar att det finns ett problem för den inre marknaden, i kombination med att kommissionens farhågor i egenskap av fördragens väktare vägs in.

I den inre marknadens och i rättssäkerhetens intresse (som även inbegriper näringslivet) måste kommissionen ha befogenheter att kräva att den anmälade nationella tillsynsmyndigheten ändrar tillvägagångssätt i ett sådant fall, eftersom vi inte kan acceptera att den nationella tillsynsmyndigheten, efter att ha avverkat en översyn enligt det mycket utdragna artikel 7-förfarandet, endast säger "tack så mycket för era synpunkter, men vi föredrar att göra så här" och sedan bara låtsas som ingenting.

Därför gratulerar jag parlamentet, som har rätt i att hela denna process helt enkelt inte får sluta med platt fall. Industrin, konsumenterna och skattebetalarna kommer inte att uppskatta att vi organiserar sofistikerade och tidskrävande regleringssystem utan att det ger resultat. Därför måste det finnas en säkerhetsventil, som består i att vi i sista hand kan få ett tvingande beslut av kommissionen.

Jag nämnde tidigare hur viktigt det är att skapa en regleringsram som gynnar nya investeringar. Därför nöjde sig inte kommissionen i sitt förslag med att bibehålla sitt konkurrensbaserade angreppssätt i förhållande till regleringar, utan förstärkte det dessutom eftersom konkurrenskraftiga marknader genererar nya investeringar. Därför är kommissionen också tacksam över att utskottet för industrifrågor, forskning och energi försöker göra telekomreglerna mer investeringsvänliga, i synnerhet när det gäller de stora investeringar som krävs för att modernisera gamla kopparkablar genom att ersätta dem med snabba optiska fibernät.

De föråldrade accessnäten – som omfattar en majoritet av de europeiska hushåll och småföretag som är beroende av en Internetanslutning – utgör en flaskhals för snabb Internettjänst och den punkt där datamotorvägen smalnar av till en krypfil. Därför välkomnar jag parlamentets initiativ för att uppmuntra till infrastrukturkonkurrens om nästa generations accessnät genom att aktivt främja gemensamt utnyttjande av rören för ny fiber, och riskdelning för nya faciliteter. Dessa insatser är välkomna och ligger i linje med den rekommendation jag för närvarande utarbetar till vägledning för nationella tillsynsmyndigheter i dessa frågor.

Uppgraderingen av flaskhalsarna i den snabba Internettjänsten får dock inte bli en nytt och långvarigt konkurrenshinder i framtiden, och vi har gott om bevis för att övergången till fiber kommer att göra affärssituationen för alternativa investerare mycket svårare, eftersom uppdelning av fiber för närvarande varken är tekniskt eller ekonomiskt möjlig, vilket innebär att alternativa operatörer måste investera i egen fiber eller använda en bitströmtjänst som tillhandahålls av den etablerade operatören.

Vi får inte blunda för fakta. I många geografiska områden, där det visar sig att infrastrukturkonkurrens inte är genomförbar, kommer lämpliga regleringar att vara enda sättet att hålla konkurrensen vid liv. Konkurrens innebär lägre priser, bättre tjänster och större utbud, så det är konsumenterna som är de verkliga vinnarna.

Men jag gör mig inga illusioner. Jag förstår att parlamentet också månar om detta. Det måste finnas verkliga valmöjligheter; konsumenterna måste bli starka nog att dra fördel av konkurrensen, och för att bli starka måste de bli upplysta. Det är därför den utökade möjligheten att byta operatör är så viktig. Jag välkomnar att parlamentet stöder förslaget att vi måste se till att nummerportering kan slutföras inom en dag. Kan man klara det inom två timmar i Australien så borde en dag vara fullt genomförbart i Europa.

Jag välkomnar också att parlamentet har förtydligat texten genom sina ändringsförslag om förbättrad konsumentinformation, så att konsumenterna verkligen kan veta vilka tjänster de får från sina operatörer och kan göra adekvata jämförelser. Denna ökade genomblickbarhet tjänar också till att stödja Internets öppna struktur, som vi vill ha och som vi försvarar – låt oss betona det. Om det finns några begränsningar i tillträdet till Internet är det av största vikt att konsumenterna tydligt informeras om vilka de begränsningarna är, och det gläder mig att både kommissionen och parlamentet är eniga i detta.

Vad jag däremot har svårt att förstå är varför parlamentet har ändrat texten på ett sådant sätt att abonnenter inte får samma möjligheter och information när det gäller skydd av personuppgifter. Jag vet att parlamentet tar konsumentskydd och medborgarnas fri- och rättigheter på största allvar och det är därför jag finner det så förvånande att kraven på anmälningar för överträdelse i kommissionens förslag vattnas ur genom de framlagda ändringsförslagen.

Det normala bör vara att abonnenter informeras om säkerhetsöverträdelser som rör deras personuppgifter så att de kan vidta försiktighetsåtgärder, och det kan inte överlåtas åt tjänsteleverantören att avgöra om en sådan överträdelse kan antas orsaka abonnenten skada – det är abonnenten och dennes egna uppgifter som måste skyddas. Hur ska exempelvis en tjänsteleverantör kunna veta hur känsliga uppgifterna är i ett enskilt fall? Jag vill därför enträget uppmana parlamentet att ompröva sin hållning i denna fråga.

Slutligen, när det gäller spektrum behövde jag aldrig övertyga parlamentet om hur viktig den frågan är. Därför välkomnar kommissionen politiseringen av debatten kring spektrumfrågan. Denna debatt handlar om så mycket mer än den tekniska aspekten. Även om radiospektrumkommittén kan ta åt sig mycket av äran för debatten, tack vare sitt hårda arbete och de lösningar den har tagit fram, har mycket åstadkommits tack vare radiospektrumbeslutet. Det bör vi bevara. Men parlamentet har rätt: för fortsatta framsteg krävs att en politisk dimension förs in i processen, så att vi ordentligt kan diskutera vad som står på spel. En mer effektiv – det vill säga samordnad – strategi från medlemsstaterna gör att vi kan se en win-win-situation framför oss som gör det lättare för oss att uppfylla sociala och kulturella mål samtidigt som Europas ekonomi gynnas.

Viktiga framsteg när det gäller att maximera den digitala utdelningen och andra frågor i anslutning till det kan endast uppnås genom den strategi och de viktiga politiska beslut som Europaparlamentet och rådet har enats om. Därför stöder kommissionen parlamentets legitima mål om ökad delaktighet i utarbetandet av spektrumpolitiken, och accepterar i princip de förändringar som parlamentet föreslår.

Rådet ska självfallet säga sitt. Jag vill påpeka att kommissionen kommer att stödja parlamentet i denna debatt och hjälpa rådet att nå en överenskommelse med parlamentet.

ORDFÖRANDESKAP: ROURE

Vice talman

Catherine Trautmann, föredragande. – (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot, herrar ministrar, mina damer och herrar! För att den reform av regelverket som vi nu diskuterar ska kunna motiveras måste den medföra konkreta förbättringar, både för konsumenterna i fråga om priser, tillträde och anslutningshastighet, och för företagen i fråga om utsikterna till sund konkurrens, nya investeringar och konkurrenskraft.

Att det är så många aktörer inblandade betyder att det finns olika och rentav motstridiga intressen som står på spel. För egen del var jag redan i ett mycket tidigt skede noga med att lyssna till argumenten från alla håll och även med att sända ett snabbt och tillförlitligt budskap till företag och konsumenter i syfte att vinna eller återvinna deras förtroende.

Elektronisk kommunikation innebär stora möjligheter till europeisk tillväxt. Sektorn utgör 3 procent av EU:s BNP. Vi måste se till att få maximal avkastning av denna potential inom EU i form av investeringar och utvecklade tjänster. Till det krävs konkurrens, men inte enbart konkurrens. Åtgärder måste vidtas för att skapa förutsättningar för en ansvarsfull och hållbar utveckling – med andra ord bygga upp ett ekosystem för den sortens kunskapsekonomi som vi alla vill se.

Vi måste hädanefter se informations- och kommunikationstekniken som en resurs. Denna fråga är därför av intresse både för den offentliga och den privata sektorn, och kräver att vi främjar flexibla regler och alla aktörers ansvarighet genom ett samarbete mellan tillsynsmyndigheter och kommissionen, på samma sätt som operatörer och kunder samarbetar utifrån ett avtal.

Det finns fyra nyckelområden som vi vill förstärka. För det första gäller det konsumentservice, både i fråga om tillträde – genom att nätutbyggnaden får större geografisk spridning – bra priser och kvalitet. För det andra handlar det om att hålla i gång industrin i syfte att stimulera skapande av sysselsättning och innovation, eftersom den tekniska utvecklingen också effektivt pressar ner priserna. Det tredje området är konkurrenskraften för små och stora företag, för att garantera en hållbar konkurrens i EU:s medlemsstater och nödvändiga investeringar, särskilt i fiberoptik, som ger oss möjlighet att konkurrera mer effektivt på den globala marknaden. För det fjärde gäller det rättssäkerhet och behovet av att se till att systemet är tillförlitligt genom att ge berörda parter ansvar och uppmuntra till ömsesidigt samarbete, särskilt mellan tillsynsmyndigheter, men även mellan tillsynsmyndigheter och kommissionen.

Det gläder mig att utskottet för industrifrågor, forskning och energi utifrån denna utgångspunkt godkände mina kompromissförslag – i många fall med bred majoritet – och jag vill tacka mina kolleger för att de så beredvilligt ställt upp trots att tidsfristerna ibland varit rätt snäva, men tack vare det har vi kunna hålla tidsplanen och siktar på att uppfylla målsättningen att ändra den här förordningen innan den nuvarande mandatperioden i Europaparlamentet löper ut. Detta är resultatet av en kollektiv arbetsinsats.

Personligen upplever jag att sektorn överlag har reagerat mycket positivt på dessa riktlinjer, och jag hoppas att våra samarbetspartner i rådet kommer att göra detsamma. Jag har uppmärksammat lyssnat till Luc Chatel och Éric Besson och deras synpunkter, liksom på kommissionsledamot Viviane Reding, och jag vill tacka dem för deras initierade och genomgående positiva uppfattningar.

För att återvända till de frågor som fortfarande är föremål för diskussion vill jag ta upp frågan om korrigerande åtgärder.

Utan att inkräkta på de nationella tillsynsmyndigheternas befogenheter har det växt fram en konsensus kring behovet av en mer enhetlig tillämpning av korrigerande åtgärder på EU-nivå. Kommissionens förslag om att den ska få vetorätt när det gäller korrigerande åtgärder har emellertid förkastats enhälligt, eller i det närmaste enhälligt. Enligt den mekanism som föreslås i mitt betänkande har varje organ sin rättmätiga plats: kommissionen kan ha invändningar mot en korrigerande åtgärd, men kan inte helt förkasta den såvida inte även organet för europeiska tillsynsmyndigheter inom telekommunikation (BERT) avger ett negativt yttrande. Omvänt krävs det att både kommissionen och BERT ger sitt godkännande för att besluta om funktionsseparering som korrigerande åtgärd. Med en begränsning av detta slag kan en sådan separering fortfarande användas som ett konkret hot, men får inte sättas in utan starka skäl.

När det gäller radiospektrum är våra förslag inriktade mot en mer flexibel förvaltning av denna knappa resurs, men det ska ske återhållsamt och proportionerligt samtidigt som åtgärder införs i syfte att optimera spektrumförvaltningen. Som vi ser det är den första byggstenen en gedigen europeisk spektrumpolitik som så snart paketet har godkänts kan läggas fram i samband med en stor konferens under början av nästa mandatperiod.

Vad beträffar nya nät så lyste dessa med sin frånvaro i kommissionens förslag eller behandlades styvmoderligt i ett skede när det redan pågår en teknisk revolution i Europa. Vi ansåg att det var viktigt att omedelbart förse medlemsstaterna och tillsynsmyndigheterna med de riktlinjer och verktyg de behöver för att uppmuntra investeringar och där så krävs förvalta utbyggnaden av nät. Därför kontrollerades våra förslag av en panel bestående av ansedda experter före sommaruppehållet.

En sista fråga har kommit upp i ett sent skede, nämligen skyddet av immateriell äganderätt. Det är olyckligt att denna diskussion blossar upp i denna fas av översynen av telekompaketet. Jag anser inte att det är rätt tillfälle att här diskutera mekanismerna för att se till att den immateriella äganderätten får ett fullgott skydd.

Jag vill bara säga att jag hoppas att vi ska kunna slutföra översynen av paketet utan otillbörliga påtryckningar och utan att tidsplanen spricker på grund av den här frågan, även om den är viktig, med tanke på att kommissionens meddelande handlar om kreativt innehåll. Jag kommer att ta upp återstående frågor under mitt slutanförande på två minuter.

Pilar del Castillo Vera, föredragande. – (ES) Fru talman! Jag vill inleda med att betona vad Luc Chatel sa: sektorn för elektronisk kommunikation står för 25 procent av EU:s tillväxt och för 40 procent av produktiviteten. Kort sagt bekräftar dessa siffror Lissabonagendans uttalanden om behovet av att utveckla en kunskapsbaserad europeisk ekonomi, där den stora utvecklingsmotorn faktiskt är elektronisk kommunikation.

Kommissionen har visat att man har den kunskapen och den medvetenheten genom att föreslå en uppsättning åtgärder som innebär en omarbetning av regelverket från 2002. Flera marknader har blivit avreglerade och

det finns fortfarande några som väntar på att avregleras i syfte att ge konkurrenskraften på den inre marknaden en ordentlig skjuts framåt.

Jag ska emellertid koncentrera mig på Europaparlamentets ståndpunkt. Det är en ståndpunkt som har en gemensam nämnare, något som i mina ögon gör den till en utomordentligt enhetlig, konsekvent och kraftfull ståndpunkt. Och den gemensamma nämnaren i de betänkanden som har utarbetats av parlamentet och godkänts av de ansvariga utskotten är helt enkelt idén om delat ansvar.

Catherine Trautmanns betänkande bygger på delat ansvar. Förslaget om att inrätta en myndighet för nationella tillsynsmyndigheter grundar sig på delat ansvar. I båda fallen har vi hört att delat ansvar är det verktyg som i dag fortfarande behövs på den europeiska telekommunikationsmarknaden, och alla förslag som har lagts härrör från idén om delat ansvar, vare sig det handlar om samspelet kring ett gemensamt regelverk mellan kommissionen och organet för europeiska tillsynsmyndigheter, som går under namnet BERT, eller om organiserandet och finansieringen av BERT.

Eftersom det är ont om tid och diskussionerna redan har dragit ut på tiden och kommer att göra det framöver också, ska jag bara ta upp frågan om BERT. Det är ett förslag som stämmer väl överens med tanken om delat ansvar och utvecklingen av en i huvudsak framgångsrik marknad, som fortfarande behöver visst understöd för att anpassas fullt ut till konkurrensreglerna, i form av ett organ som bygger på samarbetet mellan kommissionen och medlemsstaterna, representerade av deras tillsynsmyndigheter. I det perspektivet och med tanke på den rådande situationen klargörs organets uppgifter bättre, liksom dess struktur, befogenheter, ansvarighet och finansiering.

För det ändamålet vill jag hävda att det är av största vikt att vi upprätthåller samstämmighet och konsekvens. Den medfinansiering jag har föreslagit och som jag förordar för organet, är förenlig med den idé om delat ansvar som utgör kärnan i alla förslag som parlamentet har lagt fram, både i Catherine Trautmanns betänkande och i mitt eget.

Vad som däremot inte skulle vara konsekvent och samstämmigt vore om en finansieringsmekanism, som strikt grundar sig på gemenskapsmedel, smögs in bakvägen. Det skulle inte stå i samklang med resten av förslaget och därmed innebära ett grundskott mot hela tanken och resonemanget bakom den reform som parlamentet föreslår.

Jag är övertygad om att både parlamentet och kommissionen, och för den delen även rådet, strävar efter att uppnå samma mål, vilket vi har bevisat, och jag väddar om att den jämvikt och goda förståelse vi hittills har haft ska fortsätta så att vi kan fullfölja detta arbete. Det är den sektor vi diskuterar värd.

Patrizia Toia, föredragande. – (IT) Herr talman, mina damer och herrar! I telekomvärlden är varje medium som kan användas för överföring av röster, data och bilder en värdefull resurs. Framtidsperspektivet att det inom några få år kommer att finnas en omfattande, för att inte säga massiv, volym av radiospektrum tillgänglig, med andra ord nya frekvenser tillgängliga för nya användningsområden, innebär därför sociala och kulturella möjligheter, liksom ekonomiska och kommersiella möjligheter. Någon har faktiskt redan försökt beräkna det kommersiella värdet av den digitala utdelningen.

Vi behöver därför en lämplig europeisk politik, som klarar att utnyttja den här resursen maximalt, och som förvandlar Europa till en motor och inte bara ett paraply för medlemsstaternas nationella politik. Som vi alla vet används denna resurs redan nu mycket effektivt på andra håll i världen, exempelvis Japan och USA, där företagen får en konkurrensfördel.

Vi har därmed en del tid på oss att fastställa ett datum som bör följas strikt – i varje fall måste vi snabbt börja tillämpa det – och det även om den digitala övergången slutförs 2012, och vi måste nu utan dröjsmål koncentrera oss på radiospektrumreformen och på digital utdelning.

Radiospektrumet är en naturlig resurs, och därmed en offentlig resurs. Dess värde måste utnyttjas, förvisso ekonomiskt, men spektrumet har också ett socialt värde som måste komma allmänheten till del, exempelvis genom att alla medborgare – även i missgynnade områden – garanteras bred tillgänglighet genom att bredbandstjänster byggs ut i de mest avlägsna delarna av vårt land för att därigenom överbrygga den digitala klyfta som fortfarande präglar stora delar av Europa, och då tänker jag inte bara på landsbygdsområden utan även på stadsområden och industriregioner.

Jag sa just att det brådskar med den digitala fördelningen och jag menar att vi måste använda denna sista del av parlamentets mandatperiod till att tillsammans göra vissa framsteg, både i medlemsstaterna och EU. Till kommissionen och rådet vill jag säga: ta gemensamma steg i riktning mot en mer positiv inställning till

behovet av en harmonisering, en inställning som alltså kommer att göra det möjligt för oss att optimera och även effektivisera användningen av den digitala fördelningen. Vi hoppas på ett starkt samarbete på EU-nivå och på att vi ska kunna agera samfällt i de internationella förhandlingar som jag tror har inletts i Genève.

Vi lyfter fram olika saker i vårt betänkande och jag ska bara välja ut ett par saker. Dels gäller det behovet av en win-win-strategi, som kommissionsledamoten påpekade, med andra ord en resursanvändning som tillfredsställer audiovisuella operatörer och medieoperatörer – som redan finns på plats inom området för att slå vakt om kulturell pluralism och försvara kulturella identiteter – och samtidigt svarar mot telekommunikationssektorernas behov och ger dem tillräckligt med utrymme, eftersom de har ett behov av att utveckla nya tjänster och ett brett teknikutbud för att möta de nya kraven från dagens konsumenter. Det innebär att medier och telekomföretag kan arbeta tillsammans i kollegial anda och på lika villkor.

Det finns emellertid en tredje part som jag skulle vilja se som vinnare likaväl som de andra två: nämligen de användare, även olicensierade sådana, som utgörs av välgörenhetsorganisationer, lokala förvaltningar, små civila sammanslutningar och allmännyttiga organisationer. En annan fråga, som jag ska nämna avslutningsvis, är en fråga där det som rådets företrädare också påpekade finns olika uppfattningar både i parlamentet och mellan olika medlemsstater, och det påverkar graden av samarbete mellan olika myndigheter inom detta område.

Jag menar – och på den punkten är parlamentet överens – att vi måste respektera medlemsstaternas ansvar för frekvenstilldelning, men vi måste också gemensamt bedöma var det finns ett starkt behov av harmonisering, eftersom vi alla måste vara på det klara med att om vi misslyckas med att harmonisera, om vi misslyckas med att samordna och fatta gemensamma beslut så kommer spektrumets ekonomiska och sociala värde att minska. Själv tänker jag på den framgångsrika och lyckosamma utgången med GSM.

Utifrån en lönsamhetsanalys som måste genomföras i de olika länderna inom ramen för deras nationella projekt för den fördelning som eftersträvas i vårt betänkande och utifrån en så bred debatt som möjligt i medlemsstaterna, där både operatörer och allmänheten medverkar, tror jag att vi alla i slutänden med en god portion politisk vilja på EU-nivå måste nå fram till ett erkännande av mervärdet i en Europaomfattande förvaltning av denna resurs, som jag menar kommer att innebära en utmaning för Europa både socialt och ekonomiskt.

Malcolm Harbour, föredragande. – (EN) Fru talman! Det är ett privilegium för mig att för andra gången vara tillbaka i kammaren som föredragande, eftersom jag var föredragande för detta direktiv 2001. Likaså har det varit ett privilegium för mig att samarbeta med mina kolleger Catherine Trautmann och Pilar del Castillo, för detta har varit ett lagarbete. Det handlar ju om ett paket.

Som kommissionsledamoten sa har vi nått mycket goda resultat. Därför vill vi reformera och förbättra konsumenternas rättigheter, så att de kan hålla sig informerade och dra fördel av de erbjudanden som finns tillgängliga och som kan uppmuntra innovation.

Vi behöver givetvis en struktur som fungerar, och jag vill påminna kommissionsledamoten om att det var parlamentet som förordade kommissionens roll enligt artikel 7. Vi stödde det förslaget, den gången mot rådet. Ingen är mer medveten än parlamentet om hur viktigt det är att hitta rätt balans, men när jag ser på vår samlade standpunkt skulle jag nästan säga att det är dags för tillsynsmyndigheterna att inte nöja sig med att acceptera sitt ansvar för att genomförandet av regelverket är enhetligt på nationell nivå, utan också att delta i gemenskapens policyskapande arbete. Enligt min uppfattning kommer det vi i slutänden enas om, vad det nu blir, bara att fungera om tillsynsmyndigheterna får ett ord med i laget – jag överlåter åt er att avgöra vad jag menar med det!

Jag vill berömma alla som deltagit i den arbetsgrupp som tillsammans med mig ägnat sig åt att förbättra direktivet. Jag tackar både ministern och kommissionsledamoten för deras vänliga ord om de förbättringar vi har föreslagit. Det är en kombination av åtgärder rörande användarrättigheter och direktivet om skydd för privatlivet.

Här i parlamentet faller ansvaret för dataskydd och övrig expertis på utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. Som jag ser det var det ett misstag att låta båda områdena ingå i paketet, men jag tror att vi har lyckats hantera den svårigheten. Min kollega Alexander Alvaro ska få svara för de delarna, och kommissionsledamoten bör tacka honom för att han faktiskt fört in detaljerade uppgifter om hur anmälan av dataintrång fungerar, eftersom det var fullständigt oacceptabelt att kommissionen skickade ett förslag till oss där alla genomförandedetaljer delegerades till ett utskott. Det handlar om stora

politiska beslut. Jag håller med om att det fortfarande återstår en del arbete, men först och främst bör ni absolut tacka honom för att han gjort det jobbet åt er.

Vad min del av arbetet beträffar är jag besviken över att hela den aspekt som rör samhällsomfattande tjänster ska behandlas senare. Vi gör det här i två steg. Vi väntar på er rapport, som kommer inom kort. Jag har gjort mesta möjliga av användarrättighetsaspekten, men det återstår fortfarande saker att göra. Med det menar jag att vi vill att dessa starka och upplysta konsumenter ska fatta sina beslut utifrån en så tydlig information som möjligt om pris, vad tjänsten omfattar, om det finns några begränsningar, och om kostnaden för ett headset ingår om man väljer en längre bindningstid. Vi vill att det ska vara enkelt för konsumenterna att handla och att de snabbt ska kunna portera sitt telefonnummer, och det gläder mig att ni stöder oss på den punkten. Vi vill också att de ska kunna se hur länge avtalet gäller och att avtalslängden inte används som en begränsning när de försöker byta operatör.

Vi vill också titta på konsumenternas rättigheter. De har rätt till dataskydd. De har rätt till säkra och tillgängliga nät. De har rätt till nät där operatörerna inte blockerar visst innehåll eller vissa tjänster för att inskränka konkurrensen. Vi stöder er idé om en ny obligatorisk kvalitetsgaranti för tjänster, och menar att vi har gjort framsteg på den punkten. Detta är en mycket viktig rättighet. Konsumenterna har rätt till allomfattande larmtjänster och lokaliseringstjänster av god kvalitet. Funktionshindrade användare i synnerhet har rätt till sådana tjänster, och till bättre tjänster.

Jag anser emellertid också att konsumenterna har rätt att upplysas om en del problem de kan stöta på. Det kan röra sig om risken för copyrightintrång, risken för otillåten användning och risken för att exempelvis köpa produkter som kan skada deras hälsa, som förfälskade läkemedel. Varför skulle vi inte kräva att leverantörer av elektroniska tjänster förmedlar samhällsinformation på samma sätt som tv-kanaler gör för närvarande? Kära kolleger! Det är detta vi talar om. Vi talar inte om en mekanism för att förstärka copyrighten, som är de nationella regeringarnas ansvar, utan vi talar om att underlätta och förbättra tillvaron för konsumenterna.

Fru kommissionsledamot! Vi har en del arbete framför oss, men jag är glad över att kunna säga att vi är överens om ett brett paket med kompromissförslag och jag litar på att de kommer att godkännas. Jag ser fram emot att tillsammans med det franska ordförandeskapet försöka hålla den ambitiösa tidsplanen, för det är viktigt för Europa att vi gör det.

Jutta Haug, fördragande för yttrandet från budgetutskottet. – (DE) Fru talman! Budgetutskottets intresse för lagstiftningen om elektronisk kommunikation, det så kallade telekompaketet, är naturligtvis fokuserat på den del som inbegriper konsekvenser för EU-budgeten. Med andra ord är vi intresserade av den nya myndigheten – den europeiska myndigheten för marknaden för elektronisk telekommunikation – som föreslagits av kommissionen och som våra kolleger i specialistutskottet döper om till organet för europeiska tillsynsmyndigheter inom telekommunikation (BERT).

Rent ut sagt har vi i dagsläget inte tillräckligt med pengar under budgetpost 1a för den här myndigheten i någon av formerna. Därför är vi mycket glada att det ansvariga utskottet har tagit med våra ändringar i sitt betänkande och föreslagit en organisation som belastar budgeten mindre. Vi måste dock alla samarbeta för att göra BERT till en EU-myndighet och se till att vi i Europaparlamentet behåller kontrollen över den. Jag måste också påminna ledamöterna om att parlamentet och rådet enligt artikel 47 i det interinstitutionella avtalet måste enas om finansieringen av BERT.

Karsten Friedrich Hoppenstedt, fördragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor. – (DE) Fru talman! Som fördragande för yttrandet om den första delen – bättre lagstiftning – i utskottet för ekonomi och valutafrågor hänvisar jag ledamöterna till mitt skriftliga yttrande, men jag vill särskilt framhålla tre punkter. Den första gäller främjande och utveckling av fiberoptiska nät, nästa generationens nät. För att främja utvecklingen av dessa måste vi tänka på riskfördelning vid finansieringen av nya infrastrukturer och på delning av ledningarna. Inte bara telekomföretagen utan också den offentliga infrastrukturen bör beaktas när det gäller delning av ledningarna.

Min andra punkt – som vi redan varit inne på – är att vi måste stå emot kommissionens strävan mot centralisering, som tar sig uttryck i inrättandet av en myndighet, vetorätt och kommittéförfarande. För det tredje bör inte frekvenstilldelningen spikas innan vi har fått svar på flera viktiga frågor. Ligger ansvaret hos EU? För vilka aspekter har unionen befogenheter? Hur stor är egentligen den digitala utdelningen? Och vilka effekter får de olika fördelningsmodellerna?

Sekundära tjänster som system för trådlösa mikrofoner får inte riskeras, eftersom det är den typen av system som används vid sändningar av stora evenemang som exempelvis OS. Resultaten av de aktuella specialistundersökningarna måste därför beaktas i den politiska beslutsprocessen kring fördelningen av frekvensspektrumet.

Jag hoppas att vi på så sätt tillsammans ska kunna skapa ett europeiskt mervärde för alla berörda parter.

Gunnar Hökmark, *föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor*. – (EN) Fru talman! Europas förmåga att vara ledande inom telekommunikationer och mobilt Internet hänger på vår förmåga att öppna marknaden för innovationer och nya tjänster.

Ur det perspektivet vore det farligt att försöka försvara gamla strukturer och gamla aktörer. Vi behöver vara öppna och det är därför det är så viktigt att utnyttja den digitala utdelningen på ett sätt som frigör hela spektrumet för nya tjänster och nya möjligheter, samtidigt som vi slår vakt om de gamla sändningsföretagen och de tjänster de erbjuder i dag.

Vi måste öppna för möjligheten att utveckla olika tjänster i alla delar av spektrumet. På de områden där infrastrukturen ännu inte är konkurrensutsatt måste vi se till att införa riktig konkurrens genom en funktionell uppdelning.

Robert Goebbels, *föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor*. – (DE) Fru talman! Låt mig bara kort, på min kollega Bernard Rapkays vägnar, lämna några synpunkter. I synnerhet för oss socialdemokrater har inrättandet av en välfungerande inre marknad för telekommunikationer en väldigt hög prioritering. Vi välkomnar kommissionens aktiva roll på detta område. I synnerhet måste konsumenterna skyddas mot de stora operatörernas uppenbara maktmissbruk. Det finns helt klart fortfarande gott om utrymme för avgiftssänkningar. Kommissionens initiativ om roaming visar att det krävs att man ingriper i prissättningen även i en marknadsekonomi. Vi vill hellre se kommissionens synliga hand än känna marknadens osynliga, som ofta är ficktjuvens hand i konsumenternas fickor och plånböcker.

föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor. – (FR) Jag vill avsluta med att tacka alla föredragandena och särskilt Catherine Trautmann som har gjort ett fantastiskt jobb. Tack vare det kan vi förvänta oss en stor majoritet vid omröstningen i morgon.

Sophia in 't Veld, *föredragande för yttrandet från utskottet för ekonomi och valutafrågor*. – (NL) Fru talman! Paketet i sig innehåller förnuftiga förslag för att skydda konsumenternas rättigheter och privatliv. Tyvärr saknar det dock konsekvens och skapar därför rättsosäkerhet för både företag och konsument, genom att räckvidden är så oklar.

Jag har en känsla av att kommissionen har låtit sig ledas mer av interna institutionella strukturer och rättslig grund än av reella fakta, för vad är det egentligen vi talar om här? Telefonsystem? Det är ju helt föråldrat! Eller handlar det om mobiltelefoner? Men vad är Skype då? Vad är betalningstjänster via telefon? Är det också telekommunikation? Och RFID-nät? Det är här oklart. Varför finns det regler om att anmäla överträdelse som begås av telekom- och Internetoperatörer, men inte av exempelvis banker, försäkringsbolag, och myndigheter, som ofta använder samma uppgifter? Tänk om personuppgifter som samlas in av ett företag används av någon annan, som en statlig myndighet, polisen eller rättsväsendet, enligt dataskyddsdirektivet? Vem ansvarar då för uppgifterna? Vad har medborgarna för nytta av det? Vem kan jag som medborgare vända mig till?

Slutligen anser jag att vi snarast tillsammans med Förenta staterna bör titta närmare på gemensamma och internationella normer på detta område.

Reino Paasilinna, *föredragande för yttrandet från utskottet för industrifrågor, forskning och energi*. – (FI) Fru talman, ärade ministrar, ärade kommissionsledamöter och särskilt Catherine Trautmann! Nu måste vi tänka i faktiska termer på de mänskliga rättigheterna i informationssamhället, som vi håller på att förbättra med demokrati och goda affärsmetoder som främsta mål. Det krävs förbättringar och vi håller också på att förbättra skyddet för personuppgifter och säkerheten, till exempel i fråga om skräppost. Vi håller hårt på att principen om tillträdesrätt har en roll att spela och vi lagstiftar om tillgång till tjänster, som inte är en obetydlig fråga – avgifterna måste vara låga och exempelvis bredband för alla är en medborgerlig rättighet. Vi har nu stärkt särskilt de äldres och funktionshindrades ställning, och jag anser att det är ett medmänskligt och riktigt mål.

För det andra måste näten vara konkurrenskraftiga och vi måste hindra operatörerna från att begränsa konkurrensen. Konkurrensen behöver i stället stimuleras och det borde vara förbjudet att tillverka

terminalutrustning som bara fungerar med en operatör. Det är lika dumt som att ha en radio som bara kan spela en radiostation.

Programföretagen bör nu och framgent kunna garanteras sina egna frekvenser, eftersom de aldrig har råd att delta i några auktioner. Detta är faktiskt en av informationssamhällets grunder, och vi måste slå vakt om den. Men samtidigt behöver vi plats för 3G, och det håller på att ordnas. Vi måste också se till att det finns plats för ny teknik och innovation.

Jag har en sak till att säga. Ju mer rättvist och tekniskt avancerat EU blir desto bättre kommer vi att klara oss, både som en demokratisk kraft i informationssamhället och som ett samhälle som uppfyller Lissabonmålen, som för närvarande ter sig avlägsna. Nu är det upp till oss – detta lagstiftningspaket är ett steg i rätt riktning.

Marian Zlotea, *föredragande för yttrandet från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd*. – (RO) Fru talman, ärade kolleger, fru kommissionsledamot, ärade ministrar! Jag vill gratulera alla föredragande som har varit delaktiga i arbetet med telekompaketet.

Jag anser att Catherine Trautmanns betänkande är balanserat och jag stödjer de föreslagna kompromissändringsförslagen. Jag är också glad att vissa ändringsförslag har antagits, särskilt de som gäller harmoniseringen av spektrumet och vissa åtgärder beträffande globala telekommunikationstjänster.

EU:s ekonomiska tillväxt är, liksom konsumenternas välfärd, beroende av en dynamisk och konkurrenskraftig telekommunikationssektor. Konkurrenskraftiga marknader har tillgång till bredband och nykomlingarna på marknaden har fört med sig ökade hastigheter och innovativa tjänster.

Telekompaketets ramdirektiv bör vara fokuserat på att öka investeringarna. Vi måste också ta hänsyn till nästa generations nät och till att konsumentens alternativ måste bli mer diversifierade, vilket leder till lägre kostnader och bättre tjänster för konsumenterna.

Slutligen vill jag framhålla att jag tror på de ändringar vi ämnar göra av telekompaketet. De kommer att gynna konsumenterna och skapa ett brett utbud av billigare och mer diversifierade tjänster.

Edit Herczog, *föredragande för yttrandet från utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd*. – (HU) Tack fru talman! Vi kan lugnt säga att unionen kan ta åt sig äran för de senaste tio årens framgångar på telekommunikationsområdet. Det finns dock fortfarande en del gränsöverskridande problem och orättvisor när det gäller tillgången till bredband, det digitala samhällets utbredning och tjänsterna. Om det verkligen är en gemensam marknad vi vill ha så måste vi också skapa villkoren för den.

Till följd av de senaste månadernas debatter röstade vi för att inrätta BERT, som skulle underlätta samarbetet mellan de nationella tillsynsmyndigheterna och garantera faktiskt deltagande. Vi anser fortfarande att BERT borde ha ansvarsskyldighet och vara öppet gentemot EU-institutionerna. Ett villkor för detta är dock gemenskapsfinansiering. Man kan tro att medlemsstaternas medfinansiering skulle garantera ett större oberoende och effektivitet, men så är inte fallet – i stället skulle det dra undan organisationen från EU:s och Europaparlamentets kontroll. Detta kan vi inte bidra till. Vi måste fortsätta kämpa, tillsammans med kommissionen, för att skydda konsumenternas intressen. De ska bara behöva bära kostnaderna för den ständiga utvecklingen av ny teknik när detta verkligen nödvändigt och, liksom när det gäller roaming, ska de också slippa bli svindlade via fakturorna. Tack.

Manolis Mavrommatis, *föredragande för yttrandet från utskottet för kultur och utbildning*. – (EL) Fru talman! Som föredragande för yttrandet från utskottet för kultur och utbildning vill jag påpeka att det är oerhört viktigt att upphovsrätten behandlas likadant som de grundläggande rättigheterna.

Vi bör alla, och i synnerhet lagstiftarna, hålla i minnet att om upphovsrätten inte skyddas och om upphovsmannens lagliga rättigheter kränks på grund av personskyddet, så kommer det att leda till en begränsning av det konstnärliga innehåll som görs tillgängligt för användarna.

Piratkopiering och olaglig distribution av musik och filmer på Internet är en ovedersäglig realitet. Teknikens baksida är dock att detta drabbar upphovsmännen. Antingen vi gillar det eller inte så är det de som är upphovet till det material som bjuds ut.

På kulturutskottets vägnar uppmanar jag därför alla ledamöter i alla utskott och politiska grupper att slå vakt om kreativiteten i Europa och därmed skydda det konstnärliga innehåll som sprids via de nya medierna.

Cornelis Visser, *föredragande för yttrandet från utskottet för kultur och utbildning*. – (NL) Fru talman! Kommissionsledamot Viviane Reding har än en gång visat prov på sin beslutsamhet med detta telekompaket.

När det gäller kommissionens förslag om den digitala utdelningen har jag för utskottet för kultur och utbildning samarbetat med Patrizia Toia på ett mycket konstruktivt sätt. Jag vill också på utskottets vägnar tacka ordföranden för utskottet för industrifrågor, forskning och energi, Angelika Niebler, för ett utmärkt samarbete.

Utskottet för kultur och utbildning ser radio och tv som centrala medier för spridning av kultur och språk. I och med övergången från analog till digital television finns det nu ledigt utrymme i spektrumet. Mobiltelefonoperatörer och bredbandsleverantörer är mycket intresserade av dessa frekvenser. Utskottet för kultur och utbildning motsätter sig inte den tekniska utvecklingen, men vi är angelägna om att skydda de nuvarande användarna, både offentliga och kommersiella, och försvara deras rättigheter. Sändningarnas kulturella och språkliga mångfald måste garanteras till fullo och konsumenternas intressen och investeringar i tv-utrustning måste skyddas.

Gyula Hegyi, *föredragande för yttrandet från utskottet för kultur och utbildning*. – (EN) Fru talman! Det är viktigt att understryka att telekomutvecklingen inte bara handlar om teknik och ekonomi, utan också är en social och kulturell process. Vi bör bevara och stödja EU:s ledande ställning i denna process.

Två aspekter är särskilt viktiga i detta sammanhang. Det rör sig dels om den allmänna och demokratiska tillgången till elektroniska kommunikationstjänster, vilket innebär att alla ska ha tillgång till tjänsterna, dels om principen att kulturarvet och utbildningsarvet ska föras vidare och respekteras. Kulturutskottet har försökt hitta en balans mellan dessa båda intressen.

Som kulturutskottets föredragande i fråga om organet för europeiska tillsynsmyndigheter inom telekommunikation (BERT), har jag bara inriktat mig på de aspekter som faller under kulturutskottets ansvarsområde. BERT bör vara öppet för kontakter med såväl näringslivet som konsumenterna, och dessutom med kulturella intressegrupper, eftersom dessa kan ge användbar och tillförlitlig information om kulturella aspekter.

Jag menar att om vi använder telekomutvecklingen på rätt sätt så kan hela processen bidra till att göra Europa till världens ledande kunskapssamhälle – vilket är vårt främsta mål.

Ignasi Guardans Cambó, *föredragande för yttrandet från utskottet för kultur och utbildning*. – (FR) Fru talman! Jag vill börja med att gratulera föredragandena till ett gott arbete.

Utskottet för kultur och utbildning har ända från starten tagit denna fråga på största allvar. Vi kan inte längre hålla på att lagstifta om elektroniska nät eller radiospektrum medan vi ignorerar det innehåll som sänds ut. Detta kan inte göras enbart på grundval av rent tekniska eller ens ekonomiska kriterier som inte tar hänsyn till de kulturpolitiska målen eller skyddet av mångfalden. Den digitala världens realiteter kräver att vi samarbetar med programsändningsföretagen och de företag som tillhandahåller elektroniska tjänster och att vi lagstiftar för en inre telekommarknad som inte längre kan särskiljas från den audiovisuella marknaden.

Vi behöver också ett balanserat svar på problemet med olagligt innehåll på Internet som tvingar var och en av oss att ta vårt eget ansvar i en kamp som måste angå oss alla om våra barn och den kultur vi känner till ska kunna skyddas.

Jag stöder därför alla dessa texter i deras nuvarande form och hoppas att vår debatt och den slutliga omröstningen inte kommer att störas av externa påtryckningar från dåligt informerade källor.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg, *föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor*. – (PL) Fru talman! EU:s ramlagstiftning om telekommunikationer antogs på 1990-talet och frigjorde i praktiken de nationella marknaderna från de statliga monopolen. Detta ledde till betydande prissänkningar på telefoni, som kunde erbjudas av konkurrerande aktörer. Under de senaste åren har vi sett omvälvande förändringar av telekommunikationstekniken – mobiltelefoner och utvecklingen av Internet och trådlösa nät har drastiskt ändrat vårt sätt att se på telekommunikation. EU-lagstiftningen måste spegla dessa förändringar, inklusive de effekter de har på samhället.

Omkring 15 procent av befolkningen i EU har någon typ av funktionshinder och 2020 kommer 25 procent av befolkningen att bestå av gamla människor. Det är just dessa grupper med särskilda behov som bör få lättare tillgång till telekommunikationstjänster. Vi måste se till att unionens befolkning utan kostnad kan nå ett gemensamt larmnummer, 112, även via Internettelefoni och andra elektroniska tjänster för röstkommunikation. Dessutom måste kunderna ha rätt att få full information både om de lagliga förpliktelser som uppstår vid användning av en viss tjänst, exempelvis beträffande upphovsrätten, och om de rättsliga

restriktionerna. Framför allt är nyckeln till ett bättre konsumentskydd en exakt definition av de nationella tillsynsmyndigheternas ansvarsområden när det gäller konsumenternas rättigheter i vardagen.

Manuel Medina Ortega, *föredragande för yttrandet från utskottet för rättsliga frågor – (ES)* Fru talman! Föredraganden Catherine Trautmann har sagt att upphovsrättsliga frågor inte ska behandlas i denna debatt. Jag håller med henne eftersom jag anser att skyddet för upphovsrätten, liksom skydd för personuppgifter och andra rättsliga begrepp, redan är definierade i andra rättsliga ramverk.

Det bör dock påpekas att det upphovsrättsliga skyddet fortfarande är viktigt när det gäller uppdatering av innehåll. Telekommunikationerna har beskrivits som breda motorvägar där man kan röra sig fritt – men om man begår ett brott på motorvägen griper polisen in. Man kan inte stjäla en bil, köra den på motorvägen och sedan, när man blir tagen av polisen, hävda att det råder fri rörlighet på motorvägen.

Jag anser att det ur parlamentets synvinkel är viktigt att åter hävda vikten av att skydda upphovsrätten, att hävda skyddet för personuppgifter, och till och med människors rätt till sitt privatliv, vilken för tillfället kränks av de stora telekommunikationsföretagen.

Alexander Alvaro, *föredragande för yttrandet från utskottet för medborgerliga fri- och rättigheter samt rättsliga och inrikes frågor. – (DE)* Fru talman! Om ni ger mig lika mycket talartid som de tre föregående talarna är jag nöjd. Jag vill bara i förbigående påpeka att jag hade fått intrycket att jag skulle få två och en halv minut.

Så jag ska inte slösa någon tid, utan bara snabbt tacka Malcolm Harbour, Catherine Trautmann och Pilar del Castillo Vera för ett fantastiskt samarbete, vilket Malcolm redan har nämnt. Vi har hanterat denna fråga friktionsfritt, i en anda av ömsesidigt förtroende och nära samarbete. Tyvärr är det nu för sent att rätta till det strukturella misstaget att slå ihop de två direktiven.

Men låt mig ändå utnyttja min korta tid till att framhålla att jag är mycket nöjd med att kommissionen tog upp den allmänna fråga om skydd av uppgifter, om än relativt ytligt. Faktum är, fru kommissionsledamot, att ni antagligen inte skulle ge mig era kontokortsuppgifter, ert telefonnummer och er adress även om jag frågade snällt. Problemet är att när man är ute på nätet kan mycket av den informationen redan finnas där, på ställen man inte har en aning om och där man verkligen inte skulle vilja ha den. Jag är därför glad att jag i samarbete med andra grupper och ledamöter kunnat bidra till att konsumenternas rätt till konfidentiell behandling av personuppgifter och skydd för personliga system kommer att tas med i paketet.

Jag ser att tiden rinner ut, men jag hoppas att vi får fler tillfällen att diskutera vissa av frågorna mer ingående. Jag vill därför än en gång tacka för ett konstruktivt samarbete och uttrycka min förhoppning om att vi kanske ska kunna utveckla dataskyddet i EU till konsumenternas fördel.

Angelika Niebler, *för PPE-DE-gruppen. – (DE)* Fru talman, fru kommissionsledamot, herr rådsordförande, mina damer och herrar! Jag vill också inleda med att tacka våra föredragande Catherine Trautmann, Malcolm Harbour, Pilar del Castillo Vera och Patrizia Toia, samt alla skuggföredragande, både för det goda arbete de utfört och för det fruktsamma samarbetet med dem som inte var lika direkt inblandade i ärendet.

Den senaste rättsliga ramen för liberalisering av marknaden är från 2002. Hur viktig denna marknad är har redan framhållits i dag. Låt mig påminna er om statistiken – när allt kommer omkring har telekommunikationssektorn bara i EU en omsättning på över 300 miljarder euro. Tusentals arbetstillfällen är beroende av denna marknad och det är därför viktigt att vi fortsätter att utveckla den rättsliga ram som bestått provet sedan 2002 på ett sätt som gjort det möjligt att skriva nya kapitel i denna europeiska framgångssaga. För att kunna göra det måste vi naturligtvis först och främst anpassa vår lagstiftning till den nya tekniska utvecklingen.

Låt mig på den korta tid som även jag har fått mig tilldelad framhålla två punkter som är viktiga för mig personligen. Den första är investeringar i högteknologisk infrastruktur i EU. Vi står inför den enorma utmaningen att investera så mycket som möjligt så fort som möjligt i de nya näten för höghastighetsbredband. Det är en av nycklarna till ett konkurrenskraftigt EU. Vi måste skapa de rättsliga villkor som kan få dessa investeringar att bära frukt. Å andra sidan får vi inte skapa nya monopol och slutna marknader.

I utskottet såg vi till att de risker som är förknippade med att bygga upp de nya näten skulle bli rättvist fördelade och att lagstiftarna måste ta hänsyn till denna riskfördelning i framtiden.

Dessutom ägnade vi mycket uppmärksamhet åt frekvenspolitiken. Vi är för en mer flexibel frekvenspolitik i Europa. Jag tror att man kan hitta ett bra sätt att fördela den digitala utdelningen så att man tar hänsyn till sändningsföretagens legitima intressen, samtidigt som man skapar maximal flexibilitet för de nya tjänsterna.

Erika Mann, för PSE-gruppen. – (DE) Fru talman! Jag vill bara ta upp två punkter. Jag börjar med ett område där vi fortfarande har en eller två saker att reda ut med Pilar del Castillo Vera. Jag tänker på frågan om hur en framtida liten myndighet kan garanteras oberoende och självständighet och vilket som är det bästa sättet att finansiera den. Det finns vitt skilda åsikter om den saken. Jag vill mycket gärna få höra hur rådets diskussioner i denna fråga artar sig och hur rådet vill att man garanterar inrättandet av sekretariatet, eller BERT – eller vad myndigheten nu kommer att kallas – samt vad rådet har tänkt sig för finansieringsmetod. I det avseendet anser jag att kommissionsledamoten hade helt rätt i att vi vill ha en EU-struktur och inte vill skapa strukturer som inte passar in i EU:s rättsliga system.

Som ni vet diskuteras för närvarande två finansieringsmetoder. Den första är den blandade finansiering som föreslås av föredraganden och den andra är mitt förslag, som min grupp stödjer, att myndigheten ska finansieras genom gemenskapsbudgeten. Hur det än blir vore det intressant att höra rådets – som naturligtvis har haft heta diskussioner om detta – och naturligtvis de nationella lagstiftarnas ståndpunkter kring finansieringsfrågan.

Min andra fråga, som också ställs till rådet, gäller finansiering av de nya näten. Även kring detta har vi antagit flera ändringsförslag, bland annat ett som jag lade fram i utskottet för industrifrågor, forskning och energi och som gick lite mer detaljerat in på möjliga former för ett riskfördelningssystem om företagen gör de nödvändiga investeringarna och konkurrenterna får tillgång till näten från början. Så vitt jag har hört tycker rådet annorlunda och vill inte gå in på sådana detaljer eller ge företagen garantier för någon form av riskfördelning. Jag vill gärna höra era kommentarer kring dessa punkter.

Patrizia Toia, för ALDE-gruppen. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Svackan i Europas produktion och ekonomi är också kännbar inom telekommunikationssektorn, som för närvarande skakas av flera kriser. Det är en sektor som kräver investeringar, som drivs av forskning och innovation och som också behöver tid på sig för att fatta sina egna beslut. Jag anser därför att vi behöver ge sektorn allt tänkbart stöd och att vårt översynspaket om den rättsliga ramen kan ge ny fart åt sektorn genom att tillhandahålla en stabil, solid och effektiv rättslig ram.

Jag menar att detta är syftet med vårt arbete i parlamentet och i utskottet för industrifrågor, forskning och energi. Vi har arbetat med detta mål för ögonen för att, som Catherine Trautmann sa, skapa en ram som är enklare, tydligare och effektivare än den förra, med övertygelsen om att vi ibland inte behöver fler regler eller lagar utan i stället tillförlitliga och effektiva verktyg för att genomföra de regler som redan finns och ibland till och med montera ned det nuvarande regelverket.

Vi har ansträngt oss för att skapa en öppen och konkurrenskraftig marknad, försökt lösa den eviga klyftan mellan de gamla, för att inte säga historiska, och tidigare monopolistiska operatörerna och de nya, genom att säga att det kan finnas plats för alla inom ett balanserat ramverk så länge man har sinne för affärer och utvecklingsexpertis, och så länge det finns resurser att tillgå.

Slutligen tycker jag – och detta är en mycket viktig punkt – att vi har lyckats framhålla den viktiga roll som regleringen, de olika ansvarsområdena och ansvarskedjan får i en flexibla och mer avreglerad ram. Jag håller med om det som kommissionsledamoten just sa om att det är viktigt att de olika organen som ansvarar för olika regleringsuppgifter har tydligt definierade roller och ansvarsområden.

En sista punkt, som tagits upp av flera kolleger utöver föredraganden, vars arbete vi alla lovordat, är konsumentens roll. Konsumenten hänvisas ofta till bakgrunden, men vi vill gärna framhäva konsumenterna och sätta ljuset på dem. Det är ju de som, tillsammans med branschen, är den verkliga drivkraften på marknaden.

Roberts Zīle, för UEN-gruppen. – (LV) Tack fru talman! Jag vill börja med att tacka alla telekompaketets föredragande för deras arbete, från organiseringen av samråd till utarbetandet av själva betänkandena. Jag vill också tacka kommissionsledamot Viviane Reding för hennes tillförlitliga och aktiva arbete inom området för elektronisk kommunikation, både när det gäller roaming och detta paket. Samtidigt är jag inte övertygad om att alla ändringar som de olika utskotten föreslagit i de utkast som kommissionen lagt fram kommer att leda till ett bättre utnyttjande av resurser, konkurrens inom den gemensamma EU-marknaden och effektivitet för konsumenterna. Jag ska nämna några av orsakerna till min tveksamhet.

För det första är det möjligt att den gemensamma organisation som bildas av de nationella tillsynsmyndigheterna, BERT, kommer att bli en mer demokratisk tillsynsorganisation än den myndighet som föreslagits av kommissionen, men det kan också bli så att BERT kommer att fungera enligt de sämsta samarbetsprinciperna och försvaga kommissionens kapacitet att fatta myndighetsbeslut. Ett annat exempel

är den funktionella fördelningen av telekommunikationsföretag, som skiljer tillträdet till näten från andra produkter, vilket var ett djärvt förslag från kommissionens sida. Det verkar dock som om detta krav på separation som undantagsåtgärd, som ska tillämpas av den nationella myndigheten, i själva verket aldrig kommer att användas på många av marknaderna. Det är ingen hemlighet att tillsynsmyndigheternas makt att anta sådana undantagsåtgärder mot de stora bolagen kommer att bli mycket begränsad i de mindre EU-medlemsstaterna, och jag är därför inte övertygad om att parlamentet i detta fall bidrar till att stärka den inre europeiska marknaden genom att ändra i kommissionens förslag.

Rebecca Harms, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Fru talman! Jag vill foga ett alldeles eget särskilt tack till de många lovord vi har hört i dag. Jag ansvarade för ramdirektivet i utskottet för industrifrågor, forskning och energi, och det är tack vare Catherine Trautmanns politiska insikter i mediefrågor och hennes förmåga att arbeta mycket strukturerat och systematiskt som vi i parlamentet kanske har lyckats förhindra en missriktad mediepolitik i betänkandet om ramdirektivet. Vi får se.

Fru kommissionsledamot! Som jag ser det har parlamentet gjort viktiga ändringar av förslaget till ramdirektiv i fråga om konkurrenslagstiftning men också, och mer konkret, i fråga om handeln med frekvenser. Jag ansåg att era ursprungliga förslag i ramdirektivet var helt marknadsinriktade och överskattade den digitala utdelningen rejält. Tack och lov tilltalade dessa förslag varken ledamöterna i utskottet för kultur och utbildning eller ledamöterna i utskottet för industrifrågor, forskning och energi. Tvärtom satte de allmänhetens kulturella och politiska intressen och allmänhetens bästa främst, och jag tror att detta återspeglas bäst i följande aspekter av Catherine Trautmanns betänkande:

Radiofrekvenser definieras som allmännyttiga och kommer också att förbli medlemsstaternas ansvar. Radio- och tv-sändningar kommer att prioriteras i första hand, men också opinionsbildande tjänster. Ert försök att tvinga radio- och tv-sändning på defensiven har misslyckats, fru kommissionsledamot. Det kommer att bli lättare att införa alleuropeiska tjänster – vilket jag är säker på att ni håller med om är en bra sak. Medlemsstaterna kommer också att ha huvudansvaret för ytterligare harmonisering av frekvenser. Om det uppstår problem kommer inte besluten att fattas av kommissionen ensam – parlamentet kommer att få säga sitt. BERT kommer att spela en viktig roll. Det är för mig självklart att finansieringen måste vara europeisk. Jag hoppas vi kan se till att det blir så.

Förutom ramdirektivet och punkten om frekvenser vill jag också säga något om de två andra betänkandena, och jag börjar med Malcolm Harbours betänkande. I det betänkandet finns en hel del bestämmelser som är bra för konsumenterna och konsumenternas intressen. Mer hänsyn kommer i framtiden att tas till exempelvis de funktionshindrades intressen. Jag tror också att ni till och med bidrar till mediernas mångfald genom era föreslagna regler om obligatoriska tjänster.

Min grupp ställer sig dock inte bakom det försök som görs i betänkandet att också reglera upphovsrätten. Det tycker vi inte alls om. Vi stödjer varken den franska modellen – och detta säger jag också till rådets ordförandeskap – eller "treslagsmodellen", tvärtom. Detta försök dämpar inte på något sätt våra farhågor kring upphovsrätsfrågorna eller skyddet för privatuppgifter på Internet.

Låt mig avsluta med några ord om Alexander Alvaros betänkande. Ni har än en gång talat med stor övertygelse om skydd för privata uppgifter. Jag tycker, som ni har sagt i era anföranden, att det ännu inte finns någon sammanhållen linje i frågor som skydd av IP-adresser. Våra erfarenheter av telekommunikationskandaler och handel med adresser genom teletjänstcentraler har visat att IP-adresserna måste skyddas maximalt, och jag hoppas att vi ska kunna nå en överenskommelse om detta inom de närmaste två veckorna.

Eva-Britt Svensson, för GUE/NGL-gruppen. – Fru talman! Jag hoppas att många av våra medborgare följer den här debatten och engagerar sig före omröstningen eftersom det rör så stora förändringar, bland annat när det gäller Internettjänster.

För Europeiska enade vänstern är det framför allt tre områden vi särskilt vill lyfta fram:

För det första är GUE/NGL-gruppen emot förslaget att etablera en ny europeisk myndighet på området. Det blir dyrare och krångligare. Det är onödigt att inrätta ytterligare en europeisk myndighet.

För det andra måste större vikt läggas vid geografiska skillnader och olika infrastruktur när det gäller elektroniska tjänster. Vi måste vara tydligare med att tillgången för konsumenterna måste vara lika så att inte fler klyftor byggs in i våra samhällen. Det får inte förekomma några skillnader när det gäller tillgången till elektroniska tjänster för dem som bor i större städer och ekonomiskt starkare regioner och dem som bor

i ekonomiskt svaga regioner och glesbygd. När inte samhället/staten utan privata aktörer ska ta över så viktiga infrastrukturinvesteringar är risken uppenbar att inte alla medborgare får samma tillgång till samma kostnader.

För det tredje reagerar vänstergruppen mot det stora inflytande olika industrilobbygrupper har haft. Telekomförslagen ska inte påverka upphovsrätten, men det har speciellt lobbyindustrin ändå fått gehör för i förslaget. Lobbygruppernas förslag vilka accepterats av alla grupper utom Europeiska enade vänstern – vilken som enda grupp röstade emot i utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd – öppnar möjligheter till kontroll av nedladdning och fri tillgång till exempelvis webbplatserna Myspace och Youtube.

Ändringsförslagen kom in sent bakvägen och utan att det har varit någon större debatt bland medborgarna om de här stora förändringarna. I t.ex. Sverige har vi haft en omfattande debatt om fildelning. Jag arbetar mot beslut om att förbjuda fildelning på nationell nivå och jag gör det också på EU-nivå. Risken att man nu tar beslut på EU-nivå är större än när det gäller nationella beslut eftersom lobbygrupperna har haft stort inflytande och påverkan i EU-systemet och eftersom många medborgare saknar tillräcklig information när vi diskuterar frågorna på EU-nivå. Jag hoppas på en stark medborgerlig opinion för att garantera yttranderätten och tillgången på Internetjänster!

Nils Lundgren, för IND/DEM-gruppen. – Fru talman! Mitt andra namn är Sisyfos. Jag är vald av 15 procent av svenska folket för att här i Europaparlamentet göra motstånd mot att EU ger sig in på ständigt nya områden och därmed fortsätter att centralisera och byråkratisera det europeiska samhället. Detta är ett sisyfosarbete.

Telekom är ett av de områden där EU har en viktig funktion att fylla och jag ser med tillfredsställelse förslaget till telekompaket som handlar om förbättrad konkurrens och stärkt integritetsskydd, men det tycks oundvikligt att vi också får centralisering och byråkratisering. Här finns framför allt två inslag som jag vänder mig emot. För det första så föreslås att spektrum som frigörs genom digitalisering ska fördelas enligt EU-regler. För det andra föreslås en ny europeisk myndighet för elektronisk kommunikation.

Jag uppmanar kammaren att avvisa båda dessa förslag. Frigjort spektrum ska fördelas av medlemsländerna och den naturliga lösningen är att utveckla de organ för europeiska tillsynsmyndigheter på telekommunikationsområdet som redan finns.

Desislav Chukolov (NI). – (BG) Fru talman, mina damer och herrar! Jag förundras över det som sagts här i dag i kammaren och över att ingen har framhållit vikten av att sekretessbelägga uppgifter. Jag vill uppmana er att inte följa Förenta staternas exempel när en sådan viktig fråga diskuteras.

Ni vet att den överstatliga oligarkin under förevändningen att "bekämpa terrorism och piratverksamhet" försöker få så många medborgare som möjligt under en kontroll som är total, ovillkorlig och omöjlig att kontrollera för det civila samhället. Våra personliga uppgifter måste skyddas till varje pris. Jag upprepar – till varje pris!

För närvarande kontrolleras alla samtal i Bulgarien. Från och med nästa år vill makthavarna i mitt land ha fullständig och ovillkorlig tillgång till alla loggfiler och utväxlade elektroniska meddelanden från varenda dator. Detta görs inte på grund av hjälplöshet. I Bulgarien finns, liksom i övriga EU, tillräckligt med välutbildade och kunniga specialister för att bekämpa all slags databrottslighet. Detta görs, jag säger det igen, i syfte att få total kontroll över medborgarna.

Rätten till frihet garanterar också vår rätt till mänsklig värdighet. Envar som försöker beröva oss vår värdighet bör anklagas och pekas ut, och inte få mediestöd för att klara sig undan med dessa intentioner på det sätt som sker.

För en tid sedan hölls i Bulgarien en lam diskussion om medborgerliga rättigheter i den elektroniska världen. Den enda slutsats som drogs var att oavsett vad medborgarna vill får de leva med det som har bestämts för dem. Jag garanterar alla Bulgariens medborgare att Ataka-partiet redan från början av sin regeringsperiod nästa år kommer att upphäva varje överträdelse mot den fria korrespondensen och varje försök att övervaka Internet.

Sammanfattningsvis vill jag hävda att om vår rätt till privat korrespondens begränsas en gång kommer det att förbli så för evigt. Även om terroristerna börjar kommunicera med hjälp av brevduvor. Den som väljer säkerheten framför friheten förtjänar varken frihet eller säkerhet. Tack för ordet.

Paul Rübig (PPE-DE). – (DE) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Först vill jag be att få gratulera kommissionen. Vi har nu kommit till det andra stadiet i processen med att minska avgifterna för roaming av rösttelefoni. Jag anser att denna förordning har visat sig mycket effektiv i praktiken. Inte desto

mindre kommer många konsumenter att efter semestern än en gång drabbas av skyhöga räkningar, eftersom det i sanningens namn har gjorts för lite framsteg när det gäller sms och särskilt när det gäller roaming av dataöverföring.

Jag uppmanar därför kommissionen att agera i denna fråga och skapa en gemensam EU-marknad för unionens konsumenter. Vi kan ju bara konstatera att denna del av den inre marknaden ännu inte fungerar och att det finns ett akut behov av att etablera en gemensam marknad på detta område, särskilt genom att gradvis införa en gemensam flexibel plan för frekvenstilldelning. Det är mycket viktigt att denna begränsade resurs förvaltas effektivt.

Den digitala utdelningen är en historisk möjlighet. Det kommer också att bli viktigt för tv-bolagen att kunna sända sina program i tredje generationens mobiltelefoner så att vi kan få ett gemensamt område för medier i EU. Den digitala utdelningen skapar också nya möjligheter för kommunikationerna inom unionen.

Jag vill vidare framhålla hur viktigt det är att tillämpa detta synsätt vid genomförandet av besluten från World Radio Conference, och uppmana kommissionen – eftersom det inte finns några bestämmelser om att BERT ska hantera dessa frågor – att inrätta en egen myndighet eller grupp för att granska dessa frågor och utveckla styrande riktlinjer för samarbetet.

Jag anser också att BERT helt och hållet bör finansieras med gemenskapsmedel, eftersom vi helt enkelt behöver en myndighet eller institution som ägnar sig åt den inre EU-marknaden och eftersom de nationella tillsynsmyndigheterna skulle få mer rättigheter i de övriga medlemsstaterna.

Silvia-Adriana Țicău (PSE). – (RO) Ärade kolleger! Informationssamhällets utveckling är beroende av den elektroniska kommunikationens nät och tjänster.

Övergången från analog till digital television före 2012 kommer att frigöra ett betydande frekvensområde på EU-nivå, vilket möjliggör utveckling av ny teknik och nyskapande lösningar som kan stimulera EU:s konkurrenskraft inom sektorn. För att EU fullt ut ska kunna dra nytta av den digitala utdelningen stöder Europaparlamentet ett gemensamt, flexibelt och balanserat tillvägagångssätt, som å ena sidan låter programföretagen fortsätta att tillhandahålla och utöka sina tjänster och å andra sidan gör det möjligt för aktörerna inom elektronisk kommunikation att använda resurserna för att tillhandahålla nya tjänster inom viktiga sociala och ekonomiska användningsområden. Parlamentet framhåller också att den digitala utdelningen ska fördelas enligt principen om teknisk neutralitet.

Utnyttjandet av den digitala utdelningen kan bidra till att uppfylla målen i Lissabonstrategin genom förbättring av interaktiva samhällstjänster som e-myndighetsservice, e-hälsovård och e-utbildning, särskilt för människor som bor i mindre gynnade eller isolerade områden, och på landsbygden.

Vi erkänner medlemsstaternas rätt att bestämma hur den digitala utdelningen ska användas, men menar också att ett samordnat synsätt på EU-nivå i hög grad skulle stärka utdelningens värde. Det är också det effektivaste sättet att undvika skadliga störningar mellan medlemsstaterna samt mellan medlemsstaterna och tredjeländer och att garantera att de som utnyttjar spektrumet kan dra nytta av alla den inre marknadens fördelar.

Konsumenternas förtroende för informationssamhällets tjänster är beroende av kvaliteten på kommunikationstjänsterna, deras säkerhet och skyddet av personuppgifter. Det är mycket viktigt att de nationella tillsynsmyndigheterna rådgör med alla leverantörer av elektroniska kommunikationstjänster innan de antar specifika åtgärder inom området för säkerhet och integritet i näten för elektronisk kommunikation. Jag anser också att medlemsstaterna bör vidta åtgärder för att främja en marknad för produkter och tjänster som är tillgängliga i stor skala, där man också inkluderar utrustning avsedd för användare med funktionshinder.

Alexander Alvaro (ALDE). – (DE) Fru talman! Detta ger mig ett oväntat tillfälle att besvara Rebecca Harms inlägg, vilket jag gör med största glädje, då jag menar att skillnaden mellan förslag och fakta ändå är mycket tydlig i betänkandet. Vi har i stort sett införlivat ett beslut av den federala konstitutionsdomstolen, som skapat en ny grundläggande rättighet. Rätten till sekretess och integritet i IT-system var den första som stadfästes i denna rättsakt. Därmed har vi agerat snabbare än någon av medlemsstaterna, särskilt min egen. Offentligt tillgängliga privata nätverk har också inkluderats, tjänster som Facebook, Bebo osv. som hittills legat helt utanför direktivets räckvidd. Hur är det med cookies och liknande programvara eller applikationer som skickar tillbaka uppgifter till servern utan konsumentens samtycke – kommer de att tillhöra det förångna? Konsumenterna har i princip gett sitt samtycke till att allt i deras datorer, mobiler och annan

utrustning tillhör, och till och med är tillgängligt för, tredje part. I framtiden kan lokaliseringssinformation bara tas upp anonymt eller med konsumentens samtycke. Direktivet kommer att förhindra oönskad reklam, irriterande textmeddelanden, idiotiska e-postmeddelanden och liknande. Anmälan till dataskyddsmyndigheterna kommer i framtiden att bli obligatoriskt när en myndighet söker efter någons personliga uppgifter.

Sist men inte minst har vi skapat en tydligare ram för anmälningskravet vid säkerhetsöverträdelser och förlust av uppgifter än vad som funnits tidigare. Eftersom vi talade om förslag innan, vill jag inte förbigå att vi överväger hur vi ska göra med IP-adresser, eftersom IP-adresser – vi får inte förväxla saker och ting – inte är de uppgifter som det handlas med, utan det är personliga uppgifter, kreditkortsuppgifter osv. Även om man nu handlade med IP-adresser så – för att förklara detta kort – är en IP-adress inte nödvändigtvis en personlig uppgift, i alla fall inte när det handlar om att ditt kylskåp skickar ett meddelande till din dator.

(Talmannen avbröt talaren.)

Seán Ó Neachtain (UEN). – (GA) Fru talman! Det är absolut nödvändigt att människor, var de än bor – i små byar eller större samhällen, på landet eller i städer, har tillgång bredband och modern teknik. Företag som etablerar sig i ett visst område förlitar sig på en snabb Internetanslutning. Om inte bredbandstjänster finns tillgängliga inom vissa områden kan man inte locka dit investeringar och företagsetableringar.

Regeringarna måste ta itu med de ojämlikheter som råder mellan landsbygden och städerna när det gäller digitala tjänster och bredband, om konkurrenskraften och investeringarna i dessa områden ska kunna garanteras. Detta är särskilt påtagligt på Irland, där det råder obalans på grund av att ett privat företag, Eircom, kontrollerar Internettjänsterna. Resultatet har blivit stora skillnader mellan landsbygd och stadsområden. Jag skulle gärna vilja att kommissionsledamoten undersökte situationen, eftersom det verkar som om varken den nationella tillsynsmyndigheten eller regeringen klarar av att göra det.

David Hammerstein (Verts/ALE). – (ES) Uppenbarligen finns det bara en blek skugga kvar av det ambitiösa projekt som Europeiska kommissionen lade fram för ett år sedan. Detta är synd, på många sätt, eftersom konsumenterna behöver en oberoende europeisk förvaltning och inte en klubb bestående av nationella tillsynsmyndigheter som är starkt påverkade av nationella intressen.

De gröna motsätter sig att Europeiska myndigheten för marknaden för elektronisk kommunikation bara skulle bli en klubb för tillsynsmyndigheter som finansieras av dem, utan öppenhet och utan att Europeiska kommissionen får tillräcklig kontroll eller vetorätt. Den nya myndighetens oberoende kan ifrågasättas.

Det är också synd att påtryckningar från de stora telekommunikationsföretagen har lett till att nya, innovativa företag inte får tillträde till de stora telekommunikationsinfrastrukturerna och att man måste dubblera infrastrukturen.

De gröna förespråkar teknisk neutralitet och funktionell åtskillnad för att få slut på de statliga telekomjättarnas dominans. Europaparlamentet har dock varit för svagt och påverkat av lobbyister och inte sett till de nya, mer innovativa företagens intressen, trots att det är dessa företag som tillhandahåller de flesta trådlösa tjänsterna i Europa och erbjuder konsumenterna fördelar.

Tyvärr har vi överlag missat en möjlighet att skapa ett mycket större europeiskt mervärde på telekommunikationsmarknaden. Vi är särskilt oroade över en del farliga förslag i Malcolm Harbours betänkande som helt klart bryter mot principen om neutraliteten på nätet som kommunikationsmedel, inkräktar på användarnas privatliv, hotar Internets frihet och framför allt helt klart överträder telekompaketets rättsliga tillämpningsområde i fråga om innehåll, i fråga om vad som är tillåtet och förbjudet, lagligt och olagligt inom immaterialrätt och i fråga om informationsfilter.

Detta paket handlar om marknadens infrastruktur och om konsumenterna, inte om att göra Internetföretagen till digitala poliser.

Hanne Dahl (IND/DEM). – (DA) Herr talman! Telekompaketet innehåller i sin nuvarande form många bra åtgärder. Vanliga konsumenter får bättre tillgång och det kommer att bli billigare, samtidigt som öppenheten inom marknaden ökar. Paketet innehåller dock en del mycket olyckliga aspekter som föregående talare också tog upp. Problemet med att definiera vad som är tillåtet och förbjudet innehåll på webbsidor öppnar dörren för övervakning, registrering och kontroll av all vår kommunikation och handel på Internet, till en grad som vore värdig länder som vi normalt inte skulle kalla demokratier!

Vi kan inte tillåta registrering, lika lite som vi kan tillåta att tjänsteleverantörerna godtyckligt blockerar trafik som någon anser vara skadlig. Det skulle vara som om vi anställde en armé av kontrollanter på Europas postkontor för att plocka bort brev som de ansåg vara skadlig läsning för mottagaren. Vem ska ha rätt att läsa mina kärleksbrev? Vi måste se till att den framtida lagstiftningen inte blir en elektronisk tvångströja, utan ett ramverk inom vilket framtidens kultur, samhällsdebatt och interaktiva liv kan utvecklas.

Jerzy Buzek (PPE-DE). - (PL) Fru talman! Jag vill börja med att gratulera kommissionsledamot Viviane Reding. Bara ett år efter förordningarna om roaming har vi nu nästa paket, som är mycket viktigt särskilt för konsumenterna. Jag vill också gratulera föredragandena. De har varit tvungna att samordna inte mindre än fyra betänkanden, och det verkar som om samordningen blivit mycket lyckad.

Det konsumentskydd man hänvisar till i de förordningar som diskuteras i Malcolm Harbours betänkande hänger mycket nära samman med en riktig fördelning av den digitala utdelningen, vilken konsumenterna väntar på. Det kommer att bli viktigt att – som Viviane Reding föreslog – optimera utnyttjandet av spektrumet genom en samordning på EU-nivå. Television och mobiltelefoni har nämnts som de största intressenterna i samband med den digitala utdelningen, men jag vill understryka betydelsen av trådlösa Internetanslutningar. I många delar av EU och för miljontals medborgare är det enda sättet att få tillgång till Internet, särskilt på landsbygden och i avlägsna trakter. Om den ekonomiska tillväxten i den sektor vi diskuterar är särskilt stark bör därför en betydande del av utdelningen tilldelas trådlösa bredbandsanslutningar.

Forskning om optimering och fördelning av utdelningen är en annan viktig fråga. Forskningen skulle kunna utföras av det gemensamma forskningscentret och jag vill fråga kommissionsledamoten om man verkligen överväger detta. De tre viktigaste kraven är alltså dessa: konsumenterna måste kunna välja, förordningarna måste främja investeringar och konkurrenskraft och den inre marknaden måste stärkas. Som jag ser det krävs det lobbyverksamhet inte bara inom parlamentet utan också på rådets område, dvs. i varje medlemsstat, för att åstadkomma detta.

Éric Besson, rådets ordförande. – (FR) Fru talman! Tack för att jag får ordet redan nu. Jag ber om ursäkt för att jag måste lämna er snart för att åka tillbaka till Paris.

Min kollega Luc Chatel kommer att besvara många av de frågor som har ställts under debatten. Låt mig bara säga några ord som svar på Malcolm Harbours kommentarer om brist på debatt om omfattningen av samhällsomfattande tjänster. Jag vill först och främst instämma med föredraganden om att tillgång till bredband är en viktig fråga för våra samhällen, antingen sig det rör sig om tillgång till kunskap eller basala tjänster. Som Malcolm Harbour påpekade omfattas tillgång till bredband för närvarande inte av definitionen av samhällsomfattande tjänster. Det franska ordförandeskapet vill bara inleda debatten om hur vi ska kunna se till att hela EU får tillgång till bredband.

När man lyssnar på de olika medlemsstaternas synpunkter får man klart för sig att det finns flera tänkbara scenarier. Det första alternativet vore att utvidga räckvidden för direktivet om samhällsomfattande tjänster så att dessa även omfattar bredbandstjänster. Det andra skulle omfatta en valfrihet, så att bara de medlemsstater som så önskar skulle låta bredband ingå i de samhällsomfattande tjänsterna. Slutligen finns det en medelväg som innebär att bredband som samhällsomfattande tjänst blir obligatoriskt i de medlemsstater där bredbandstekniken är tillräckligt mogen. Vi har alltså fått möjligheten att under det franska ordförandeskapet inleda denna debatt och försöka jämka samman ståndpunkterna. Detta är också vad kommissionen hoppas åstadkomma.

Så några ord till Rebecca Harms: för oss handlar det inte om att ställa utvecklingen av Internet mot det upphovsrättsliga skyddet. Vi lever i en övergångstid då det är viktigt att utveckla såväl medier som kanaler och innehåll, och vi måste gynna kreativiteten och upphovsmännen. Som ni påpekade fäster Frankrike stor vikt vid upphovsrätten, men det franska ordförandeskapet försöker inte tvinga på andra länder den franska modellen, som grundas på förebyggande åtgärder och gradvisa sanktioner, som vi i Frankrike kallar för lagen om upphovsrätt och Internet.

Vi är som ni påpekade mycket medvetna om behovet att skydda både privatlivet och personliga uppgifter. Vi menar att detta inte på något sätt är oförenligt med andra angelägna frågor.

Bernadette Vergnaud (PSE). – (FR) Fru talman, ärade ministrar, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Efter flera månaders diskussioner, som fortfarande inte är avslutade, kan jag nog säga att vi tack vare Malcolm Harbours och skuggföredragandens arbete har kommit fram till kompromisser som ser till konsumentens bästa. En större konkurrens bör därför stimuleras genom åtgärder som bland annat syftar till

att tvinga operatörerna att erbjuda avtalsvillkor med acceptabla bindningstider och att införa nummerportabilitet med en dags frist vid byte av operatör.

När det gäller skydd måste de allmänna reglerna om konsumentskydd tillämpas också inom telekomsektorn. Mekanismer för kostnadskontroll har övervägts liksom förbättringar av tvistlösningsförfaranden utanför domstol.

En annan mycket viktig fråga är tillgången till larmtjänster och lokalisering av samtalet, som måste göras tillgängliga på ett tillförlitligt sätt oavsett vilken teknik som används.

Privatlivets helgd har också prioriterats, liksom skydd av barn: operatörerna måste ge konsumenterna gratis programvara för föräldraskydd.

All denna utveckling måste också kunna nå så många som möjligt. Många åtgärder gäller därför lika tillgång för användare med funktionshinder och låginkomsttagare. De små och medelstora företagens behov har också beaktats. I betänkandet understryks vidare behovet att utöka räckvidden av de samhällsomfattande tjänsterna, särskilt till att omfatta bredband. Det är mycket positivt att det franska ordförandeskapet har prioriterat denna fråga.

Och så till frågan om innehåll och upphovsrätt, som haft en tendens att överskugga de övriga förbättringarna av texten. Vårt mål har alltid varit att ge konsumenterna allmän information om brott mot upphovsrätten, i linje med kommissionens ursprungliga förslag. Ända fram till slutomröstningen kommer vi att arbeta för att förbättra kompromisserna, genom att se till att principen om neutralitet vid tillhandahållande av innehåll upprätthålls. En del ändringar i direktivet om privatliv är dock problematiska och vi ska se till att de stryks.

Jag vill än en gång tacka mina kolleger och jag ser fram emot mer specifika förslag från ordförandeskapet för att kunna göra ytterligare förbättringar av texten före nästa sammanträde.

Cristian Silviu Buşoi (ALDE). - (EN) Fru talman! Telekompaketet är ett viktigt steg mot modernisering och harmonisering av telekommunikationerna i EU. Jag har arbetat med direktivet om de medborgerliga rättigheterna och tillsammans med föredraganden Malcolm Harbour har vi åstadkommit en del och nått konsensus i många frågor.

Direktivet kommer att ge konsumenterna ett bättre skydd i samband med elektronisk kommunikation. Andra förbättringar som det för med sig är exempelvis nummerportabilitet, skydd för privatlivet och säkerhet vid telekommunikation.

Vi har haft en mycket delikat diskussion om neutralitet i näten. Min åsikt är att extrem nätneutralitet, som vi såg i en del ändringsförslag, kommer att skapa flaskhalsar i näten, göra dem långsammare, mindre effektiva och dyrare. Det krävs förvaltning av näten för att driva effektiva och intelligenta nät och för att maximera erfarenheten och värdet för användarna. Jag är mycket nöjd med att vi lyckades enas om ändringarna angående larmnumret 112. När direktivet väl antagits kommer medlemsstaterna att göra ytterligare ansträngningar för att informera allmänheten om hur 112 ska användas. Larmnumret ska kunna nås från hela EU-området och medlemsstaterna ska se till att det går att få information om varifrån samtalet kommer.

Dessutom får tillträdet till larmtjänster via 112 spärras för användare som missbrukat det upprepade gånger och 112 ska göras lättare tillgängligt för personer med funktionshinder.

Jag hoppas också att ändringen om inrättande av ett EU-omfattande system för tidig varning kommer att antas. Denna ändring kräver inte att det inrättas någon myndighet i Bryssel utan bara att de relevanta myndigheterna i medlemsstaterna tillsammans fastställer gemensamma normer för varningssystemet. Varningen ska naturligtvis utfärdas på lokal nivå, men på grundval av gemensamma normer som innebär att alla EU-medborgare som kan tänkas bli påverkade kan få och förstå meddelandet och agera på ett sätt som kan rädda deras liv.

Jag är säker på att telekompaketet kommer att ge stöd åt företagen i deras arbete med att förbättra prestandan och investera i ny teknik och att det samtidigt kommer att stärka EU-medborgarnas konsumenträttigheter.

ORDFÖRANDESKAP: WALLIS

Vice talman

Leopold Józef Rutowicz (UEN). - (PL) Fru talman! Det europeiska samhället och världen i stort blir allt mer beroende av elektroniska kommunikationer. De har blivit ekonomins nervsystem. De används inom

utbildning, förvaltning, hälsovård, media och för det livslånga lärandet. Men vid sidan av de enorma fördelarna medför de elektroniska kommunikationerna också ett antal direkta hot mot medborgarna, institutionerna och näringslivet.

Förväntningarna hos medborgarna, som är de som använder systemet minst intensivt, innefattar tillgång till ett brett utbud av tjänster till lägsta möjliga pris, t.ex. för roaming av samtal mellan EU-medlemsstaterna och undanröjande av de hot mot användarna som tas upp bland annat i Malcolm Harbours betänkande. Vi måste uppfylla dessa förväntningar med hjälp av modern teknik och konkurrenskraft och med ekonomiskt stöd från EU, särskilt på landsbygden och i bergsområden. Med tanke på interaktiviteten och sambandet mellan dessa krav och regleringsmekanismerna, och med hänsyn till öppenheten, bör vi fundera över om det vore klokt att samla de bestämmelser vi diskuterar här i ett gemensamt direktiv. Jag tackar alla föredragandena för det arbete de har lagt ner på detta.

Kathy Sinnott (IND/DEM). - (EN) Fru talman! Kommunikationskanaler är av avgörande vikt för våra liv nuförtiden. Tillgången till bredband måste garanteras, särskilt för personer i avlägset belägna områden och för personer med funktionshinder, som t.ex. synskadade. Samtidigt som vi åtnjuter den frihet som Internet erbjuder måste vi inse att denna frihet medför skyldigheter.

Jag är en hängiven förespråkare av nätneutralitet. Allteftersom världen blir allt mer globaliserad är det av största vikt att människor kan kommunicera fritt. Denna frihet, som är mycket värd, måste dock användas med respekt. Det måste erkännas att utan denna respekt kan Internet missbrukas.

Vi har vidtagit åtgärder mot några av de värsta typerna av missbruk på Internet, som t.ex. pedofili. Men annat missbruk måste också hanteras. Internetleverantörerna måste göra sitt när det gäller att förhindra att deras plattform används för destruktiva syften som förtal, hat och exploatering. Jag vill säga till kommissionsledamoten att vi måste göra allt i vår makt för att skydda friheten och samtidigt främja ansvarstagande på Internet.

Jacques Toubon (PPE-DE). - (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Detta har varit ett lysande arbete. Våra utskott har nått ett balanserat resultat och det är helt rätt av er, herr rådsordförande, att vilja beakta det fullt ut. Jag vill bara gratulera mina kolleger, Catherine Trautmann, Pilar del Castillo och Malcolm Harbour, till deras arbete.

Däremot har jag inga problem med att tala om för Catherine Trautmann att jag inte håller med henne om att vi borde utesluta alla hänvisningar till immateriella rättigheter helt och hållet. Förutom de plattformar och kanaler som vi diskuterar, särskilt i hennes betänkande, är det viktigaste för oss alla vad dessa plattformar och kanaler ger oss tillgång till, med andra ord, innehållet. Ignasi Guardans Cambò, Manuel Medina Ortega och Manolis Mavrommatis har verkligen påpekat detta mycket tydligt, och jag håller med dem.

I kommissionens text har två hänvisningar gjorts till denna fråga, och det hade varit bättre att behålla dem. Debatten handlar nu om en hänvisning till 2001 och 2004 års direktiv om upphovsrätt och om samarbete mellan de olika aktörerna. I vilket syfte? För att främja lagliga erbjudanden – med andra ord innehåll som kommer att tillåta vår industri och vår kulturella mångfald att blomstra. Den kritik som har riktats mot dessa texter – av vilken jag har hört delar upprepas också här i parlamentet – har till exempel handlat om likheten med Olivennes-avtalet. Den modell som vi borde följa är dock den avsiktsförklaring som antogs av den brittiska regeringen, Ofcom och de olika aktörerna den 24 juli. Såvitt jag vet stöder dessa aktörer inte byråkrati eller Internetdiktatur.

Poängen är inte att förhindra att lagarna genomförs i medlemsstaterna, utan att garantera deras förenlighet med de grundläggande rättigheterna. Poängen är inte heller att hindra den nya tekniken och den nya ekonomin från att gynna vår kulturella mångfald, våra spjutspetsindustrier och EU-medborgarnas intelligens och talang, eftersom dessa är våra viktigaste vapen och våra största tillgångar i den globala konkurrensen.

Evelyne Gebhardt (PSE). - (DE) Fru talman! Liksom Bernadette Vergnaud välkomnar jag den enda del i Malcolm Harbours betänkande som handlar om konsumentskydd och som innehåller många mycket bra beslut. Allmän tillgång till dessa tjänster är en mycket viktig princip, och det kan inte betonas nog. Jag kan återigen försäkra er, herr Harbour, om att denna del av betänkandet också har min grupps fulla stöd.

Vissa delar måste dock omarbetas. Ni har helt rätt, fru Reding. I era inledande kommentarer uttryckte ni er förvåning över att Europaparlamentet försöker försvaga skyddet av personuppgifter. Jag vill säga till er att detta inte är parlamentets åsikt, eftersom parlamentet inte ska rösta om frågan förrän om ytterligare två veckor, och inte förrän då får vi se vilken ståndpunkt parlamentet intar i dessa frågor. Fram till dess kommer

vi att reda ut alla de frågor som fortfarande är oklara. Jag lovar er att min grupp inte kommer att stödja någon försvagning av uppgiftsskyddet. Om inga tillfredsställande överenskommelser nås i parlamentet om uppgiftsskydd, nättillgång och nätneutralitet, kommer min grupp inte att kunna rösta för paketet, och då får vi se hur vi ska gå vidare.

Erna Hennicot-Schoepges (PPE-DE). - (FR) Fru talman, fru kommissionsledamot! Jag vill gratulera er till ert engagemang och jag vill naturligtvis gratulera föredragandena och särskilt Catherine Trautmann, som arbetat oerhört hårt för att nå detta samförstånd, som hon ville skulle vara neutralt och sakna sektorsindelning. När det gäller rätten till spektrumanvändning bör det dock noteras att investerings- och värdeminskningsscyklerna skiljer sig åt mellan olika sektorer. Bestämmelserna i texten om tilldelning och harmonisering av frekvenser och tillstånd placerar dock satellitoperatörerna i en rättsligt oviss situation, med tanke på den specifika karaktären hos deras sektor. I den nya artikel 8a, som föreslagits av föredraganden, föreskrivs vissa garantier men ordalydelsen i denna bestämmelse måste skärpas i enlighet med subsidiaritetsprincipen och ITU-reglerna. Ett antal frågor om innehållet i och räckvidden för kommissionens förhandlingsmandat saknar också fortfarande en lösning.

Angående Malcolm Harbours betänkande vill jag ta upp frågan om definitionen av en "allmänt tillgänglig telefonitjänst" i artikel 1.2 b. Denna definition skulle endast gälla dubbelriktade tjänster, i enlighet med definitionen i direktivet om integritet. Förfarandet om Internettelefoni (VoIP) och spelkonsoler är inte på något sätt jämförbara med traditionella telefonitjänster. Deras införlivande som sådana skulle skapa ett regelverk som hämmar innovation och ger okunniga användare verktyg som de inte uppfattar som avsedda för särskilda användningsområden, till exempel möjligheten att ringa ett nödsamtal från en spelkonsol som kan upprätta envägs kommunikation. Det är därför viktigt att begränsa definitionen till dubbelriktade tjänster.

Angående upphovsrätt vill jag stödja kommentarerna från alla de kolleger som tagit upp denna fråga.

Francisca Pleguezuelos Aguilar (PSE). - (ES) Jag vill börja med att gratulera föredragandena till deras utmärkta arbete. Denna reform innebär att de uppställda målen nås och att en anpassning sker till nya tider och nya utmaningar, för såväl företagen som konsumenterna.

Låt mig dock dröja kvar vid en särskild fråga i Harbourbetänkandet. Det stämmer att föredraganden har gjort ett utmärkt arbete, men jag anser inte att vi borde införa de slutliga ändringsförslagen om innehåll på Internet här i detta direktiv, eftersom dessa ändringsförslag i korthet tillåter tjänsteleverantörer som fungerar som mellanhänder att filtrera och blockera innehåll på Internet varvid konsumenterna i slutänden kommer att förlora sin anonymitet.

Denna hållning strider mot artikel 12 i e-handelsdirektivet, i vilket det redan anges att tjänsteleverantörer som fungerar som mellanhänder måste agera som neutrala mellanhänder när de överför elektronisk information.

I en stat som styrs av rättsstatsprincipen kan vi inte hantera Internet annorlunda än andra kommunikationsformer. Därför ber jag Malcolm Harbour att dra tillbaka dessa ändringsförslag, så att balansen mellan upphovsrätt och Internetanvändarnas rättigheter återupprättas.

Zita Pleštinšká (PPE-DE). - (SK) Jag vill börja med att tacka föredraganden för ett utmärkt betänkande. Lagstiftningspaketet är aldrig enkla att utarbeta, och jag välkomnar paketets slagkraft.

Också jag vill betona att det främsta målet med detta paket är att ge konsumenterna bättre kommunikationstjänster vid användning av mobiltelefoner och bredbandsinternet eller kabel-tv-anslutningar. Jag tror att konsumenterna kommer att få bättre och snabbare information, tack vare föredraganden Malcolm Harbour.

Om konsumenterna bestämmer sig för att byta leverantör finns det sällan jämförbara erbjudanden, och processen med nummeröverföring tar fortfarande alldeles för lång tid. Jag välkomnar därför Malcolm Harbours betänkande, som innebär att leverantörerna måste erbjuda konsumenterna öppna och framför allt jämförbara priser och att byte av leverantör utan att byta befintliga nummer kommer att bli möjligt på bara en dag.

Trots att jag aldrig vill att någon ska behöva ringa 112 i ett nödfall, bör det betonas att tack vare detta direktiv kommer larmtjänsterna att få tillgång till information om var den som ringer befinner sig, vilket gör det möjligt för dem att ge snabbare och mer effektiv hjälp.

Övergången till digitala sändningar kommer att frigöra spektrum, vilket i framtiden borde kunna möjliggöra Internetanslutningar via bredband också i EU:s mest avlägsna områden. Fru kommissionsledamot! Jag tror att kommissionen kommer att garantera den mest effektiva användningen av denna "digitala utdelning" i alla konsumenters intresse.

Stavros Lambrinidis (PSE). – (EL) Fru talman, mina damer och herrar! Vi lever i en värld där alla, såväl regeringar och privata företag som brottslingar, vill ha största möjliga tillgång till våra elektroniska uppgifter, så obegränsat som möjligt.

Därför måste alla ändringar av direktivet om integritet och elektronisk kommunikation göra exakt vad titeln antyder: garantera bästa möjliga skydd av våra personuppgifter och vårt privatliv.

Jag motsätter mig därför alla försök att försvaga definitionen av personuppgifter om EU-medborgare, då dessa uppgifter skyddas enligt lag eftersom de är personliga. De undantag som eftersträvas, särskilt för IP-adresser, går i det dolda emot den befintliga EU-lagstiftningen.

Vidare anser jag inte att Internetjänsteleverantörerna själva bör få avgöra vilka överträdelser av deras nätverkssäkerhet som skadar deras användare och vilka som inte gör det. De bör inte själva få besluta när de ska informera användarna och myndigheterna också vid uppenbara fall av försummelse.

Jag respekterar de privata företagens roll och bidrag, men de stora Internetföretagens ekonomiska intressen får inte tillåtas diktera vilka lagar som antas inom EU för att skydda EU-medborgarnas grundläggande rättigheter.

Ruth Hieronymi (PPE-DE). – (DE) Fru talman! Jag vill tacka alla föredragande varmt för deras verkligt utmärkt arbete. Låt mig dock ta upp två specifika frågor. Europeiska unionen är inte bara en ekonomisk gemenskap, utan den är också förpliktad att upprätthålla gemensamma värderingar, och därför är skyddet av personuppgifter av avgörande betydelse. Men samtidigt får tekniska framsteg och skyddet av kulturella och kreativa verk inte betraktas som motstridiga mål. Båda kommer att vara centrala faktorer för vår framtida konkurrenskraft. Därför vädjar jag, tillsammans med många andra ledamöter som har talat i parlamentet i dag, innerligt om en förstärkning av rättighetsinnehavarnas position, med andra ord de personer som vill skydda sin upphovsrätt. Ingen annan behöver detta skydd, därav införandet av modeller för samarbete med Internetjänsteleverantörerna. Ett steg i denna riktning skulle innebära en teknisk konvergens samt en konvergens i fråga om skärpt upphovsrätt.

Katerina Batzeli (PSE). – (EL) Fru talman, fru kommissionsledamot! När vi hanterar och fördelar radiospektrumet måste vi garantera alla medborgare fullt och effektivt tillträde till denna offentliga tillgång.

Förslagen i Catherine Trautmanns och Patrizia Toias betänkanden om radiospektrumet och den digitala utdelningen ger frågan en stark ställning från första början. I förslagen framhålls först och främst den sociala, kulturella och demokratiska betydelsen, och de nya möjligheterna med den digitala utdelning som vi borde erbjuda EU-medborgarna.

Debatten om den digitala utdelningen borde inte reduceras till ett svartvitt val mellan kommersialisering och sociala vinster. Att utarbeta en betydelsefull strategi på nationell nivå – vilket skulle tillåta varje medlemsstat att ställa upp mål för det allmänna intresset, som de fullföljer och samordnar – det är de helt och hållet genomförbara åtgärder som vi kan vidta på gemenskapsnivå.

Kommissionen tycks dock i sin nya strategi för större harmonisering på EU-nivå, när det gäller radiospektrumets fördelning, bortse från radiospektrumets offentliga karaktär och tycks gynna den kommersiella aspekten, utifrån gemensamma förvaltningskriterier, som exempelvis principen om neutrala tjänster och utvidgningen av principen med ett allmänt tillstånd.

Därför anser jag att vi måste motsätta oss detta och att vi måste hålla fast vid de förslag som våra föredragande lagt fram.

Dumitru Oprea (PPE-DE). – (RO) Tack vare det betänkande som vi diskuterar finns ett tillfälle att stimulera en mer omfattande användning av bredbandsteknik i landsbygdsområden, isolerade eller missgynnade områden, genom att göra det bästa av den digitala utdelningen, med tanke på att det fortfarande finns många platser där digital teknik saknas helt eller där tillgång till digitala tjänster inte är möjlig på grund av avsaknaden av infrastruktur.

Jag stöder ett snabbt utarbetande av nationella strategier för digital utdelning för de medlemsstater som inte har hängt med, däribland Rumänien, strategier som ska omfatta åtgärder för att möjliggöra snabbare och enklare tillgång för medborgarna till driftskompatibla sociala tjänster, i synnerhet tjänster som ger tillgång till systemen för utbildning, yrkesutbildning och hälso- och sjukvård.

Vi uppmärksammar att det är nödvändigt att noga garantera största möjliga öppenhet när det gäller omfördelningen av frekvenser som frigjorts och investeringarna i nästa generations infrastruktur, så att alla EU-länder får tillgång till dessa.

Arlene McCarthy (PSE). - (EN) Fru talman! Jag vill som ordförande för utskottet för den inre marknaden och konsumentskydd ta tillfället i akt att tacka Malcolm Harbour och skuggföredragandena för att de utarbetat vad jag hoppas att detta parlament ska uppfatta som ett balanserat och fungerande förslag om samhällsomfattande tjänster.

Jag vill uppmärksamma parlamentet på en bestämmelse – nämligen ett ändringsförslag som jag lagt fram och som fått stöd i utskottet – om att göra införandet av telejournumret 116 000 för försvunna barn till en rättslig skyldighet för alla medlemsstater. Kommissionsledamoten känner säkert till att det i en aktuell rapport framgår att 18 månader efter dess införande 2007 har endast sju medlemsstater tagit telejournumret för försvunna barn i bruk. Den frivilliga strategin fungerar uppenbarligen inte. Över hela Europa försvinner varje år ungefär 130 000 barn.

Denna statistik visar att detta är ett område där EU kan hjälpa till och där EU måste agera och identifiera, spåra upp och återföra försvunna barn. Därför uppmanar jag Europeiska kommissionen och medlemsstaterna att stödja denna bestämmelse, påskynda genomförandet av telejournumret för försvunna barn och verkligen öka ansträngningarna inom EU för att införa ett EU-omfattande "Amber alert"-varningssystem för försvunna barn.

Pierre Pribetich (PSE). - (FR) Fru talman! Jag vill gratulera Catherine Trautmann, Pilar del Castillo, Patrizia Toia och Malcolm Harbour till ett väl utfört arbete.

Hur kan vi fullt ut utnyttja fördelarna med den digitala utdelningen? Det är frågan. De digitala sändningarna frigör och kommer att frigöra frekvenser. Jag använder medvetet både presens och futurum av verbet frigöra för att betona att denna förändring inte kommer att ske över natten, genom en fingerknäppning, och det är något som många aktörer tycks ha glömt bort när de pläderar för sin sak. Dessutom kommer investeringarnas storlek förmodligen att skrämja bort många investerare innan de ens hinner tänka på hur de kan kompensera denna försynens oväntade belopp på 250 miljarder euro. Fördelningen av dessa restriktioner måste därför räknas med i vår politik.

Jag vill använda denna tämligen korta talartid för att betona det tvingande behovet att inrätta en europeisk frekvenspolitik, i vilken parlamentet skulle delta som en viktig aktör. Som en sådan aktör måste parlamentet vara medvetet om begränsningarna till följd av de elektromagnetiska vågornas fysik, uppmärksamma behovet av hantering av frekvensspektrumet och visa vederbörlig hänsyn för standardiseringsorganens roll när det gäller att använda denna knappa resurs på bästa sätt, samtidigt som det aldrig får glömma bort våra EU-medborgares allmänna intresse.

Jag vill också påminna kommissionsledamoten om att utbyggnaden av fiberoptiska nätverk, för att parafrasera Jean Cocteau, visserligen behöver stora kärleksförklaringar men också påtagliga kärlekshandlingar, i kombination med de EU-medel som införts i budgeten för genomförandet av nätverken, så att dessa bredbandsnät kan inrättas och så att den digitala klyftan i Europa kan minskas.

Luc Chatel, rådets ordförande. - (FR) Fru talman! Så här i slutet av denna debatt vill jag börja med att tacka er, mina damer och herrar, eftersom jag tycker att såväl kvaliteten i era överläggningar som era kommentarer om detta ämne framhåller vikten av telekommunikationer i de nuvarande EU-debatterna. I dagens EU eftersträvar vi ekonomiskt strategiska frågor som har betydelse för våra medborgare. Det är tydligt att telekommunikationer är en stor strategisk utmaning – ni har säkert noterat deras möjliga inverkan på EU:s tillväxt – men samtidigt berörs frågor som påverkar våra medborgares dagliga liv, och det är just den typ av fråga som EU behöver. Det är trots allt telekommunikationerna som i viss mån ger EU ett mänskligt ansikte.

Jag vill berömma den mycket breda enighet som jag iakttagit under denna debatt mellan parlamentet och rådet, särskilt när det gäller att förbättra spektrumhanteringen, stärka konsumentskyddet och begränsa användningen av funktionssepareringen för att hindra den från att bli utbredd, vilket är en fråga som tagits upp flera gånger. Jag noterar dock att våra institutioner kommer att behöva arbeta vidare med ett antal frågor

för att nå en kompromiss. Jag tänker naturligtvis på införandet av kommissionens vetorätt för hjälpåtgärder och också på den rättsliga formen för och finansieringen av alternativet till den europeiska tillsynsmyndigheten, eftersom dess roll och dess behörighetsområde tycks delas av parlamentet och rådet.

Jag vill kort återkomma till tre frågor: den första rör just frågan om hur detta nya organ, som har nämnts av flera talare, ska finansieras. Som ni känner till har medlemsstaterna ännu inte antagit någon tydlig ståndpunkt i denna fråga, och det är självklart att finansieringsmetoden först och främst kommer att bero på detta organs rättsliga form och behörighetsområde. Liksom ni vet – och detta nämnde jag tidigare – har en majoritet av medlemsstaterna fortfarande vissa förbehåll när det gäller idén att inrätta ytterligare ett organ. Rådet måste därför nå en balans mellan de olika alternativ som har nämnts här i eftermiddag.

När det gäller nästa generations nät, som var en annan fråga som togs upp, anser jag att för att främja nya nät – nästa generations nät – är vår viktigaste uppgift att fortsätta att främja konkurrensen, särskilt konkurrensen i fråga om infrastrukturen, vilket ger investerarna ett incitament och främjar riskdelning mellan de olika operatörerna, vilket Catherine Trautmann med rätta påpekade. Som ni känner till äger diskussioner för närvarande rum i rådet. Det finns dock ett brådskande behov av att ta itu med dessa frågor som kräver ytterligare åtgärder och fler åtgärder på kort sikt. Som ni vet har kommissionen offentliggjort ett utkast till rekommendation om denna fråga, och kommissionsledamoten kanske kan tänka sig att fördjupa sig i detta.

Den tredje fråga som jag vill ta upp, som också nämndes av flera talare, är naturligtvis frågan om skydd av personuppgifter, och mer allmänt, frågor om innehåll, snarare än vilken kanal som används för att förmedla innehållet. Éric Besson har redan sagt ett par ord om detta ämne, och jag tror inte att det franska ordförandeskapets mål är att ställa en fråga mot en annan eller att införa en särskild modell, men jag uppskattade kommentarerna från ett antal talare här i eftermiddag som sa att samtidigt som vi uppenbarligen bygger denna framtida ekonomi, denna framtida källa till tillväxt, till förmån för EU:s ekonomi, måste vi också göra det för att tillåta vår kultur och våra kulturella aktörer att stärka sin närvaro på den globala arenan. Därför anser jag inte att vi kan skilja de två frågorna åt, även om jag vet att andra berörda parter också genomför viktiga debatter om ämnet. Vi måste komma ihåg att alla ansträngningar för att modernisera denna infrastruktur också måste inriktas på att främja spridningen av vårt innehåll och skyddet av upphovsrätten i syfte att bevara den kreativa processen inom EU.

Detta avslutar de kommentarer som jag ville göra för att avrunda denna debatt.

Viviane Reding, *ledamot av kommissionen*. – (FR) Fru talman! Vad vill vi uppnå? Vi vill garantera att alla medborgare, oavsett var de bor och vart de reser, har snabb tillgång till en mångfald av säkra och prisöverkomliga tjänster. Vi vill att alla medborgare ska ha tillgång till ett omfattande innehåll som återspeglar EU:s kulturella mångfald.

Vi vill att strategiskt viktiga företag ska bidra till den ekonomiska tillväxten och till sysselsättningsskapandet genom att utveckla ny infrastruktur och ett omfattande innehåll. Vi vill att en ohämmad inre marknad ska skapas som gör det möjligt för Europa som kontinent att ta ledningen när det gäller anslutningsmöjligheter, kommunikationer och ny teknik, men vi hoppas också att EU kommer att spela en ledande roll för skyddet av konsumenternas rättigheter och medborgarnas integritet. Det är vad vi alla här vill lyckas med, och jag tror att de många och skiftande åsikter som förts fram här i parlamentet går i denna riktning och omfattar ett krav på att vi ska anta balanserade beslut för att vi ska kunna nå samförstånd.

Inget av detta hade naturligtvis varit möjligt utan föredragandenas arbete. Jag vill berömma dem, eftersom de till stor del har lyckats med det omöjliga. Detta är en anmärkningsvärd bedrift av våra föredragande, men också av parlamentets utskott och samordnarna.

Under de kommande veckorna måste vi alla – om det så är kommissionen, rådet eller parlamentet – försöka genomföra detta projekt, ett projekt som kan föra vår kontinent framåt och skapa ett samförstånd mellan rådet och Europaparlamentet. Vad mig själv och mina kolleger i kommissionen beträffar kommer vi att försöka agera som uppriktiga medlare för att möjliggöra detta.

Catherine Trautmann, *föredragande*. – (FR) Fru talman! Så här i slutet av denna debatt vill jag tacka rådet och kommissionen för att de lyssnat så noga på vad vi ville säga. Detta har gjort att de kunnat se att det finns ett tämligen stort samförstånd och en omfattande enighet i parlamentet om telekompaketet.

Inget är vanligare i våra dagliga liv än en mobiltelefon, en tv-apparat eller möjligheten att kunna kommunicera. Genom Europeiska enhetsakten infördes rörlighet för personer och varor som en grundläggande rättighet och frihet. Liksom Reino Paasilinna sa tidigare är kommunikationer också en grundläggande rättighet och

ett sätt att ge EU en själ, hålla unionen vid liv och göra dess medborgare uppkopplade. Vi måste därför ha den outhärliga strävan att lyckas med detta telekompaket.

Jag uppmanar därför rådet att inte gå vidare med en kompromiss eller en beredvillighet att kompromissa som kan komma att rubba balansen hos de olika frågor som vi har lyckats enas om. Tillsammans har vi, med hjälp av mina kolleger, Malcolm Harbour, Pilar del Castillo, Alexander Alvaro och andra – det vore omöjligt att nämna dem alla – redan åstadkommit en hel del genom sunt förnuft och en gemensam beslutsamhet.

Som svar på Jacques Toubons tidigare kommentarer till mig vill jag också säga att jag man inte kan kritisera mig för att inte vilja beakta nödvändigheten att stödja den kreativa processen inom EU. Jag anser att den kreativa processen är en stark drivkraft för innovation, såväl när det gäller dess mångfald som dess intellektuella värde, vilket är absolut avgörande nuförtiden.

Vi måste dock också beakta den frihet som måste garanteras i våra texter – vi har antagit oerhört viktiga texter om skydd av personuppgifter, och vi är hittills de enda i världen som har gjort det. Vi måste förena dessa båda aspekter. Det finns ingen konflikt mellan de två: målet är detsamma, nämligen att skydda både den kreativa friheten och varje enskild individs frihet. Det är i denna anda som vi kommer att fortsätta arbetet med att förbättra våra förslag.

Pilar del Castillo Vera, föredragande. – (ES) Fru talman! I detta avslutande anförande vill jag tacka rådet för dess förstående inställning, som återigen har gjort sig gällande i dag. Jag vill också tacka kommissionen så mycket, och särskilt kommissionsledamoten för hennes ständiga uppmärksamhet i vad jag skulle kalla hennes mycket beslutsamma arbete för en mer konkurrenskraftig marknad för elektroniska kommunikationer och konsumentskydd. Jag vill också framföra mitt tack till alla mina kolleger som, här i dag och så många gånger tidigare, har visat hur medvetna de är om denna sektors betydelse för EU:s ekonomiska tillväxt och därmed för alla EU-medborgares sysselsättning och välfärd.

Jag vill nu bara be rådet, i detta slutskede och fram till slutet av det nuvarande ordförandeskapet, att ge detta telekompaket åtminstone samma prioritet som energipaketet fått – jag vet att energi är mycket viktigt, men detta paket är inte mindre viktigt – så att vi kan gå vidare från den balanserade punkt vi har nått, vilket min kollega Catherine Trautmann just nämnde.

Parlamentet erbjuder ett antal förslag som enligt min åsikt i allmänhet är tämligen välbalanserade, och som kommer att leda till ett tillfredsställande resultat vid förhandlingarna med rådet och kommissionen. Tack så mycket. Vi har höga förväntningar på ordförandeskapet i det hänseendet.

Patrizia Toia, föredragande. – (IT) Fru talman, mina damer och herrar! Också jag vill tacka alla skuggföredragande och jag vill bara uppmärksamma två frågor. Någon här i parlamentet sa att vi har antagit ett positivt tillvägagångssätt och jag tror att det är ett drag som utmärker allt vårt arbete med de överenskommelser vi har nått och med de överenskommelser vi har framför oss.

Ett positivt tillvägagångssätt innebär att vi har tagit en realistisk titt på de intressen som står på spel, på industriernas värde, på det arbete som arbetstagarna inom denna sektor utför och därmed på sektorns betydelse för EU:s ekonomi i stort, men också på medborgarnas och konsumenternas roll, med utgångspunkt hos de minst gynnade medborgarna som kommer att dra nytta av den digitala övergången om de får hjälp med att göra den. Jag vet att vissa länder, däribland Frankrike, genomför informations- och stödkampanjer i detta syfte, men om de inte följs upp kan dessa medborgare mycket väl få problem.

Vi närmade oss därför frågan ur konsumentens eller användarens synvinkel och tittade på möjligheten att införa nya tjänster, till och med telekommunikationstjänster, som är bättre lämpade för de nya kraven och för behovet av bättre information och en större integration i det stora sammanhanget med informationsnät. Jag tror att när EU antar denna typ av tillvägagångssätt, och när också marknaden gör det i förhållande till konsumenterna, så kommer unionen närmare sina medborgare, och jag tror att initiativet med roamingavgifter skapade en positiv bild av EU för många medborgare och unga människor som kanske inte fullt ut förstod vilken roll unionen kan spela i specifika beslut som påverkar deras liv, deras finanser och faktiskt deras privatekonomi.

Den andra punkten rör en balanserad strategi. Jag anser att detta är en strategi som balanserar de många intressen som står på spel, också de motstridiga intressen som Catherine Trautmann nämnde, och också många av de berörda sektorerna, och då tänker jag på den digitala utdelningen. Att vi sagt att de många aktörerna inom allt från telekommunikationssektorn till den audiovisuella sektorn rymms i ett sammanhang, där ett möte mellan företrädarna för utskottet för kultur och utskottet för industrifrågor, forskning och

energi ägt rum, innebär enligt min åsikt att vi har försökt anta en balanserad strategi och att vi förhoppningsvis har lyckats.

Jag vill slutligen ha en stark EU-strategi. Det vore fullständigt oförståeligt om de behöriga subsidiaritetsmyndigheterna, medlemsstaternas oförytterliga myndigheter, skulle förhindra utnyttjandet av det mervärde som EU absolut måste lyckas utnyttja. Jag uppmanar kommissionen och rådet att framhålla denna förmåga att samordna, harmonisera och enligt min åsikt agera som EU:s politiska guide.

Malcolm Harbour, föredragande. – (EN) Fru talman! Jag befinner mig i den ovanliga positionen att få sista ordet i denna omfattande debatt, så jag kanske kommer att göra ett par omfattande kommentarer som avslutning.

Först av allt vill jag när det gäller mitt eget betänkande tacka de många kolleger som har bidragit till arbetet och som har stärkt vårt utskotts beslutsamhet att genomföra och utveckla dessa förbättringar. Jag vill försäkra mina kolleger om att vi under de kommande veckorna kommer att arbeta för att genomföra dessa ytterligare förbättringar, särskilt på området för uppgiftsskydd, om vilket vi hade ett mycket framgångsrikt möte i förmiddags. Jag tror att vi kan nå en överenskommelse i den här frågan. Angående frågan om anmälan av säkerhetsöverträdelser i fråga om personuppgifter är det kanske inte förvånande att vi måste arbeta vidare med den, eftersom detta var första gången som vi tog oss an den. Jag uppmanar varmt kommissionen, som redan har varit delaktig, att hjälpa oss att slutföra arbetet med frågan, för när allt kommer omkring fanns den inte med i deras ursprungliga förslag.

Den andra punkt jag vill ta upp riktar sig till Rebecca Harms, eftersom hon är gruppen De grönas enda företrädare här. Jag blev helt förbluffad över att höra att hennes kollega David Hammerstein Mintz – som jag kommer mycket bra överens med – anser att mitt betänkande är skadligt för nätneutraliteten. Vi har arbetat mycket med att utarbeta ett nytt förslag för att faktiskt tillåta tillsynsmyndigheterna att ingripa om de upptäcker att nätneutraliteten överträds. Ändå kommer David Hammerstein Mintz hit till parlamentet utan att prata med mig först och utan att lägga fram något alternativ, och säger att mitt betänkande är skadligt. Allt jag vill säga till Rebecca Harms är att om gruppen De gröna fortsätter med denna typ av panikspridning och svartmålning av vårt betänkande kommer det att vara skadligt för konsumenterna, eftersom det kommer att äventyra allt annat. Jag uppmanar dem hjärtligt att komma till oss och tala om varför vårt betänkande är skadligt. Sedan får vi se om vi kan stilla deras oro. Många av er kanske också får hans dagliga e-postmeddelanden. Jag fick ett där det stod att detta betänkande är en fara för nätneutraliteten. Allt jag kan säga till er är att vår avsikt är den rakt motsatta.

Sammanfattningsvis har vi nu alla ett enormt ansvar för att hjälpa det franska ordförandeskapet att nå en överenskommelse. Det vill jag betona. Det finns en hel del osäkerhet i den verkliga världen, bland de människor som är beredda att göra de stora investeringarna – nästa generations nät – och som vill att detta paket ska antas snarast möjligt. Vi kan bidra till detta genom att arbeta tillsammans, så som vi med framgång gjort. Detta är ett verkligt stort ansvar. Jag lovar från vårt håll – och jag vet att mina kolleger är med mig i fråga om detta – att vi kommer att göra vårt yttersta i vårt samarbete med det franska ordförandeskapet. Jag vill särskilt berömma Luc Chatel och Éric Besson för deras djupa engagemang i hela denna process och deras verkliga kunskap om frågorna. Tillsammans är jag säker på att vi kan anta detta paket snarast möjligt.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum under nästa sammanträdesperiod.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Ivo Belet (PPE-DE), skriftlig. – (NL) Den nya telekomlagstiftning som vi i dag diskuterar har långtgående konsekvenser för alla oss Internet- och telekomanvändare.

Vår integritet på Internet ska skyddas bättre. Personuppgifter som lagras på datorer eller som sänds via Internet (däribland din surfprofil) kan inte användas (missbrukas) om ni inte uttryckligen gett ert samtycke på förhand.

Samarbete mellan innehållsindustrin (främst musik och film) och teleoperatörerna uppmuntras för att hantera problemet med piratkopiering (olaglig nedladdning). Det är viktigt att konsumenterna är välinformerade om vad som kan och inte kan göras på nätet, men tillgången till Internet får under inga omständigheter nekas.

Det kommer att bli enklare för människor att flytta med sina telefonnummer när de byter operatör. Det borde inte ta mer än en dag att föra över ett nummer, beroende på vilka åtgärder som vidtas för att förhindra missbruk.

Förhoppningen är att vi snabbt ska kunna enas om detta och att abonnenterna kan åtnjuta fördelarna med dessa förbättringar snarast möjligt.

Bairbre de Brún (GUE/NGL), skriftlig. – (GA) I dagens utpräglat uppkopplade och globaliserade värld borde den personliga integriteten och uppgiftsskydd vara prioriteringar för oss alla. Integriteten får inte äventyras så som skedde i fallet med Harbour-betänkandet. Det är inte upp till ett nationellt eller europeiskt organ att på ett inkräktande sätt övervaka hur människor använder Internet.

Europaparlamentet måste agera för att upphäva några av de mer bakåtsträvande inslagen i detta direktiv. I det nuvarande läget skulle företagens och de statliga organens insyn i hur människor använder Internet privat kunna öka genom detta direktiv. Skyddet av immateriella rättigheter kan inte användas som en ursäkt för att tillåta oansvariga organ att få tillgång till personliga och privata uppgifter.

András Gyürk (PPE-DE), skriftlig. – (HU) Att förbättra det lagstiftningspaket som står på vår dagordning är ett viktigt steg framåt för att göra det möjligt för bredbandstekniken att vinna mark. Det är av avgörande vikt att denna teknik sprider sig, så att EU i enlighet med våra mål verkligen kan bli en av de mest konkurrenskraftiga regionerna. Vi måste nu bara öka våra ansträngningar för att garantera en effektiv tillsyn av telekommunikationer, eftersom utvecklingen av denna sektor i hög grad kan bidra till en ökad sysselsättning.

Öppnandet av telekommunikationsmarknaden har tagit fart sedan andra hälften av 1990-talet, vilket framför allt förbättrat de tjänster som erbjuds. Vi anser dock att det fortfarande finns en hel del arbete att göra när det gäller att stärka konkurrenskraften och följaktligen sänka konsumentpriserna. Dessutom behövs en översyn av den nuvarande lagstiftningen till följd av uppkomsten av ny teknik.

Vi tycker att det är en mycket positiv utveckling att en betydande del av den nya ramförordningen utgörs av en översyn av det hittillsvarande förfarandet för frekvensfördelning. Principen om teknisk neutralitet måste enligt vår åsikt råda i denna fråga, för att öka konkurrenskraften. Det är även ett viktigt resultat att det också kommer att finnas ett nytt regelverk för samarbete mellan de nationella tillsynsmyndigheterna i framtiden.

Vi borde välkomna att den nya förordningen också har en lagstiftande effekt på konsumentskyddet som på intet sätt är obetydlig. Genom förordningen skapas mer insynsvänliga villkor för prissättning och friheten att byta leverantör ökar. Vi anser att den ramförordning som ska antas är viktig eftersom den kommer att öka marknadskonkurrensen och samtidigt upprätthålla en lämplig konsumentskyddsnivå.

11. Frågestund (frågor till rådet)

Talmannen. – Nästa punkt är frågestunden (B6-0457/2008).

Följande frågor har ställts till rådet:

Fråga nr 1 från **Manuel Medina Ortega** (H-0527/08)

Angående: Politik i samband med leverans av jordbruksprodukter

Det finns i hela världen en stor oro för att det ska bli brist på livsmedel. Denna oro har fått flera medlemsstater att begränsa eller undantagsvis beskatta de jordbruksprodukter som exporteras. Överväger rådet nu möjligheten att inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken ta itu med frågan om säkerheten vid leveranser av jordbruksprodukter genom bl.a. särskilda avtal med de länder som framför allt levererar dessa produkter?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Fru talman, herr Medina Ortega! Vid sitt möte den 19–20 juni i år medgav Europeiska kommissionen att den aktuella höjningen av livsmedelspriserna är en källa till oro i såväl Europeiska unionen, där krisen i huvudsak påverkar låginkomsthushåll, som i övriga världen, särskilt i utvecklingsländerna. Orsakerna till detta fenomen är komplexa. Den första orsaken är den ökade globala efterfrågan, särskilt i de största tillväxtekonomierna. Den andra orsaken rör ökade produktions- och transportkostnader, delvis beroende på de höjda oljepriserna. Den tredje orsaken har att göra med hur finansmarknaderna fungerar, spekulationen på de internationella marknaderna och de lokala

livsmedelsmarknaderna. Till sist har vissa stora producentländer haft dåliga skördar på grund av dåliga klimatförhållanden. Rådet (allmänna frågor och yttre förbindelser) kommer vid sitt möte nästa månad återigen att diskutera dessa frågor, och för det första diskutera behovet av att öka livsmedelstryggheten i samordning med FN, och för det andra diskutera de internationella finansiella institutionerna och G8. IMF och Världsbanken har planerat in möten och jag är mycket glad över att FN:s generalsekreterare Ban Ki-moon har inrättat en högnivågrupp för att diskutera livsmedelskrisen. Europeiska unionen kommer att spela en omfattande roll när det gäller att tillämpa det uttalande som gjordes vid högnivåkonferensen för FN:s livsmedels- och jordbruksorganisation FAO i Rom den 5 juni i år. Vi kommer naturligtvis också att behöva luta oss mot FN:s och Världsbankens kommande möten, för att utveckla och fördjupa åtgärderna för att främja livsmedelsproduktionen i de drabbade utvecklingsländerna.

Som ni ser är jordbrukspolitiken, utvecklingspolitiken och handelspolitiken de politikområden som främst berörs i denna livsmedelskris och som kan bidra till att lösa den. Den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, som Manuel Medina Ortega hänvisade till, kan bidra i detta sammanhang, men endast marginellt och inom ramen för den politiska dialog som förs med tredjeländer i syfte att uppmuntra dem att utarbeta en bättre jordbrukspolitik, vilket skulle förbättra livsmedelstryggheten i utvecklingsländerna och stärka den regionala integrationen i de mest allvarligt drabbade områdena.

Manuel Medina Ortega (PSE). - (ES) Tack så mycket för ert svar. Jag märker att rådet verkligen bekymrar sig över denna fråga.

Jag vill påpeka att hungersnöd har varit ett ständigt inslag i Europas historia, till exempel den berömda stora hungersnöden på Irland som ledde till att ön avfolkades. Också många andra områden i Europa har avfolkats på grund av hungersnöd, till exempel Ukraina.

Vi lever i en tid då vi har fått en påminnelse om vad som kan ske – vi diskuterar en gemenskap med 500 miljoner människor som till största delen konsumerar importerade livsmedel.

Anser rådet att tiden är inne att utarbeta en övergripande politik för en omfattande livsmedelstrygghet och att göra denna politik till en av EU:s allmänna politikområden så att man kan garantera att denna typ av masshungersnöd inte åter inträffar i framtiden?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Manuel Medina Ortega har helt rätt. Jag tror att rådet under sin översyn av den gemensamma jordbrukspolitiken, vid de möten som vi kommer att hålla om utvecklingspolitik och vid de diskussioner och toppmöten som vi kommer att anordna med utvecklingsländerna, verkligen kommer att fokusera ordentligt på frågan om livsmedelsförsörjning och livsmedelstrygghet. Detta är två separata frågor, även om de verkligen måste hanteras tillsammans. En av det franska ordförandeskapets ambitioner, särskilt med tanke på Europeiska rådets möte i oktober, är hur som helst att ta upp dessa frågor och diskutera dem tillsammans.

Jim Allister (NI). - (EN) Snarare än den bisarra idén att hantera livsmedelstryggheten inom ramen för den gemensamma utrikes- och säkerhetspolitiken, som framförs i frågan, vore det inte bättre att återgå till att ställa upp livsmedelstrygghet som ett ursprungligt prioriterat mål för den gemensamma jordbrukspolitiken, vilket Nicolas Sarkozy lovade i sitt anmärkningsvärda anförande vid jordbruksmässan i Paris i februari? Han ställde upp livsmedelstrygghet och ett ökat EU-bidrag till världens livsmedelsproduktion som sina främsta mål för att modernisera den gemensamma jordbrukspolitiken. Vilka framsteg kan den franska ministern rapportera mot att nå dessa mål?

Paul Rübig (PPE-DE). - (DE) Fru talman, herr rådsordförande! Det är här fråga om ett paradigmskifte från överproduktion i Europa till en oro angående tryggheten för vår livsmedelsförsörjning. Tror ni att de WTO-förhandlingar som nu förs under ledning av det franska ordförandeskapet kan slutföras på ett tillfredsställande sätt i december?

Anser ni att världsmarknaden skulle kunna vara ett gyllene tillfälle för vår jordbrukssektor? Vi har naturligtvis sett att priserna har ökat mycket kraftigt och att dessa priser självklart ger nya inkomstmöjligheter för våra egna jordbrukare i länder som Frankrike, Storbritannien och framför allt i de nya medlemsstaterna, och att de också skulle kunna skapa stora inkomstmöjligheter på andra håll, särskilt i de minst utvecklade länderna, dvs. de fattigaste av de fattiga länderna.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Som svar till Jim Allister vill jag säga att jag faktiskt anser att livsmedelstrygghet måste vara ett prioriterat mål för vår översyn av den gemensamma jordbrukspolitiken. Det är ett av de mål som vi vill betona vid vår översyn av den gemensamma jordbrukspolitiken. När vi inleder

denna globala översyn måste vi därför försöka att inte bara titta på kvantitativa mål för den gemensamma jordbrukspolitiken utan också ta hänsyn till mer kvalitativa aspekter, så att vi kan garantera våra medborgare, var de än bor, tillgång till högkvalitativa livsmedelsprodukter.

Vad gäller Paul Rübigs fråga vill jag i dag påpeka att vi faktiskt gynnas av höga världspriser, vilket är en möjlighet för EU:s export. Med tanke på den globala efterfrågan som helhet kan vi också komma att tvingas importera inom olika områden eller inse att vi inte producerar tillräckligt mycket. Vid de multilaterala handelsförhandlingarna gjorde EU vad det var tvunget att göra, och EU gjorde som ni vet ett antal eftergifter i fråga om reformer, inom ramen för överenskommelserna om den gemensamma jordbrukspolitiken. Det visar sig tyvärr att andra länder står för blockeringarna. Det är sant att man i Doharundan i högre grad borde uppmärksamma aspekter som livsmedelstrygghet och en balanserad global livsmedelsproduktion än vad som nu sker.

Talmannen. – Fråga nr 2 från **Marie Panayotopoulos-Cassiotou** (H-0529/08)

Angående: Europeisk pakt för ungdomsfrågor

Ungdomarna i Europeiska unionen berörs av alla unionens politikområden och särskilt av infrastrukturerna för utbildning och livslångt lärande, sysselsättning och rörlighet, social integration, hälsa och möjlighet till autonomi samt stärkandet av initiativen för entreprenörskap och volontär verksamhet. Därför önskar jag fråga rådet på vilket sätt det ämnar förverkliga den europeiska pakten för ungdomsfrågor (7619/05) och investera i politik som riktar sig till unga människor?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Fru Panayotopoulos-Cassiotou! Ni påpekar mycket riktigt att det finns många politikområden som berör unga människor. Tack för det. Ungdomspolitiken är sektorsöverskridande till sin natur. Det är just syftet med den europeiska pakten för ungdomsfrågor som Europeiska rådet antog 2005 för att integrera ungdomsdimensionen i de olika politikområdena, i enlighet med Lissabonstrategin.

Våra mål är enkla, nämligen att förbättra EU:s utbildningspotential, yrkesutbildning, ungdomars rörlighet och deras yrkesmässiga integration och sociala införlivande. Vi vet att vi tillsammans måste ingå en ännu mer effektiv pakt och att vi behöver konkreta resultat. För att hjälpa oss att lyckas med detta kommer kommissionen från och med 2009 att utarbeta en rapport om ungdomar vart tredje år. Denna rapport kommer att innehålla en djupgående analys av situationen för unga människor inom EU och därigenom hjälpa oss att lyfta fram deras viktiga frågor.

EU har verkligen ett stort ansvar här, men i dag är medlemsstaternas åtgärder inom ramen för fördragen ännu mer kraftfulla och vi måste se till att vi inom EU fokuserar på bästa praxis, oavsett om det är på nationell, lokal eller regional nivå. Vi måste främja alla typer av synergi mellan de berörda aktörerna, som exempelvis företag, skolor, organisationer, arbetsförmedlingsorgan, ungdomsledare, forskare, familjer och också arbetsmarknadens parter. I det sammanhanget är rådets ordförandeskap särskilt angeläget att främja unga människors gränsöverskridande rörlighet. Denna fråga kommer att diskuteras vid rådets möte den 20–21 november, då rådet kommer att diskutera den rapport om rörlighet som utarbetats av en högnivåexpertgrupp med Maria João Rodriguez som ordförande. Vi vill att Erasmus, som har visat sig vara en stor framgång, ska utvidgas. Vi vet att det inte kan göras över en natt, men vi hoppas att Erasmus kommer att bli mer demokratiskt och få en bredare bas.

Vi vill också främja lärlingsprogram av typen Leonardo på EU-nivå. Under det franska ordförandeskapet vill vi organisera ett omfattande evenemang med inriktning på att utveckla rörligheten för lärlingar. På samma sätt vill vi också under det franska ordförandeskapet göra unga människors hälsa till en av våra ungdomspolitiska prioriteringar, få en bättre uppfattning om hälsofrågor som är specifika för unga människor, oavsett om de rör hygien eller beroende – av tobak, alkohol och naturligtvis narkotika.

Under 2009 kommer rådet att spela en aktiv roll i den allmänna processen med att utvärdera EU-samarbetet på ungdomsområdet. Med tanke på att detta kommer att bli en långsiktig process är det viktigt att garantera kontinuerliga åtgärder för de olika ordförandeskapen, och därför har vi arbetat tillsammans med de kommande tjeckiska och svenska ordförandeskapen för att garantera kontinuiteten hos denna politik som är så viktig för nästa generation EU-medborgare.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Jag tackar rådets ordförande för hans svar och önskar det franska ordförandeskapet lycka till med att nå sina mål.

Efter det att pakten slutits enades rådet naturligtvis också om det kvantitativa uppnåendet av målen: en minskning med 10 procent av skolfrånvaron och en tydligt definierad kvantitativ minskning av ungdomsarbetslösheten under en specifik tidsperiod efter examen.

I vilken utsträckning har dessa mål nåtts vid en tidpunkt då statistiken visar att ungdomsarbetslösheten fortfarande är mycket hög?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Det är sant att ungdomsarbetslösheten fortfarande är mycket hög, även om situationen inom EU i genomsnitt har förbättrats under de senaste åren.

Jag anser att vi måste fokusera på tre åtgärdsområden. Till att börja med måste vi se till att verkligen anpassa yrkesutbildningen bättre till marknadsbehoven, och särskilt till sysselsättningsmarknadens behov, och se till att yrkesutbildningssystemen är bättre anpassade till konkurrensstrategin inom ramen för Lissabonfördraget.

För det andra måste vi inleda en dialog med arbetsgivarna och med arbetsmarknadens parter för att främja ett större socialt ansvarstagande hos företagen och öka ungdomars sociala integration. I det hänseendet har alla EU-företag, särskilt de största, ett stort ansvar.

För det tredje anser jag att vi på utbildningsområdet också måste sträva efter att skapa expertnätverk och främja rörligheten mellan våra länder, på samma sätt som vi måste främja det ömsesidiga erkännandet av examensbevis och kvalifikationer, för att göra EU:s arbetsmarknad mer flexibel.

Jörg Leichtfried (PSE). – (DE) Fru talman, herr minister! Jag vill ta upp en särskild omständighet som jag anser är mycket viktig i detta sammanhang. I alla EU-omfattande studier som har genomförts framkommer det ständigt att det är de unga som är mest entusiastiska inför Europeiska unionen. Unga människor är också den grupp som oftast tror att de kan dra nytta av EU, till skillnad från dess mest intensiva motståndare, som till största delen är äldre, oförsonliga och desillusionerade män.

Jag skulle vilja veta om ni, inom ramen för denna pakt och kanske också i andra sammanhang, har projekt som ytterligare kan stimulera detta intresse och denna positiva inställning till EU bland unga.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Fru talman, herr Leichtfried! Jag kanske kan få redogöra för mina åsikter på ett lite mindre polariserat sätt. Jag tror verkligen att unga människor är entusiastiska gentemot EU och det är sant att vi måste dra nytta av det, vilket inte är detsamma som att säga att personer ur en annan generation, den som byggde EU, är mindre entusiastiska. Tyvärr finns det de som är för och de som är emot EU. Opinionsundersökningarna visar också – vilket vi nyligen återigen såg – att EU-motståndarna ibland kan vara mer radikala, och vi måste arbeta mer ingående med detta.

Angående den planerade pakten för att mobilisera unga människor och göra EU-konceptet mer konkret tror jag bestämt att vi måste främja unga människors gränsöverskridande rörlighet och att vi – tack vare dessa program, som kommer att få mer finansiering, även om jag vet att det kommer att ta flera år och är ett långsiktigt projekt – när vi ser över ramen för vår gemensamma politik måste titta på de program som syftar till att ytterligare öka rörligheten för våra ungdomar och barn, oavsett om de är studenter, lärlingar eller unga arbetstagare som deltar i program för arbetslivserfarenhet eller yrkesutbildning.

Jag tror att det verkligen är så vi kan göra EU-konceptet mer konkret, se till att ungdomarnas entusiasm bär frukt och producera den generation av kommande EU-medborgare som både ni och jag hoppas på.

Talmannen. – Fråga nr 3 från **Robert Evans** (H-0532/08)

Angående: Orimligheter vad gäller EU:s utomeuropeiska territorier

Anser ordförandeskapet att det är orimligt att ett land i Sydamerika anses vara en del av EU samtidigt som vi förhåller inträdesförhandlingarna för Kroatien, Turkiet och andra europeiska stater som helt klart har starkare geografiska argument?

I det rådande klimatet efter folkomröstningen på Irland hur planerar rådet att behandla ansökningar som dessa? Har man någonsin diskuterat detta i rådet?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr Evans! Det gläder mig att ni är här, för jag förstår inte riktigt vad ni menar med er fråga. Jag kanske inte har förstått den ordentligt och ni kanske kan klargöra den.

I Sydamerika finns vissa yttersta randområden som ingår i EU och som därmed omfattas av viss specifik politik. Det finns dock ingen sydamerikansk stat som i sig är EU-medlem – jag är mycket försiktig här för jag kanske inte har förstått alla frågans nyanser.

Vad gäller Turkiet och Kroatien har anmärkningsvärda framsteg skett sedan vi inledde förhandlingarna med dessa länder. För till exempel Turkiet har granskningsprocessen, som är det första formella steget för varje kapitel, slutförts för 23 kapitel, åtta kapitel har öppnats för förhandling och för ett av dem har processen preliminärt avslutats. Vårt ordförandeskap anser att vi kommer att kunna öppna ytterligare två kapitel.

För Kroatien har granskningen avslutats. Tjugoen kapitel har öppnats, varav tre preliminärt har avslutats. En anslutningskonferens ägde rum den 25 juli i år, då det första tämligen känsliga kapitlet om rörlighet för varor öppnades och kapitel 20, om näringslivs- och industripolitik, avslutades. Som ni vet beror förhandlingarnas framsteg i huvudsak på vilka resultat som nås i kandidatländerna. Framstegen med att uppfylla kriterierna för öppnande och avslutande av kapitel, såväl som kraven inom ramen för förhandlingarna, däribland reviderade anslutningspartnerskap, är avgörande i detta hänseende och vi utgår naturligtvis från kommissionens bedömning. Låt mig upprepa, herr Evans, att om mitt svar inte är mitt i prick skulle det glädja mig mycket om ni kunde tala om för mig exakt vad ni menade med er fråga.

Robert Evans (PSE). - (EN) Jag ska förtydliga frågan något och utvidga den. Rådets ordförande har besvarat några av de punkter som jag tog upp och det tackar jag för. Han har rätt. Min ståndpunkt är att det är orimligt att vi låter länder som Franska Guyana vara en fullständig del av Europeiska unionen med alla förmåner och fördelar som det medför – jag tänker inte bara på de franska territorierna, utan också på Martinique och Guadeloupe.

Och ändå gör vi motstånd inom EU – och rådets ordförande nämnde den förhandlingsprocess som äger rum med Kroatien och kanske med Turkiet – det finns länder inom EU som inte tycker om det.

Men sedan finns det orimligheter på närmare håll: kanalöarna Jersey och Guernsey, som inte ingår i EU, är undantagna från lagstiftning. De är skatteparadis där rika människor tillåts att undvika att betala allt som alla andra tvingas betala.

Diskuteras denna ståndpunkt, eller dessa orimligheter, inom rådet? Kan rådets ordförande försvara situationen att Franska Guyana är en del av Europeiska unionen, och anser han att detta kommer att fortsätta, inte bara på kort utan också på lång sikt? Kan han titta i sin kristallkula och ge mig lite insikt i vart EU är på väg globalt sett?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Tack, herr Evans! Jag var faktiskt rädd för att jag hade förstått innebörden i er fråga korrekt och att jag inte skulle behöva ert förtydligande. Mer allvarligt talat är de yttre randområdena, alla de områden som vi kallar utomeuropeiska områden, till att börja med en del av EU, och de är en viktig del, var de än må vara belägna och oavsett om de har band till Frankrike, Spanien, Portugal, Storbritannien eller något annat land.

Ni nämnde våra befintliga utomeuropeiska departement. Dessa departement har varit franska sedan 1600-talet. Deras invånare har varit franska medborgare sedan 1848, så det är inget nytt, och allt detta har beaktats från början, sedan det konstituerande fördraget om upprättande av den ursprungliga Europeiska gemenskapen och därefter Europeiska unionen.

En annan punkt som ni betonar – men här tror jag att det handlar om att utvidga EU:s inflytande utomlands – rör vilken slags politik som ska föras. Jag tror att det är viktigt att vi anstränger oss i detta hänseende, inte bara för att ett territorium är franskt, utan för att det också handlar om inflytande, vilket jag vill upprepa.

Er andra punkt, angående rådet – och nu nämner jag inga namn – handlar om ett komplicerat ämne, nämligen hur vi ska förhindra utomeuropeiska skatteparadis, oavsett om de finns långt härifrån eller nära vår kontinent. Det är sant att detta är ett problem. Vissa åtgärder har vidtagits i Ekofinrådet. Ett antal förslag har lagts fram och vi försöker alltid bekämpa skatteparadis effektivt, såväl på EU-nivå som inom ramen för de internationella avtal som EU är part i.

Justas Vincas Paleckis (PSE). - (LT) Jag vill ställa en fråga som inte är särskilt allvarligt menad, nämligen om vi borde överväga att ändra vårt namn till Europeiska och Sydamerikanska unionen? Dessutom, efter en eventuell anslutning för Turkiet, borde Asien också införlivas? Mer allvarligt talat dock har EU-medborgarna ändå mycket lite kunskap om dessa utomeuropeiska territorier. Vore det möjligt att se till att EU-informationskampanjen upplyser om dessa frågor så att dessa länder känns närmare och blir mer bekanta,

särskilt för EU:s unga medborgare? Det skulle ge dem en bättre förståelse av dessa territorier, och frågor som denna skulle inte behöva ställas.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Jag tackar rådet. Jag kanske missade det, men jag hörde inte ministrarnas svar på den andra delen av Robert Evans fråga om klimatet i rådet efter den irländska folkomröstningen. Till att börja med, kan han ange exakt vilken stämningen i rådet efter den irländska folkomröstningen är och om denna stämning påverkar handläggningen av ansökningarna från Kroatien, Turkiet och de andra europeiska stater som nämnts? Med andra ord, hur ser rådet på dessa ansökningar nu efter Irlands folkomröstning?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) För att först besvara Justas Vincas Paleckis tror jag att han har helt rätt. Det är sant att ansträngningar görs för att utbilda och informera EU-medborgarna mer om dessa avlägsna men europeiska regioner. Jag ser att de finns med på eurosedlarna, vilket åtminstone är något av ett framsteg. Vi måste dock göra mer när det gäller information och kommunikation. Jag vill säga till Avril Doyle att hennes fråga är mycket omfattande. Vi måste därför inrikta oss på de pågående förhandlingarna. Vad rådet beträffar bygger dessa förhandlingar på de förslag som kommissionen lagt fram med utgångspunkt i granskningsrapporterna, vilket helt och hållet är det normala förfarandet.

Vi klargjorde också att vi var beredda att fördjupa förbindelserna med ett antal andra länder, i synnerhet länderna på Balkan, och med tanke på de ansträngningar som har gjorts skulle vi vilja ha närmare förbindelser inte bara med Kroatien utan också med Serbien och med andra länder som Bosnien och Montenegro.

Sedan har vi frågan om partnerskap. Ett viktigt toppmöte kommer att äga rum mellan Europeiska unionen och Ukraina den 9 september. I nuläget med konflikten mellan Ryssland och Georgien kommer vi också att försöka utveckla partnerskapet med Ukraina, och som ni vet betonade vi i går behovet av att stärka förbindelserna med Georgien. Det är min uppdatering om de pågående förbindelserna.

Sedan har vi problemet med situationen för Lissabonfördraget. Om vi inte har Lissabonfördraget har ett antal medlemsstater, däribland min egen – för att lägga mitt uppdrag som unionsordförande åt sidan – sagt att det nuvarande fördraget faktiskt var ett fördrag för 27 medlemsstater och att vi, för att utvidga unionen, verkligen behövde Lissabonfördraget. Fru Doyle! Detta är min uppriktiga uppfattning om rådets ståndpunkt för närvarande.

Talmannen. - Fråga nr 4 från **Avril Doyle** (H-0534/08)

Angående: Gränsanpassningsåtgärder för mindre koleffektiv import

Kan rådet ange sina synpunkter om gränsanpassningsåtgärder för mindre koleffektiv import från tredjeländ under handelsperioden efter 2012 inom ramen för EU:s system för handel med utsläppsrätter?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Europeiska rådet diskuterade er mycket viktiga fråga vid sitt möte i mars i år, då det påpekade att i ett mycket konkurrenspräglat globalt sammanhang finns det en risk för koldioxidläckage inom vissa sektorer, som exempelvis de mycket energiintensiva industrierna, som är särskilt exponerade för internationell konkurrens. Det är ett verkligt problem som måste analyseras och lösas i ett nytt direktiv, som innebär att ett system med utbyte av kvoter inrättas inom gemenskapen.

Det bästa sättet att hantera frågan med koldioxidläckage och se till att gemenskapens system för utbyte av utsläppskvoter förblir effektivt är fortfarande att ingå ett internationellt avtal, fru Doyle. Det är dock tydligt att vi också måste vara beredda att agera om vi inte får ett internationellt avtal och vi diskuterar för närvarande de lämpligaste åtgärderna för att bevara vår industris konkurrenskraft, samtidigt som vi också ser till att EU spelar en exemplarisk roll när det gäller att bekämpa växthusgaser.

Vi anser att det är viktigt att göra detta på ett sätt som kommer att garantera att industrier av alla de slag har tillräcklig insyn i sina investeringar, särskilt vid en tidpunkt då det ekonomiska klimatet har försämrats och vi står inför en avtagande internationell tillväxt och då alla tecken tyder på att situationen kommer att vara densamma nästa år.

I förslaget till direktiv åtar sig kommissionen, mot bakgrund av resultatet av de internationella förhandlingarna, att lägga fram en analytisk rapport med lämpliga förslag för att hantera de problem som kan uppstå på grund av riskerna med koldioxidläckage.

Det finns två möjliga alternativ: att anpassa andelen fria kvoter och/eller att integrera importörerna av produkter som tillverkas inom energiintensiva industrisektorer i gemenskapssystemet, samtidigt som man ser till att detta system är förenligt med WTO-bestämmelserna. Rådets ordförandeskap hoppas naturligtvis

att rådet och parlamentet ska kunna klargöra dessa frågor, så att vi kan garantera att EU har en egen konkurrenskraftig industribas och att vi snarast möjligt får veta vilka mekanismer som kommer att vara tillämpliga, senast 2011.

Avril Doyle (PPE-DE). - (EN) Jag accepterar att gränsanpassningsåtgärder måste ingå bland våra verktyg, men de bör läggas på hyllan och användas som en morot och inte som en piska i alla internationella förhandlingar där vi i god tro försökt nå en internationell överenskommelse för att bekämpa klimatförändringarna. Skulle ministern kunna kommentera WTO:s artikel 20, där en sådan möjlighet tillåts, det vill säga ett förbud när bevarandet av uttömningsbara "naturresurser" hotas? Kommer koldioxidminskningsmål att ingå i denna definition liksom ren luft hittills har gjort? Jag skulle vilja höra ministrernas tankar om detta.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Fru talman, fru Doyle! Jag anser till att börja med att vi, liksom ni med rätta säger, måste använda alla olika möjliga åtgärder som en morot snarare än som en piska, för att se till att inga undantag görs från skyldigheten att minska växthusgasutsläppen. För det andra måste vi hitta rätt balans i fråga om kraven från industrierna, som inte alltid är rättvisa i det hänseendet. När det gäller WTO:s artikel 20 anser vi att denna åtgärd faktiskt motsvarar det legitima målet att bevara uttömningsbara naturresurser. Enligt den expertrapport vi mottagit är åtgärden därför förenlig med bestämmelserna i den internationella handelsrätten.

Syed Kamall (PPE-DE). - (EN) Jag vill välkomna ministern till denna sammanträdesperiod här i Bryssel snarare än i Strasbourg, och säga hur mycket jag ser fram emot att få se det franska ordförandeskapet vid kommande sammanträdesperioder här i Bryssel snarare än i Strasbourg.

Håller ministern som en uppföljning av detta med om att ett av de bästa sätten att hantera den globala fattigdomen är att uppmuntra entreprenörerna i fattiga länder att starta företag och skapa rikedom genom handel? Med tanke på hans uppenbara intresse för gränsanpassningsåtgärder – som egentligen är importskatter – hur bemöter han kritiken att gränsanpassningsåtgärder är utvecklingsfientliga och egentligen en europeisk imperialistisk och protektionistisk åtgärd för att undvika export från utvecklingsländerna och för att hålla kvar fattiga människor i fattigdom?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. - (FR) Fru talman! Som ordförande kommer jag att hålla mig lugn trots dessa helt omotiverade och opåkallade angrepp, eftersom vi faktiskt inte är ensamma om att bedriva affärsverksamhet i fattiga länder!

För att återgå till allvarigare saker anser jag att de mekanismer som vi diskuterar – och här svarar jag också på vad Avril Doyle sa för en stund sedan – inte ska användas som en piska mot utvecklingsländerna. Om man dock ser på saken mycket objektivt, med avseende på att finna en balans mellan konkurrenskraften och bekämpningen av växthusgaser, måste vi verkligen upprätta en god balans i relation till våra främsta partner. En av dessa främsta partner är USA, som såvitt jag vet i dag inte har gjort samma åtaganden som vi på detta område. En annan partner är Japan, som också har gjort färre åtaganden och som gör färre ansträngningar. Sedan har vi Ryssland, om vilket man säger att det inte har samma värderingar, att vi också måste kunna föra realistiska samtal med landet och att det är en framväxande stormakt. Sedan har vi Brasilien, Indien och naturligtvis Kina, som är medlem i WTO. Så jag förstår inte varför vi skulle sluta att vara realistiska och varför vi skulle vara naiva. Vi måste föregå med gott exempel och bekämpa den globala uppvärmningen. EU är ledande på det området och måste så förbli, och måste bevara sitt försprång i internationella förhandlingar som exempelvis de i Köpenhamn nästa år. I det sammanhanget har EU dock ingen som helst orsak att skämmas eller försvara sina intressen mot makter som är åtminstone lika rika som vi är. Liksom andra talare påpekat i tidigare frågor har vi våra fattiga områden inom EU också.

Talmannen. – Fråga nr 5 från **Colm Burke** (H-0536/08)

Angående: Högnivåforum om biståndseffektivitet i Accra (Ghana) i september

Högnivåforumet om biståndseffektivitet i Accra, som är tänkt att äga rum i september i år, innebär en verklig möjlighet för givare och partnerländer att göra ytterligare åtaganden som kan schemaläggas och övervakas för att göra biståndsarbetet bättre för de fattiga.

Hur kan rådet och medlemsstaterna bättre engagera sig i de mål som satts upp i Parisförklaringen från 2005? Kan rådet och medlemsstaterna garantera att medlemsstaternas regeringar inte enbart kommer att försöka förbättra och effektivisera biståndsutdelningen i enlighet med deklarationen utan att biståndseffektiviteten – d.v.s. hur biståndet bidrar till verkliga förbättringar för fattiga – också kommer att förbättras? Skulle rådet

kunna ge ett aktuellt svar på parlamentets resolution (P6_TA(2008)0237) om uppföljningen av Parisförklaringen från 2005 om biståndseffektivitet? Hur föreslår rådet att man ska gå till väga för att göra medlemsstaternas regeringar ansvariga för att uppfylla sina åtaganden om millenniemålen nu när halva tiden har gått, med tanke på att EU:s bistånd har minskat från 0,41% av BNI under 2006 till 0,38% under 2007, en minskning som motsvarar omkring 1,5 miljarder euro?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr Burke! Er fråga rör tre aspekter som är nära sammanbundna med samarbete och utveckling: biståndseffektivitet, millennieutvecklingsmålen och biståndets omfattning.

Detta är en mycket aktuell fråga, eftersom det tredje högnivåforumet om biståndseffektivitet i Accra sammanträder från och med i dag, och eftersom det är mindre än en månad innan högnivåmötet om millennieutvecklingsmålen kommer att äga rum i New York den 25 september. Ytterligare en viktig händelse kommer att vara den internationella uppföljningskonferensen om utvecklingsfinansiering som ska hållas i Doha den 29 november till den 2 december, vid vilken man kommer att se över genomförandet av Monterreyöverenskommelsen.

Rådet arbetar hårt med alla dessa konferenser och har antagit ett antal slutsatser sedan juni i år. Angående biståndseffektivitet medger rådet att mycket kvarstår att göra trots att vissa framsteg gjorts. Vi måste fastställa för vilka sektorer eller projekt som unionen kan göra skillnad och tillföra ett mervärde i relation till de andra givarna. Vi måste tveklöst också använda de nationella systemen och göra biståndsmottagarna mer medvetna om sina skyldigheter. Det är vårt mål för Accra-konferensen och vi hoppas på ett ambitiöst strategiskt uttalande inom ramen för handlingsplanen från Accra, med bestämda, exakta och mätbara mål och med en tidtabell för deras genomförande, för att göra våra partner mer medvetna om vikten av att öka biståndseffektiviteten.

Den andra punkten rör millennieutvecklingsmålen. Alla partner, såväl givarländerna som mottagarländerna, har ett gemensamt ansvar för att nå dessa mål på grundval av en hållbar utveckling och respekt för sina åtaganden. Rådet antog EU-agendan för åtgärder för millennieutvecklingsmålen i juni i år och vi har ställt upp ett antal mellanliggande mål för att nå dem.

När det gäller biståndets omfattning är det till sist sant att vi bekymrar oss över den totala minskade volymen för det offentliga utvecklingsstödet, som minskade från 47,7 miljarder euro år 2006 till 46 miljarder euro år 2007. Trots denna minskning förblir EU dock den största givaren, särskilt i Afrika, och vi hoppas att minskningen endast ska vara tillfällig. Om de enskilda medlemsstaternas statistik är korrekt borde vi ha ett mycket omfattande utvecklingsstöd år 2008 och vi borde kunna nå våra millenniemål för 2010 och 2015. Därför har rådet bett medlemsstaterna att fastställa rullande vägledande tidtabeller för att visa hur de avser att nå sina mål för det offentliga utvecklingsstödet.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Angående samarbetet med utvecklingsländerna stötte jag på ett fall där EU gav 1,2 miljoner euro till ett projekt i Etiopien och jag upptäckte att den etiopiska regeringen tillämpade en momssats på 17 procent. Jag undrar därför om vi har gjort några framsteg med att hantera utvecklingsländer som redan tar emot utvecklingsstöd.

Jag undrar också om vi i det här skedet har fått några indikationer från medlemsstaterna på vilka åtgärder de vidtar i sina budgetar för 2009 för sitt bistånd under samma år. Kommer biståndet att minskas på grund av den ekonomiska nedgången i många länder, och agerar ordförandeskapet proaktivt gentemot medlemsstaterna för att se till att så inte blir fallet?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Jag blir tvungen att återkomma till Colm Burke med mer fullständiga svar, för just nu har jag ingen information om medlemsstaternas förslag om 2009 års budget. Vad jag sagt är att vi bett om vägledande budgetar. Jag föreslår därför att jag återkommer till Colm Burke senare och att rådets avdelningar ger honom detaljerad information om 2009 års budget så snart de får denna information – jag har fått veta att vi endast har ofullständig information för tillfället. Om Colm Burke tillåter det kommer jag att göra detsamma angående Etiopien, för att kontrollera om reglerna om bistånd har följts vid tillämpningen av moms.

Talmannen. – Fråga nr 6 från **Jim Higgins** (H-0538/08)

Angående: EU:s insatsstyrka i Tchad

Skulle rådet kunna redogöra för de senaste nyheterna vad gäller utstationeringen av Eufor-styrkan till Tchad? Har det uppstått några oförutsedda problem? Om så är fallet, vilka problem har uppstått och vad har man kunnat dra för lärdom av dessa?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Herr Higgins! De tre multinationella bataljoner som bildar Eufor-styrkorna i östra Tchad och Centralafrikanska republiken är nu fullt operativa. Styrkan, som består av ungefär 3 200 soldater, kan nu utföra alla uppdrag som rådet anförtrott den. Låt mig påminna er om att Albanien, Kroatien och Ryssland, som snart kommer att utstationera fyra helikoptrar i området, också ingår i denna styrka. Ukraina har inlett förhandlingar, men har ännu inte vidtagit några ytterligare åtgärder.

Som ni vet är er landsman general Patrick Nash befälhavare för operationen och rådets ordförandeskap vill särskilt berömma hans professionalism.

Efter EU:s och FN:s gemensamma utvärderingsbesök i Tchad och Centralafrikanska republiken den 18–24 juni lade Javier Solana fram en rapport med rekommendationer om FN:s uppföljning av operationen. Rådet godkände Solanas rapport den 25 juni i år och FN:s generalsekreterare kommer att utgå från den när han utarbetar sin rapport, som kommer att diskuteras i säkerhetsrådet inom kort.

Jag vill betona att Eufor ända sedan utplaceringen har agerat opartiskt, oberoende och neutralt. Styrkan har bidragit till att öka säkerheten i östra Tchad och i nordöstra Centralafrikanska republiken genom att inom loppet av ett par månader, långt från EU-baserna och i en mycket fientlig miljö, utplacera en styrka som är betydande och avskräckande genom själva sin närvaro, som patrullerar hela området för att bidra till att göra det säkrare, som fungerar som eskort för humanitära organisationer på deras begäran, som hjälper till att öppna upp försörjningsvägar, att skydda platser på begäran eller att erbjuda alternativa lösningar för att hjälpa dessa organisationer att utföra sina uppgifter. Till sist har styrkan också hjälpt till med att garantera att den lokala polisen kan vara mer aktiv och bredda sitt vanliga verksamhetsområde.

Eufor agerar inom ramen för sitt mandat och dess verksamhet blev påtaglig vid rebellattackerna på Goz Beida och Biltine i mitten av juni i år, då styrkan evakuerade, härbärgerade och skyddade ungefär 300 humanitära arbetare som hade bett om denna hjälp. Styrkan förhindrade också en plundring av marknaden i Goz Beida-området. De irländska trupper som säkrade en plats för förflyttade personer svarade mycket effektivt på direkt skottlossning.

Vid konfrontationerna mellan Dadjo- och Mouro-grupperna i Kerfi i juli utplacerade Eufor ett förstärkt kompani för att säkra området och för att evakuera ungefär 30 humanitära arbetare.

Jag vill betona att Eufor mycket noga samordnar sina operationer med FN:s insatsstyrka Minurcat, som är verksam i Centralafrikanska republiken och Tchad, och som jag sa samordnar Eufor också sin verksamhet mycket noga med de humanitära organisationerna.

Jim Higgins (PPE-DE). – (GA) Kommer kriget mellan regeringsstyrkorna och rebellstyrkorna inte att återupptas när regnperioden är över? Kan rådet tala om för oss vilka övriga städer som är redo att delta i insatsen med trupper, utrustning och även pengar?

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Eufor berördes inte av konflikterna mellan regeringen och rebellerna. EU-styrkan utför sin insats på ett skrupulöst och fullständigt opartiskt sätt och lägger sig inte i de konfrontationer som uppstår till följd av nationella problem mellan regeringen och rebellerna. Den utför sin insats på ett neutralt sätt och ingriper inte i Tchads och Centralafrikanska republikens inre angelägenheter. Syftet är i grund och botten att förbättra säkerheten i östra Tchad och i de nordöstra delarna av Centralafrikanska republiken. Anledningen till att Eufor ingrep i de sammanstötningar och händelser jag har tagit upp var att de humanitära insatserna var i farozonen. Styrkan ingrep för att skydda dessa insatser.

Colm Burke (PPE-DE). – (EN) Jag var i Tchad i mars i år, tre veckor efter rebelloffensiven. Under sex dagar träffade jag olika grupper och en av de saker jag stötte på var behovet av att få representanter för rebellgrupperna till förhandlingsbordet. Jag undrar bara om framsteg har gjorts på det området, antingen av FN eller EU. Jag har förstått att mellan 7 000 och 10 000 personer under 18 år bär vapen just nu. Om framsteg ska kunna göras måste någon föra rebellgrupperna till förhandlingsbordet. Jag undrar bara om framsteg har gjorts på det området.

Marian Harkin (ALDE). – (EN) Jag vill bara kort fråga ministern om vad ni anser om insatsens framtid. Såvitt jag förstår ska den avslutas i mars nästa år. Vet ni om insatsen därefter kommer att fortsätta under Eufors ledning under ytterligare en sexmånadersperiod eller om den kanske ska övergå i FN:s regi? Ser ni någon möjlighet att kunna avsluta insatsen i mars nästa år? Jag vill som sagt bara höra er åsikt om insatsens framtid.

Jean-Pierre Jouyet, rådets ordförande. – (FR) Som svar på Colm Burkes och Marian Harkins inlägg tror jag att vi har all anledning att vara stolta över denna insats. Låt mig påminna er om att det är den mest omfattande insats som någonsin har organiserats.

Som svar på Marian Harkins inlägg framhåller vi behovet av att låta insatsen snabbt övergå till FN, så att Minurcat slutligen kan ta över efter Eufors militära insats. Ambassadör Torben Brylle, som är EU:s särskilda representant i området, står i kontakt med rebellgrupperna. Det vore lögn att säga att allt är bra.

Jag anser definitivt att insatsen är nödvändig och att den verkligen gör allt den kan för flyktingar och nödställda människor. Vi står inför en verklig humanitär tragedi, men det är också sant att insatsen fortfarande saknar resurser – som vi ständigt påpekar och beklagar – och att rådet är mycket angeläget om att stärka dessa resurser innan FN tar över. Hur som helst kommer det att bli en långsiktig insats. Som svar på Marian Harkins inlägg vill jag säga att vi därför föredrar en övergång i stället för ett utvidgande.

Talmannen. – De frågor som på grund av tidsbrist inte hade besvarats skulle erhålla skriftliga svar (se bilagan).
Frågestunden är härmed avslutad.

(Sammanträdet avbröts kl. 19.05 och återupptogs kl. 21.00.)

ORDFÖRANDESKAP: MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Vice talman

12. Åtgärder till följd av begäran om fastställelse av parlamentarisk immunitet: se protokollet

13. om Europeiska ombudsmannens särskilda rapport med anledning av förslaget till rekommendation till Europeiska kommissionen i klagomål 3453/2005/GG (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Proinsias De Rossa, för utskottet för framställningar, om Europeiska ombudsmannens särskilda rapport med anledning av förslaget till rekommendation till Europeiska kommissionen i klagomål 3453/2005/GG (2007/2264(INI)) (A6-0289/2008).

Proinsias De Rossa, föredragande. – (EN) Herr talman! Jag är glad över att vara här i kväll, även om jag hade föredragit att mötet låg lite tidigare. Hur som helst är det viktigt att detta betänkande debatteras i parlamentet.

I betänkandet behandlas ett klagomål mot kommissionen om ett administrativt missförhållande. Ärendet har överlämnats till Europaparlamentet genom en särskild rapport från Europeiska ombudsmannen. Att överlämna en särskild rapport till Europaparlamentet är ombudsmannens sista faktiska åtgärd när han söker ett tillfredsställande svar på uppdrag av en medborgare. Det händer därför sällan att rapporter av det här slaget tas upp här.

I mitt betänkande, som har utarbetats på uppdrag av utskottet för framställningar, bekräftas ombudsmannens slutsats att kommissionen har misslyckats med att handlägga framställarens klagomål. Som ombudsmannen sakligt konstaterar handlar det om flera års obefogat dröjsmål, vilket utgör ett exempel på ett administrativt missförhållande.

Jag vill betona att betänkandet inte behandlar innehållet i EU-lagstiftningen, utan enbart hur kommissionen har misslyckats med att handlägga klagomålet. Jag vill därför påpeka att jag inte accepterar det ändringsförslag som GUE/NGL-gruppen har lagt fram till betänkandet, eftersom dess syfte är att införa inslag som rör själva lagstiftningen.

I det ursprungliga klagomålet till kommissionen 2001 krävde klaganden, en tysk läkare, att kommissionen skulle inleda ett överträdelsesförfarande mot Tyskland. Klaganden hävdade att Tyskland bröt mot rådets direktiv 93/104/EG, allmänt känt som arbetstidsdirektivet. Ärendet handlade om att Tysklands införlivande av detta direktiv stod i strid med direktivet när det gällde läkarnas arbete på sjukhus, i synnerhet i fråga om den tid under vilken dessa läkare hade jourtjänstgöring. Enligt klaganden medförde detta betydande risker för både personal och patienter.

Ombudsmannen konstaterade med hänsyn till klagomålet att det gick nästan 15 månader innan kommissionen började handlägga klagomålet och att detta utgjorde ett administrativt missförhållande.

Under tiden hade Tyskland antagit en ny lag i syfte att anpassa den tyska lagstiftningen till direktivet, och kommissionen informerade klaganden om att den behövde tid för att undersöka om denna nya lag var förenlig med gemenskapsrätten och om den innebar att det framlagda klagomålet hade hanterats effektivt.

År 2004 informerade kommissionen den klagande om att den hade antagit nya förslag för att ändra det ursprungliga direktivet och att den skulle ta ställning till klagomålet mot bakgrund av dessa förslag. Ett år senare, år 2005, vände sig den klagande åter till ombudsmannen för att meddela att kommissionen nonchalerade ombudsmannens tidigare slutsatser.

Eftersom förslaget utarbetades 2004 finns det inget som tyder på att kommissionen har vidtagit ytterligare åtgärder för att fullfölja sin undersökning av läkarens klagomål. I stället för att välja ett av två möjliga beslut – antingen att inleda ett formellt överträdelsesförfarande eller att lägga ned ärendet – har kommissionen avstått från att vidta ytterligare åtgärder i den här undersökningen. Att direktivet skulle ändras (något som fortfarande inte har gjorts trots att det nu är 2008) är inte på något sätt relevant för klagomålet. I gemenskapsrätten föreskrivs ingen möjlighet att åsidosätta befintliga lagar och domar med motiveringen att man överväger att eventuellt införa nya regler.

I mitt betänkande uppmanas kommissionen vidare att ta fram en lista över de medlemsstater där lagstiftningen inte överensstämmer med föreskrifterna i arbetstidsdirektivet och att specificera vilka åtgärder som kommissionen vidtar i detta avseende. I betänkandet uppmanas kommissionen även att vidta omedelbara åtgärder i enlighet med sin företrädesrätt i alla ärenden och i alla medlemsstater där införlivandet eller genomförandet av befintliga direktiv inte överensstämmer med den lagstiftning som har föreskrivits av lagstiftaren och inte minst av EG-domstolen. Jag rekommenderar detta betänkande för parlamentet.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Mina damer och herrar! Tack för att jag får kommentera ledamotens anförande och för att jag får presentera mina generella åsikter i det fall som är uppe till diskussion. Klagomålet som rör arbetstidsdirektivet hänger samman med domstolens utslag i fallen SIMAP och Jaeger angående jourtjänstgöringstid, som man redan har påpekat. Det är en fråga som inte uttryckligen tas upp i direktivet. Enligt många medlemsstater gav domstolens tolkning dessutom upphov till fundamentala problem och påverkade i stor utsträckning finansieringen och organisationen av offentlig sjukvård och räddningstjänst.

I ett försök att hantera de problem som skapats av dessa domar inledde kommissionen omfattande samråd 2004. Kommissionen kom till den slutsatsen att det vore lämpligt att föreslå en ändring som skulle klarlägga direktivets tillämpning på området för jourtjänstgöringstid och uttag av övertid i tid. Ändringen presenterades av kommissionen 2004. Med hänsyn till frågornas stora betydelse för den offentliga hälsovården beslöt kommissionen 2004 att inte inleda överträdelsesförfaranden i de fall där lagen kunde ändras genom den föreslagna ändringen. Kommissionen erkänner att det i det här fallet gick ovanligt lång tid på grund av de skäl jag just har presenterat.

Eftersom det är det befintliga regelverket som gäller fram till dess att den föreslagna ändringen träder i kraft, lämnade kommissionen det öppet hur man skulle hantera detta faktiska klagomål och även andra klagomål i samma ärende. Vidare inledde kommissionen överträdelsesförfaranden i motiverade fall där klagomålet gällde arbetstidsdirektivet, men inte omfattades av ändringens jurisdiktion.

Kommissionen övervakar och analyserar även noga följdändringarna i de nationella bestämmelserna i alla medlemsstater liksom lagstiftares, nationella domstolars samt arbetstagar- och arbetsgivarrepresentanternas reaktioner på domstolens beslut. Detta är mycket viktigt, eftersom frågorna i det klagomål som betänkandet hänvisar till faktiskt berör mer än en medlemsstat.

Kommissionen kommer inom kort, om ungefär två månader, att överlämna en detaljerad rapport till parlamentet om arbetstidsdirektivets genomförande i samtliga 27 medlemsstater, med omfattande och aktuell information om överensstämmelsen med regelverket, inklusive SIMAP/Jaeger-domarna. Rapporten kommer även att innehålla reaktioner på flera förslag i den befintliga rapporten.

Många slutsatser har dragits om hur förfaranden vid överträdelser av lagen i allmänhet handläggs. Men det aktuella klagomålet bygger på villkoren om jourtjänstgöringstid i arbetstidsdirektivet och är därmed mycket specifikt. Kommissionen anser därför inte att det är lämpligt att dra generella slutsatser om hur kommissionen normalt handlägger förfaranden vid överträdelser av lagen. Ettårsperioden för beslut om klagomål som överlämnas till kommissionen är vanligtvis lämplig, men har uttryckligen fastställts som en allmän princip som inte behöver tillämpas i samtliga fall.

Alejandro Cercas, *föredragande för yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor*. – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag talar för mig själv, men även för de 34 ledamöter i sysselsättningsutskottet som i maj röstade för det initiativbetänkande vi har utarbetat för den här debatten. Vi samtycker alla till betänkandet och uppskattar och värdesätter det arbete som Proinsias De Rossa har lagt ned. Han har vårt fulla stöd.

Vi vill på några få korta sekunder fastslå att vi är oroade över bakgrunden till läkares jourtjänstgöringstid och till arbetstidsdirektivet, men även över att vi står inför ett viktigt problem. Europeiska medborgare får inget svar när de vänder sig till kommissionen för att få information.

För det andra är vi oroade över att kommissionen verkar vara medveten om att det finns en lucka i lagen när den inleder förfaranden för att ändra direktiv.

Även om min tid är mycket knapp vill jag meddela kommissionsledamoten att oavsett vad vi eller kommissionen anser om rättspraxis eller gällande lag, så omfattas kommissionen av en skyldighet att genomföra fördragen och gå vidare. Kommissionen saknar behörighet att låta bestämmelser eller något annat som kan påverka gemenskapens regelverk fortsätta att präglas av ovisshet.

Mairead McGuinness, *för PPE-DE-gruppen*. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka Proinsias De Rossa för betänkandet.

Jag lyssnade mycket noga på kommissionens svar och jag skulle vilja upprepa att betänkandet handlar om hur kommissionen hanterade ett klagomål. Det aktuella ämnet var uppenbarligen mycket kontroversiellt och aktuellt, men det vi talar om i debatten här i kväll är hur kommissionen handlägger klagomål. Vi stöder ombudsmannens slutsatser beträffande det överdrivna dröjsmål som kommissionen har bekräftat i parlamentet i kväll.

När det gäller klagomål vill jag bara påpeka att människor som tar kontakt med kommissionen har ett problem. De förväntar sig att få något slags svar, kanske inte på en gång men absolut inte efter flera månader eller år.

Jag vill påminna er om fallet med Equitable Life. Här fanns det ett antal mindre bestämmelser, men det saknades klarhet om hur gemenskapsrätten faktiskt genomfördes. Vi har sett de ödesdigra konsekvenserna i det här särskilda fallet.

Avslutningsvis finns det ett aktuellt klagomål mot kommissionen om tillämpningen av den irländska plan- och bygglagen. Inledningsvis var kommissionen mycket aktiv och hjälpsam, men jag är rädd för att det nu råder tystnad. Jag skulle vilja se framsteg i det ärendet.

Maria Matsouka, *för PSE-gruppen*. – (EL) Herr talman! Även om betänkandet saknar lagstiftningsinnehåll har det stor betydelse för tolkningen och utvecklingen av EU-lagstiftningen. Av den anledningen vill jag gratulera ombudsmannen till att ha tagit initiativ till att utarbeta den särskilda rapporten och även min kollega Proinsias De Rossa till att han stöder ståndpunkten att kommissionens företrädesrätt i handläggandet av klagomål inte ger utrymme för godtyckliga tolkningar, framför allt inte gentemot medborgare.

Det förtroende vi vill att de europeiska medborgarna ska ha för unionen baseras både på att vi inför lagstiftning för att skydda deras rättigheter och inte minst på att vi genomför lagstiftningen korrekt.

Kommissionen borde fullgöra sin roll som fördragens väktare och inte tillåta att rådets beslut blockeras när man granskar EU-lagstiftningen så att man därigenom hindrar genomförandet av befintliga lagar. EU borde dessutom ha ett omedelbart inflytande överallt där tillvägagångssättet tillåter detta.

Kommissionen är skyldig att påvisa medlemsstaternas motvilja eller oförmåga att tillämpa EU-lagstiftningen. Följaktligen kommer medborgarna då å ena sidan att lära sig att kontrollera i vilken utsträckning nationella myndigheter följer sina europeiska åtaganden samtidigt som regeringarna å andra sidan långt om länge blir ansvariga för dessa åtaganden.

Marian Harkin, *för ALDE-gruppen*. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka föredraganden Proinsias De Rossa för detta utmärkta betänkande. Som ledamot i utskottet för framställningar är jag alltid mycket medveten om att många unionsmedborgare ser oss som EU:s ansikte utåt. När jag säger "vi" menar jag utskottet för framställningar och kommissionen som också prövar framställningarna. I detta särskilda fall ignorerades klaganden i själva verket och ombudsmannen konstaterade att det handlade om ett administrativt missförhållande.

Jag är nöjd över att föredraganden och utskottet för framställningar samtycker till detta. Unionsmedborgare har rätt att förvänta sig att kommissionen som fördragens väktare ser till att EU-lagstiftningen genomförs effektivt och i rätt tid. De har rätt att vänta sig ett verkningsfullt svar inom en rimlig tid. Samtidigt har kommissionen handlingsfrihet att bestämma hur den ska agera i ett specifikt fall – dvs. om den ska inleda ett överträdelsesförfarande eller inte – men den har inte handlingsfrihet att låta bli att anta en hållning inom en rimlig tidsperiod, så som den gjorde i det här fallet.

Ändringsförslag 1 är en fråga som vi måste ta upp, men inte inom ramen för detta betänkande.

Slutligen har jag en personlig kommentar till det arbete som har utförts av utskottet för framställningar. Att skicka in en framställning är många medborgares enda kontakt med EU:s institutioner. Det är helt avgörande att detta system fungerar på ett effektivt och öppet sätt. Kommissionen utgör en del av processen och det gör parlamentet också. Vi måste se till att det finns tillräckliga resurser så att utskottet kan utföra sitt arbete på ett effektivt och punktligt sätt.

För att helt förstå den här frågan måste vi sätta oss in i framställens situation och se frågan ur hans eller hennes perspektiv. Framställaren försöker påverka systemet som enskild person eller som en liten grupp. Om systemet inte svarar på ett effektivt sätt uppfattas det som en byråkratisk mardröm som stöter bort framställaren och troligen alla han talar med om ärendet. Detta måste vi förhindra för allmänhetens och EU:s skull.

Marcin Libicki, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Jag talar i dag för gruppen Unionen för nationernas Europa, men även som ordförande för utskottet för framställningar. Jag är nöjd med att alla som har talat om ämnet så här långt är ledamöter i detta utskott, liksom talmannen, som leder dagens förhandlingar. Vi är alltså mycket väl insatta i de här frågorna.

Jag vill gratulera Proinsias De Rossa till ett utmärkt dokument. Grunden för hans betänkande är en rapport från Europeiska ombudsmannen, som vi i Europaparlamentets utskott för framställningar ständigt samarbetar med. Vårt samarbete med Europeiska ombudsmannen fungerar mycket bra. Vi kommer alla dagligen i kontakt med hans arbete, eftersom utskottet för framställningar är det organ som parlamentet har gjort ansvarigt för relationerna med ombudsmannen.

Vi som har talat om det här ämnet är alla medvetna om att förfarandenas längd är en mardröm för de europeiska institutionerna och därmed uppenbarligen också en mardröm för medborgarna i Europa. Vi måste således uppmana Europeiska kommissionen att göra allt som står i dess makt för att utföra alla uppgifter snabbare.

Jag vill betona att det centrala i Proinsias De Rossas betänkande är den första punkten, där det fastslås att "Europaparlamentet stöder Europeiska ombudsmannens rekommendation till kommissionen". Parlamentet stöder som vanligt ombudsmannens rekommendation, eftersom vi som alltid anser att hans krav och argument är välgrundade.

Elisabeth Schroedter, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman, mina damer och herrar! Jag börjar med att vända mig till kommissionsledamoten. I morse försökte ni tala om för oss vilket fint program kommissionen hade utarbetat för Europas folk, ett program som ska förse dem med bra arbeten och som ska visa EU:s sociala sida. Men när det handlar om att vidta konkreta åtgärder smiter kommissionen undan.

Det aktuella fallet handlar om ett klagomål från en tysk läkare och de åtgärder som har vidtagits som svar på klagomålet. Det handlade helt enkelt om att åtminstone granska överensstämelsen med de befintliga miniminormer som reglerar arbetstiden inom EU. Kommissionen klarade inte ens detta. Er reaktion har varit helt avlägsen från vad man kan förvänta sig av fördragens väktare. Ni säger ingenting i flera år och sedan lättar ni till och med på normerna. Det uppfattar allmänheten som ett svek mot deras rättigheter. Med denna tystnad och med ändringarna i arbetstidsdirektivet har ni vållat enorma skador på EU-projektet. Detta måste klagöras.

Lidia Joanna Geringer de Oedenberg (PSE). – (PL) Herr talman! Klagomål som inges av medborgare är en viktig källa till information om brott mot gemenskapsrätten. Det aktuella fallet som har pågått i sju år handlar om den tyska regeringens underlåtenhet att på rätt sätt genomföra direktivet när det gäller vissa aspekter rörande planeringen av arbetstiden (dvs. direktiv 2003/88/EG, genom vilket direktiv 93/104/EG upphävdes och ersattes). Att Europeiska kommissionen inte har lämnat ett verkningsfullt svar utgör enligt ombudsmannen ett administrativt missförhållande.

Kommissionens obefogade handläggningstid, som ibland uppgår till flera år i ärenden som handlar om medlemsstaternas försumlighet, ger anledning till oro. Det gör även de många fall då medlemsstaterna underlåter att följa domstolens utslag. Sådana metoder undergräver tilltron till en konsekvent tillämpning av gemenskapsrätten, misskrediterar EU:s syfte och minskar medborgarnas förtroende för EU:s institutioner. Medborgarnas klagomål måste hanteras på ett sätt som följer principerna om en välfungerande administration. Klagomål måste undersökas effektivt och på så kort tid som möjligt.

Ewa Tomaszewska (UEN). - (PL) Herr talman! Klagomål som rör arbetstidsplaneringen är brådslande ärenden. Fundera på vad som skulle kunna hända om reglerna om arbetstid överträds när det gäller läkare. Det skulle kunna leda till att en kirurg måste utföra en komplicerad operation efter att ha tjänstgjort i 23 timmar. Det finns många olika yrken där en felaktig planering av arbetstiden kan innebära livsfara. Det är därför av yttersta vikt att klagomål handläggs inom en skäligen tid.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag har två kommentarer. För det första stöder jag Marian Harkins inlägg om resurser. Kanske handlar det här om ett resursproblem inom kommissionen. Om så är fallet, borde vi informeras om det.

För det andra krävs det en mycket viljestark medborgare för att hålla fast vid ett klagomål som ignoreras. Jag är bekymrad för alla dem som inte har tid, resurser eller kanske förmåga att fortsätta att driva på mot systemet. Hur många av dessa klagande slås ut – för man överhuvudtaget register över detta?

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. - (CS) Mina damer och herrar! Jag vill betona några grundläggande faktorer som jag anser att vi måste ta upp.

I det här fallet talar vi om ett klagomål. Detta klagomål utgör inte någon generell regel, eftersom det är en av kommissionens grundprinciper och en av våra viktigaste skyldigheter att reagera i rätt tid på medborgarnas initiativ. När man tittar närmare på detta tror jag att det framgår tydligt att kommissionen går ytterst noggrant till väga i dessa fall.

Detta var ett ovanligt fall, eftersom följderna av det skulle ha kunnat påverka flera olika medlemsstater som en helhet. Därför utnyttjade kommissionen 2004 sin diskretionära rätt när den hanterade ärendet på detta sätt. I nuläget har det nog framgått att det inte var det bästa beslutet, men det var ett av de diskretionära alternativ som kommissionen hade att välja bland.

Jag skulle vilja påstå att överträdelsesärenden som rör underlåtenhet att följa lagen i fall som har med arbetstidsdirektivet att göra handläggs inom normal tid. Som jag redan har påpekat har det med tiden framgått att detta inte var det bästa beslutet oavsett vilka allvariga orsaker som låg bakom det.

Proinsias De Rossa, föredragande. - (EN) Herr talman! Jag vill tacka alla som har stannat kvar i kväll och deltagit i den här debatten och även kommissionsledamoten för hans svar i debatten. Jag välkomnar hans erkännande av att det förekom ovanliga dröjsmål och att det inte var lämpligt med sådana dröjsmål.

Trots detta kvarstår oenighet mellan utskottet för framställningar och ombudsmannen om kommissionens tolkning av rätten att inte handlägga ett klagomål när kommissionen anser att den inte borde göra det. Vi anser att denna handlingsfrihet inte kan förlängas till ett dröjsmål på åtta år, som i det här fallet.

Jag välkomnar att kommissionsledamoten har meddelat att man kommer att offentliggöra en rapport inom två månader för att redogöra för överensstämmelsen i alla medlemsstater, inklusive det särskilda klagomål som vi har behandlat här i kväll.

Jag anser att kommissionen, genom att vidta åtgärder tidigare, hade kunnat förändra arbetstidsdirektivet tidigare. På så vis hade man kanske på ett tidigare stadium kunnat föregripa de risker som patienter och även läkare och sjuksköterskor har utsatts för på våra sjukhus inom hälsovården när de under dessa år har arbetat och haft jourtjänstgöring i upp till 100 timmar i veckan.

Jag anser att konflikten i den här frågan belyser de brister som finns i de nuvarande överträdelsesförfarandena. Den visar även hur man kan tillämpa politiska överväganden och resursöverväganden i känsliga frågor som borde bedömas enligt lagen och inte med politisk lyhördhet.

Slutligen vill jag påpeka att klagomål av det här slaget normalt sett handläggs av ombudsmannen och av den instans som klagomålet har ställts till, antingen kommissionen eller rent av rådet. Det händer mycket sällan att vi tar upp sådana frågor i parlamentet. Det är ovanligt att parlamentet uppmanas att stödja ombudsmannens

beslut mot kommissionen. Jag beklagar verkligen att vi måste göra det, men det är tyvärr nödvändigt i det här fallet.

Jag vill därför be kommissionsledamoten att vid tillfälle visa, medge och erkänna att han har accepterat att dröjsmålet inte var godtagbart. Jag vill även att han gör en utfästelse om att man kommer att genomföra förfaranden för att se till att klagomål inte får så här lång handläggningstid i fortsättningen.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 11.00.

Skriftliga förklaringar (artikel 142).

Anneli Jäätteenmäki (ALDE), skriftlig. – (FI) Herr talman! Jag blev upprörd när jag läste Proinsias de Rossas betänkande om klagomålet mot Tyskland om planeringen av läkares arbetstid.

Administrationn är ytterst ineffektiv när Europeiska kommissionen inte kan handlägga en framställares klagomål utan ett fullständigt obefogat dröjsmål på flera år. Detta fall utgör ett tydligt missbruk av den handlingsfrihet som kommissionen har när den tolkar sina åtaganden. I stället för att utöva sin handlingsfrihet verkar kommissionen har agerat fullständigt egenmäktigt.

Det är hög tid att kommissionen presenterar ett förslag om hur den så snabbt och effektivt som möjligt kan handlägga klagomål i framtiden.

Tack!

14. Jämställdhet mellan kvinnor och män – 2008 (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Iratxe García Pérez, för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, om jämställdhet mellan kvinnor och män – 2008 (2008/2047(INI)) (A6-0325/2008).

Iratxe García Pérez, föredragande. – (ES) Herr talman, herr kommissionsledamot! Jag skulle vilja inleda mitt anförande med att tacka kommissionen för 2008 års rapport om jämställdhet mellan män och kvinnor, som har en heltäckande syn på både principer om att integrera jämställdhetsperspektivet och på specifika positiva diskrimineringsåtgärder. Även om vi visserligen bör påpeka att kommissionens rapport har arbetsfrågor som sitt kärnområde, tar det inte hänsyn till de många andra frågor och svåra situationer som kvinnor stöter på. Dessa har vi därför försökt att införliva i parlamentets betänkande.

Jag vill även tacka alla mina kolleger som genom sina insatser har bidragit till att förbättra det betänkande jag först lade fram. Alla är överens om att även om framsteg har gjorts så återstår fortfarande mycket.

Självbelåtenhet är i det här avseendet troligen vår värsta fiende. Om vi inte är medvetna om vilka utmaningar och vilket arbete som återstår blir det svårt för oss att göra framsteg i jämställdhetsfrågor.

Framtidsutsikterna i betänkandet bygger på principen om jämställdhetsintegrering och man tar i betänkandet upp olika frågor som har betydelse för den principen. Alla frågor är viktiga och vi kan inte bortse från någon av dem: kvinnors integrering på arbetsmarknaden, våld i hemmet, kvinnor i utbildning, balansen mellan familjeliv och arbetsliv samt sårbara grupper såsom invandrarkvinnor eller funktionshindrade. Alla dessa aspekter måste beaktas och omfattas av omfattande undersökningar och analyser. Jag skulle här vilja fokusera på de aspekter som är viktigast för mig.

Våld i hemmet är det största sociala gisslet i vår tid, inte bara i Europa utan i hela världen. Det är en social orättvisa när män utsätter kvinnor för våld enbart på grund av att de är kvinnor, eftersom chauvinistiska värderingar fortfarande är ganska djupt rotade i vårt samhälle.

Det är därför nödvändigt att främja lagar i medlemsstaterna för att bekämpa denna sociala plåga. Vi har ett mycket bra exempel i Spanien där lagen mot våld i hemmet för några år sedan införlivades i den nationella rättsordningen. I lagen erkänns misshandlade kvinnors rättigheter och här genomförs även omfattande principer som rör allt från förebyggande till behandling och återanpassning av de berörda kvinnorna.

När det gäller kvinnor och arbetsmarknaden måste vi vara medvetna om att vi fortfarande har lång väg att gå för att uppnå målen i Lissabonstrategin. Kvinnors sysselsättning har ökat, men arbetslöshetssiffrorna för

kvinnor är fortfarande mycket högre än för män. Vi måste därför vidta politiska åtgärder, både genom Europeiska kommissionen och medlemsstaterna, som stimulerar kvinnor att inta en plats på arbetsmarknaden på samma villkor som män.

Ett annat oundvikligt faktum som vi måste ta itu med är löneskillnaderna, som har legat på 15 procent sedan 2003. Här krävs utökade åtgärder genom avtal med näringslivet och fackföreningarna.

I betänkandet föreslår vi även att EU:s institutioner och medlemsstater utropar den 22 februari till den internationella dagen för lika lön. En kvinna måste arbeta 52 dagar mer per år för att få samma lön som en man.

För närvarande är 85 procent av alla informella vårdgivare kvinnor. Om vi ska uppnå en balans mellan arbetsliv och privatliv måste vi ändra på detta. Vi behöver en utökad samhällsservice som tillhandahåller barnomsorg och anhörigvård.

När det gäller kvinnors deltagande i det offentliga livet bör vi på samma sätt stimulera initiativ som ökar deltagandet i sociala organisationer, fackföreningar och politiska partier. Kvotering var ett avgörande steg som måste bevaras när vi strävar efter jämställdhet i demokratin.

Det finns andra viktiga aspekter som vi inte kan bortse från, t.ex. tillträde till utbildning, omkullkastande av sociala stereotyper samt problem och svårigheter för kvinnor på landsbygden. I det avseendet måste vi stå enade. Vi måste ha ett nära samarbete med olika organisationer och förverkliga EU:s grundläggande princip om jämställdhet mellan män och kvinnor. Då skapar vi ett Europa med mer lagstiftning och ökad social rättvisa.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Herr talman, mina damer och herrar! Kommissionen välkomnar betänkandet och resolutionsförslaget om jämställdhet mellan kvinnor och män i EU. Genom att godkänna betänkandet understryker parlamentet sitt åtagande om jämställdhet mellan kvinnor och män. Samtidigt bekräftar parlamentet sitt stöd för kommissionens ståndpunkt. Jag vill framför allt tacka föredraganden Iratxe García Pérez för det stöd hon har visat för kommissionens åtgärder på det här området.

Jämställdhet mellan kvinnor och män är en av EU:s grundläggande värderingar. Det är också ett område på vilket Europa ofta har legat före den sociala utvecklingen. På senare år har EU även inlett viktiga och ambitiösa initiativ. Godkännandet av planen för att åstadkomma jämställdhet mellan kvinnor och män understryker kommissionens vilja att med alla medel försöka skapa verklig jämställdhet mellan kvinnor och män på alla områden i Europa.

Vidare konstaterar kommissionen att parlamentet i sitt resolutionsförslag betonar vissa ämnen som ingår i planens prioriteringar. Det gäller framför allt kvinnors position på arbetsmarknaden, balansen i arbetslivet, ett balanserat tillträde till ledande ställningar och även kampen mot kvinnovåld. Detta synsätt överensstämmer med kommissionens principer på det här området och omfattar ämnen som betonades i rapporten för 2008.

Även om vi har gjort tydliga framsteg på området för jämställdhet mellan kvinnor och män återstår det viktiga uppgifter som vi måste ta itu med. Vi måste fortsätta våra insatser och stärka den rättsliga grunden.

Kommissionen håller med föredraganden om att det är av central betydelse att åstadkomma en balans mellan arbetslivet och privatlivet för att uppnå jämställdhet mellan kvinnor och män. Vi är väl medvetna om att det för det mesta är kvinnor som ansvarar för familjen och hemmet. Därför är det kvinnor som oftare än män måste avbryta sina studier och karriärer för att alltför ofta inte återvända. För att öka sysselsättningen bland kvinnor är det därför avgörande att det finns barnomsorg av hög kvalitet till en rimlig kostnad. Kommissionen kommer att presentera en rapport om utvecklingen på det här området under de kommande veckorna.

Under 2006 och 2007 genomförde kommissionen även samråd med arbetsmarknadens parter om balansen mellan arbetslivet och privatlivet. I juli 2008 tillkännagav kommissionen att man hade för avsikt att förhandla om föräldraledighet. Kommissionen lägger för närvarande inte fram några förslag om detta.

Kommissionen kommer inom den närmaste framtiden att presentera ett initiativpaket om balansen mellan arbetsliv och privatliv i en särskild barnomsorgsrapport, ett förslag till direktiv som ändrar direktivet om mammaledighet och ett förslag till direktiv som ändrar 1986 års direktiv om medhjälpande makar. Den nuvarande situationen med medhjälpande makar inom jordbruket och även inom andra sektorer där det förekommer familjeföretag är oacceptabel. Det är inte acceptabelt att människor som arbetar regelbundet i ett familjeföretag i vissa länder saknar socialförsäkringsskydd. Det ger dem ett utsatt läge vid en skilsmässa, om familjeförsörjaren avlider eller vid finansiella problem.

En jämställdhetspolitik är helt avgörande när det handlar om att förebygga och bekämpa våld mot det motsatta könet, eftersom detta våld bygger på en obalans mellan mäns och kvinnors styrka. Effektiva åtgärder mot könsspecifikt våld kan å andra sidan bidra till att skydda kvinnors rättigheter i samhället och främja jämställdhet.

Våld mot kvinnor är oacceptabelt. Våldtäkt, sexuella övergrepp på flickor, handel med kvinnor i syfte att utnyttja dem sexuellt eller i arbetssyfte, våld i hemmet, trakasserier på arbetsplatsen och även traditionella eller vanställande metoder, t.ex. könsstypning, skadar kvinnors hälsa, frihet, värdighet samt fysiska och känslomässiga okränkbarhet. Våra ingripanden måste vara ingående och utomordentligt effektiva, i synnerhet när kvinnovåldet utförs inom internationell organiserad brottslighet, t.ex. i samband med människohandel.

Av den anledningen kommer kommissionen som en del av arbetsprogrammet 2009 att revidera och omarbete den lagstiftning som rör människohandel samt utnyttjande och sexuellt utnyttjande av barn, som är ett fruktansvärt brott som främst riktas mot flickor.

Avslutningsvis vill jag säga att jämställdhetspolitiken spelar en grundläggande roll i arbetet med att förändra tänkesätt och beteenden. Det är därför helt avgörande att inte bara garantera rättslig jämställdhet utan också verklig jämställdhet mellan kvinnor och män. Kommissionen välkomnar därför Europaparlamentets stöd genom detta resolutionsförslag.

Marian Harkin, föredragande för yttrandet från utskottet för sysselsättning och sociala frågor. – (EN) Herr talman! Först vill jag bara säga att detta är ett mycket utförligt betänkande där många av de frågor vi måste ta itu med för att skapa jämställdhet mellan kvinnor och män framhävs.

Jag är särskilt nöjd med att frågan om våld mot kvinnor tas upp. Många anser att våld mot kvinnor är en kvinnofråga, men det är i själva verket en samhällsfråga. Om vi inte hanterar det som en samhällsfråga kan vi inte hysa någon förhoppning om att undanröja det.

Jag samtycker även med föredraganden i hennes uttalande om feminiseringen av fattigdomen och om de grupper som är särskilt utsatta. Jag instämmer även i den centrala frågan om att alla ska ha samma rätt till pensioner och socialförsäkringsförmåner.

I det avseendet hade jag velat få med punkt 14 från mitt yttrande, där jag använder vårdgivare som exempel i dessa frågor. År 2030 kommer det att gå två yrkesverksamma personer på varje icke yrkesverksam person. Vårdgivare som tar hand om sin familj kommer att få en allt mer betydelsefull roll. Det finns redan 100 miljoner vårdgivare inom EU – både män och kvinnor, men flest kvinnor – som saknar egentlig tillgång till socialförsäkringsförmåner och pension. Vi måste därför se till att denna generation av vårdgivare inte späder på feminiseringen av fattigdomen genom att bli nästa generation fattiga och gamla människor.

Slutligen har jag en personlig kommentar till punkt 9 som inte återspeglar sysselsättningsutskottets ståndpunkter. Jag anser att texten borde förses med förbehåll om behovet av att respektera nationella lagstiftningsförfaranden när man överväger abortfrågan. Det finns ett protokoll till Maastrichtfördraget som innebär att EU-lagstiftningen inte har företrädesrätt framför artikel 40.3.3 om skydd av foster i den irländska författningen.

Under Lissabondebatten på Irland trodde många medborgare att EU hade för avsikt att driva igenom fria aborter på Irland. Även om jag hävdade det motsatta påstod många ändå att parlamentet arbetade för detta. Jag anser därför att vi måste vara tydliga i våra avsikter. Frågan handlar inte om någons inställning till aborter. Jag antar att min ståndpunkt skiljer sig från fördragandens, men det spelar ingen roll här. Det handlar i stället om subsidiaritet och om att medborgarna måste kunna lita på det oavsett vad de anser i abortfrågan. Jag anser att vi alla i parlamentet borde respektera detta också.

Maria Badia i Cutchet, föredragande för yttrandet från utskottet för kultur och utbildning. – (ES) Herr talman! Först och främst vill jag gratulera föredraganden till den välvalda infallsvinkeln för utarbetandet av detta betänkande om jämställdhet mellan män och kvinnor.

Som föredragande för kulturutskottet vill jag framhäva de främsta bidragen från vårt utskott, som naturligtvis hamnade innanför våra verktningsområden utbildning, kultur, idrott och kommunikation.

Vi föreslog att man måste främja ett jämlikt beteende i skolorna samt undanröja de könsstereotyper som fortfarande är alltför utbredda i vissa medier, vidta åtgärder för att förändra yrkessegregationen på olika nivåer i skolsystemet så att andelen kvinnliga och manliga lärare är lika stor på varje nivå, undanröja lönediskriminering på grund av kön inom områdena utbildning, kultur, idrott och kommunikation samt

uppmuntra ett ökat kvinnligt deltagande i styrande organ, framför allt inom de sektorer där kvinnorna är i minoritet.

Vi har fortfarande lång väg att gå precis som föredraganden redan har påpekat. Jag minns några rader av Antonio Machado: "Vandrare, det finns ingen väg, vägen skapas där du går.". Vi uppnår jämställdhet genom att kämpa för det.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou, för PPE-DE-gruppen. – (EL) Herr talman! Jag vill gratulera utskottet till betänkandet på min politiska grupps vägnar. Lyckönskningarna gäller även min kollega, som har framfört parlamentets åsikt i sitt betänkande, även om vi har föreslagit ändringar på vissa punkter för att förbättra det och för att visa att vi genom parlamentets betänkande erkänner vad som har hänt mot bakgrund av färdplanen för jämställdhet och av jämställdhetspakten.

Vi har haft stora framgångar. Men vi måste bli bättre på att genomföra åtgärderna. Vi måste garantera effektivt genomförande och utökat rättsligt skydd genom att utse ett behörigt organ för klagomål i varje medlemsstat och genom att fastställa sanktioner som bygger på proportionalitetsprincipen.

Vi vill även bevara principerna om subsidiaritet och valfrihet. När det handlar om att kombinera arbete i familjen med yrkeslivet vill vi inte bara att arbetande kvinnor ska omfattas. Skyddet bör även utökas till att omfatta arbetslösa personer som väljer att utesluta arbete i hemmet, personer i fria yrken samt egenföretagare i familjeföretag.

Vi vill förstärka mamma- och familjeledigheten. Vi hoppas att kommissionens kommande meddelande innehåller ett bra förslag som täcker våra önskemål.

Eftersom kvinnor studerar och arbetar mer förtjänar de att få betalt för alla de typer av tjänster som de tillhandahåller.

Zita Gurmai, för PSE-gruppen. – (HU) Tack. Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Kommissionens regelbundna analyser ger oss en tydlig bild av den aktuella situationen och de är extremt viktiga på vägen mot jämställdhet. Kommissionsledamot Vladimir Špidlas engagemang i den här frågan är välkänt. Den första rapporten om jämställdhet utarbetades för fem år sedan och vi förväntar att se resultaten nu. Enligt 2008 års rapport om jämställdhet mellan kvinnor och män har vissa framsteg gjorts, men här nämns tyvärr också fastlåsta områden där ingen märkbar utveckling har gjorts.

Lönekyftan mellan män och kvinnor legat på 15 procent de senaste fem åren och min kollega nämnde att detta motsvarar 54 dagar eller fram till den 22 februari. Andelen kvinnor i beslutsprocessen är fortfarande lägre än andelen män och bilden av kvinnor i medier är ofördelaktig. Det största problemet är att det inte har gjorts några betydande framsteg på just sysselsättningsområdet och närliggande områden, trots att dessa är helt avgörande. Det beror dels på utmaningarna med EU:s demografi och dels på den ekonomiska tillväxten och arbetet med att uppnå jämställdhet. Dessa huvudprioriteringar kräver bestämt ökat deltagande av kvinnor på arbetsmarknaden.

En kvantitativ framgång i Lissabonstrategin är att 12 miljoner nya arbetstillfällen har skapats. 7,5 miljoner av dessa tjänster har tillsatts av kvinnor, men detta innebär inte att kvaliteten har förbättrats. Ofrivilligt deltidsarbete, den planerade 65-timmars arbetsveckan, de horisontella och vertikala arbetsmarknaderna samt segregationen leder tyvärr till att balansen mellan arbetsliv och privatliv kommer att förbli en svår fråga, som blir allt svårare eftersom det saknas barnomsorg. Jag anser att medlemsstaterna måste utarbeta fler samordnade strategier och metoder och omsätta dessa på ett verkningsfullt sätt i praktiken samt att de måste tillhandahålla verkligt politiskt stöd. Jag vill gratulera min kollega till hennes arbete. Hon har lagt fram ett utmärkt betänkande.

Raül Romeva i Rueda, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag vill självklart först tacka min vän och kollega Iratxe García Pérez för det arbete hon har utfört med detta betänkande, som jag ser som ett viktigt och fullbordat dokument. Jag vill även betona minst fyra av de punkter som tas upp i betänkandet. Föredraganden nämnde dem i sitt anförande och de är viktiga även för min grupp.

För det första är det nödvändigt att EU:s institutioner agerar mot den senaste vågen av chauvinistiskt våld. Det krävs både lagstiftning och en tydlig rättslig bas så att alla former av våld mot kvinnor kan bekämpas. Hit hör exempelvis erkännande av rätt till asyl till följd av förföljelse som har sin grund i könstillhörighet.

För att öka kvinnors deltagande i beslutsprocesser är det för det andra nödvändigt för alla institutioner och politiska partier att studera frågan och vidta specifika åtgärder. Vi utesluter inte kvotering i det här sammanhanget.

För det tredje är det viktigt att vi en gång för alla erkänner att kvinnofrigörelsen bygger på att kvinnor själva får förfoga över sina sexuella och reproduktiva rättigheter.

För det fjärde beklagar vi att det inte har gjorts några framsteg i löneskillnaderna mellan kvinnor och män de senaste åren – den så kallade löneklyftan. Det är viktigt att kommissionen och medlemsstaterna utvärderar de strategier och åtgärder genom vilka man i samförstånd med arbetsmarknadens parter ska förbättra situationen.

Eva-Britt Svensson, för GUE/NGL-gruppen. – Herr talman! Jag vill också gratulera föredraganden till detta betänkande och jag stöder det fullt ut. Jag vill också stödja ändringsförslag lagda av min kollega Ilda Figueiredo gällande arbetsmarknaden. Jag har bara en minuts talartid nu så jag tar inte upp några speciella politiska frågor. Jag vill bara konstatera en sak som jag tycker värd att påpeka.

Föredraganden tar upp olika åtgärder som behöver vidtas för jämställdheten. När hon gör det så blir det sammanlagt 45 punkter. Jag upprepar: 45 punkter! I EU och dess medlemsstater som sedan länge sagt sig prioritera lika rättigheter för män och kvinnor så visar detta betänkande 45 olika områden som behöver förändras. Mer behöver inte sägas, förutom att jag säger ja till betänkandet och framför allt ja till konkreta åtgärder nu!

Urszula Krupa, för IND/DEM-gruppen. – (PL) Herr talman! En viktig faktor i betänkandet är enligt min åsikt uppmaningen att göra det enklare för anställda att återvända till arbetet efter en paus i yrkeslivet för mamma- eller föräldraledighet och att undanröja den bristande jämställdheten när det gäller lön och utbildning.

Det är likväl svårt att acceptera det direkta orsakssambandet mellan det att vara kvinna och de problem i livet som påverkar många människor. Om privatlivet behandlas som en kamp mellan könen där man skapar en ny fiende enligt den tidigare klasskampsmodellen, får förespråkarna rätt att villkorslöst lägga sig i alla områden i livet, även familjelivet.

Problemet i Europa handlar inte om kampen mellan män och kvinnor. Problemet är den bristande respekten för rättigheter och moraliska principer som manifesteras särskilt genom ohämmad girighet och själviskhet. Som kvinna skulle jag föredra att lika rättigheter inte resulterade i jämställdhet med män i alla avseenden, utan snarare ledde till åtgärder som skyddar kvinnor och lättar deras bördor. När de inte längre behandlas som opersonlig arbetskraft skulle de kunna bidra kreativt på många ekonomiska områden.

Zita Pleštinšá (PPE-DE). – (SK) I detta 2008 års betänkande om jämställdhet mellan kvinnor och män sammanfattas ett redan godkänt betänkande från Europaparlamentet som har fungerat som en fantastisk sporre som behöver omsättas i verkligheten. Jag ser det som en återspeglning av arbetet i utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, och vill därför först och främst tacka Iratxe García Pérez för hennes arbete.

För att uppfylla Lissabonmålen är det viktigt att till fullo utnyttja kvinnors potential på arbetsmarknaden. Det är även viktigt att kvinnor får så bra tillgång som möjligt till forskarstudier, livslångt lärande, nya tekniker och informationssamhället för att kunna vara konkurrenskraftiga på arbetsmarknaden.

Jag beundrar kvinnor som leder stora företag, även små familjeföretag, och som skapar nya arbetstillfällen. Förutom sina vardagliga sysslor som hustru och mamma har en affärskvinna även ledningsuppdrag i sitt företag. Hon ansvarar inte bara för familjens framgång utan även för företagets. Samhället erkänner sällan i tillräcklig grad hur viktig denna uppgift är för samhället. Kvinnor i ledande positioner tvingas övervinna många fler hinder, i synnerhet när det gäller ansvaret för familjen.

Att skapa balans mellan familjelivet och arbetslivet är en av de viktigaste förutsättningarna för att öka sysselsättningen bland kvinnor. Det är därför helt avgörande att vi föreslår åtgärder som motiverar pappor att ta ut föräldraledighet och att dela ledigheten mellan båda föräldrarna.

Många kvinnor är i dag medvetna om att de inte kan nå viktiga positioner med hjälp av sociala stödprogram utan enbart tack vare sin egen skicklighet. Förbundskansler Angela Merkel är ett tydligt exempel på att vi kvinnor också har en fast position i världspolitik.

I historieböckerna skrivs det mycket om männens hjältebravader. Kvinnorna syns bara i bakgrunden. Jag är övertygad om att det är vårt ansvar att sätta strålkastarna på alla anonyma kvinnor i vårt samhälle utan vilka vår värld inte skulle fungera.

Gabriela Crețu (PSE). – (RO) Kära kolleger! Det finns frågor man talar mycket om, men som man inte gör så mycket åt. I debatten om socialförsäkringspaketet talade vi om bristen på verktyg som är nödvändiga för att principen om lika lön för lika arbete ska kunna tillämpas på och minska löneklyftan mellan män och kvinnor. Utan dem är våra åtaganden enbart ord och lagstiftningen är tandlös.

Det finns även frågor som vi gör mycket lite eller inget alls åt, och som vi inte ens talar om. Folk talar inte om att 100 000 kvinnor utsätts för människohandel varje år, det talar bara vi om här i parlamentet sent på kvällen. Det beror förmodligen på att dessa kvinnor är varor, inte medborgare. De flesta av dem säljs i prostitutionssyfte. Vi kräver fullt integrerade åtgärder mot människohandelsnätverk liksom samordnade åtgärder för att avskräcka efterfrågan på prostitution. Utan efterfrågan finns det ingen anledning för människohandeln att existera.

Vi talar inte heller om situationen för kvinnor som arbetar som hushållerskor i hemmet, för de syns inte. De saknar sociala rättigheter eller har enbart minimirättigheter, och riskerar att utsättas för samma övergrepp som kvinnor utsätts för i sina egna familjer. De riskerar även att bli utnyttjade. Kvinnor som arbetar i utlandet saknar politiska rättigheter, vilket försätter dem i en bräcklig social och ekonomisk situation. Att reglera deras situation är inte bara en rättvisesak utan skulle även kunna förhindra ett stort antal fattiga, äldre kvinnor i framtiden.

Ett annat ämne som vi inte kan tala om är kvinnorna i mitt lands regering, för de finns helt enkelt inte. Vi anser att det är dags för oss att gå från ord till handling.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL). – (PT) Herr talman! Det finns belägg för att diskriminering av kvinnor lever kvar och i sista hand drabbar kvinnliga arbetstagare, vars löner är i genomsnitt mer än 15 procent lägre än männens. I vissa länder, däribland Portugal, är denna siffra över 25 procent, en situation som i själv verket har förvärrats under de senaste åren.

Vi kräver därför förbättrade anställningar, anständiga löner, överensstämmelse med social-, hälso- och säkerhetsnormer samt att arbetstiden förkortas utan att lönen minskas. Detta skulle kunna bidra till att skapa fler arbetstillfällen med rättigheter för kvinnor och skapa en bättre balans mellan arbetslivet och privatlivet.

Vi måste stimulera åtgärder som motverkar den osäkerhet på arbetsmarknaden som i synnerhet drabbar kvinnor och förstärka de kollektiva förhandlingar som skyddar manliga och kvinnliga arbetstagare. Vi måste även stimulera allmänna åtgärder och handlingar som förbättrar kvinnors tillgång till sexuell och reproduktiv hälsovård samt öka medvetenheten om deras rättigheter och om de offentliga tjänster de kan utnyttja samtidigt som vi respekterar deras värdighet.

Godfrey Bloom (IND/DEM). – (EN) Herr talman! Kvinnor diskrimineras tråkigt nog i stor utsträckning i Storbritannien. Jag vet att mitt eget utskott – utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män – har hjärtat på rätta stället. Men den övervägande delen av diskrimineringen uppstår på grund av att arbetsrätten gör det så besvärligt för småföretag att anställa unga kvinnor att de helt enkelt diskriminerar på ett dolt sätt.

Detta framstår som den klassiska lagen om oavsiktliga följder. Man antar en lag här och en lag där, men i själva verket händer ingenting, något som faktiskt förstärker situationen.

Jag vill inte låta oartig, men när jag granskar mitt utskott – utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män – finner jag ett inrotat tänkesätt från 1970-talet som inte har utvecklats. Livet ser tyvärr inte ut så längre och när jag hör människor tala om kvinnors frigörelse kan jag som engelsman bara konstatera att det inträffade för mycket länge sedan. Jag vet inte vilka problem som finns i andra länder, men överför det inte på Storbritannien är ni snälla. Vi har inte det problemet. Ni har som sagt hjärtat på rätta stället (lagen om oavsiktliga följder), men ni trasslar verkligen till det.

Mary Honeyball (PSE). – (EN) Herr talman! Det är kanske ett lämpligt sammanträffande att jag får tala efter Godfrey Bloom, som verkar leva någon gång under 1800-talet. Han är ju känd för att för inte så länge sedan ha hävdad att kvinnor bör städa bakom kylskåpet och att det är deras viktigaste roll i livet. Om det är jag som inte har utvecklats, så är jag stolt. I synnerhet som engelsk kvinna vill jag inte på något sätt associeras med sådana kommentarer.

Jag vill påpeka att detta utmärkta betänkande har väckt många viktiga frågor, och det tackar jag föredraganden för. Jag vill även tacka kommissionsledamoten för hans kommentarer. En speciell punkt som jag vill ta upp är hela frågan om människohandel. Jag är som representant från London – i själva verket som kvinnlig representant från London – särskilt intresserad av den här frågan, eftersom London är en av de platser som har drabbats hårt av handel med kvinnor.

Medlemsstaterna uppmanas för närvarande att skriva under Europarådets människohandelskonvention. Även om några medlemsstater har skrivit under, har 15 länder fortfarande inte har skrivit under och två länder är inte villiga att göra det. Jag vill därför uppmana alla EU-länder att ratificera människohandelskonventionen och även uppmana alla här, däribland medlemmarna i utskottet för kvinnors rättigheter, att se det som sitt ansvar att driva på sina regeringar att lägga ner ännu mer arbete än de kanske redan har gjort på denna avskyvärda och ondskefulla handel med kvinnor.

Věra Flasarová (GUE/NGL). – (CS) Herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! Jag välkomnar det betänkande som har lagts fram av Iratxe García Pérez och EU-kommissionen. Statistiken visar att kvinnors sysselsättning har ökat till 57,2 procent under senaste åren. Det låter bra, men precis som det står i betänkandet återstår många problem. Kvinnor har fortfarande bara en tredjedel av alla ledande tjänster i privata företag och inom andra områden, däribland politiken. En stor andel av alla nya arbetstillfällen saknar långsiktiga anställningsavtal och framtidsutsikterna är därmed osäkra. Dessa typer av arbeten går ofta till kvinnor. De uppfattas fortfarande som dem som bär huvudansvaret för familjen och vars inkomster från arbetet endast utgör ett komplement till familjebudgeten. Därför får kvinnor fortfarande sämre betalt än män för samma arbete med samma kvalifikationer. Dessa stereotyper är fortfarande ett av diskrimineringsmedlen mot kvinnor på arbetsmarknaderna. Jag anser att arbetsgivarnas vilja att ge kvinnor bidrag för att hjälpa dem med barnomsorg, och därmed underlätta för deras vidare utveckling i yrkeslivet och karriären, lämnar mycket i övrigt att önska.

Mihaela Popa (PPE-DE). – (RO) Vi talar om behovet av att bekämpa våld mot kvinnor, om att stimulera kvinnors medborgardeltagande samt om en fråga som hamnar inom kulturutskottets verksamhetsområde – nämligen bristande överensstämmelse mellan kvinnors och mäns utbildning.

Även om kvinnor får bättre resultat än män på utbildningsområdet är lönerna fortfarande inte jämlika mellan könen på arbetsmarknaden. Som ledamot i utskottet för kultur och utbildning har jag personligen lämnat in ett ändringsförslag till kulturutskottets yttrande om detta betänkande. Jag anser att det är nödvändigt att rensa bort massmediernas bilder av kvinnor i förnedrande situationer. Det är viktigt att tänka på vilken påverkan massmedierna har på människors uppfattningar och inställningar.

Att skapa jämställdhet mellan kvinnor och män inom EU:s samtliga verksamhetsområden är fortfarande en aktuell fråga i det västerländska samfundet.

Anna Záborská (PPE-DE). – (SK) Betänkandet inleds med en punkt i vilken det fastslås att jämställdhet mellan kvinnor och män är en grundläggande princip i EU. Det är en princip som har funnits i över 50 år. I den andra delen av betänkandet presenteras dock 46 punkter med rekommendationer, uppmaningar eller krav om att principen ska följas. Hit hör även grundläggande rekommendationer såsom lika tillgång till fonder, utbildning, hälsovård och lön. Här finns krav om att bekämpa våld mot kvinnor, krav om att bekämpa handel med kvinnor och mycket mer.

Betänkanden av det här slaget är mycket viktiga och jag gratulerar föredraganden. Å andra sidan tar man i betänkandet upp bristfälligt genomförande av redan godkända dokument. Man pekar på bristfälliga kontroller och sanktioner. I betänkandet pekar man även på hycklande politiker som utåt förklarar sitt stöd för jämställdhet mellan kvinnor och män, men som i praktiken inte följer det. Förväntningarna är därför inte så höga som de kunde vara.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! När vi analyserar resolutionen om jämställdhet mellan kvinnor och män är det inte svårt att stödja den. Jag syftar framför allt på punkterna om våld mot kvinnor och behovet av att lära ut värderingar som motverkar diskriminering redan då barnen är små. Vi är mycket medvetna om att rätt uppfostran och utbildning är det bästa sättet att utrota diskriminering och våld mot kvinnor.

Unionsmedborgarna är ganska oupplysta om handeln med kvinnor och till övervägande delen inte medvetna om att denna fruktansvärda och brutala handel förekommer i vår tid, något som är helt oacceptabelt i en civiliserad värld. Jag anser därför att man bör tilldela avsevärda resurser till en informationskampanj.

Det måste dock påpekas att trots alla de olika problem vi diskuterar har det gjorts avsevärda framsteg mot jämställdhet mellan kvinnor och män under de senaste åren, framför allt på landsbygden.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE). – (RO) Herr talman! Jämställdhet mellan män och kvinnor bör vara en grundläggande princip i det europeiska samfundet.

I den senaste Eurobarometerundersökningen framgår det att kvinnor på landsbygden inte är engagerade i beslutsprocessen i de samhällen de tillhör, de saknar fasta jobb och många av dem har enbart ansvar för hemmet. Andelen uppgår till 98 procent i vissa områden. Trots det vill över 50 procent av kvinnorna ha tillträde till den europeiska arbetsmarknaden, de vill ha kvalifikationer som skulle underlätta för dem att få anställning i den offentliga administrationen, jordbruket, socialtjänstsektorn eller utbildningssektorn. En betydande andel av kvinnorna vill även kunna dra nytta av de resurser som finns på europeisk nivå för att starta företag.

Därför anser jag att vi bör stödja initiativ som aktivt engagerar kvinnor från landsbygden i samhället, så att de varaktigt kan förbättra och delta i den ekonomiska utvecklingen i sin region. Att undanröja diskriminering kräver en samordnad europeisk insats. Program som Europeiska socialfonden och Progress i samarbete med lokala regeringar och myndigheter bör avsätta mer medel för att stödja kvinnor på landsbygden.

Vladimír Špidla, ledamot av kommissionen. – (CS) Mina damer och herrar! Tack för diskussionen. När vi ser på utvecklingen kan vi generellt sett konstatera att avsevärda framsteg har gjorts, men att mycket återstår. Därför försöker kommissionen genomdriva omfattande förhandlingar med alla tillgängliga instrument. Jag har till exempel talat om de lagstiftningsförslag vi redan har utarbetat och om vår avsikt att skärpa straffen för människohandel.

Jag vill även påpeka att vår strävan att uppnå jämställdhet förstås vilar på ett djupt etiskt fundament. Även om vi inte skulle finna några orsaker som bygger på den sociala balansen – stabilitet i socialförsäkringssystemen eller i ekonomin – vore det ändå rätt och nödvändigt att fortsätta på samma sätt. Jag vill dock påstå att EU:s främsta prioritering är att skapa lika möjligheter. Det samhälle som inte kan skapa lika möjligheter saknar framtid på lång sikt i den globala konkurrensen. Det är inte enbart rättvist och etiskt obestridligt, utan även fördelaktigt. Av den anledningen anser jag också att det är mycket viktigt att vi fortsätter vår strävan. Vi får inte nöja oss med en utveckling som i vissa avseenden kan tolkas som framsteg, men som ur ett annat perspektiv enbart kan tolkas som blygsamma resultat.

Iratxe García Pérez, föredragande. – (ES) Herr talman! Jag välkomnar alla mina kollegers anföranden i den här frågan, eftersom vi enligt min mening därmed kan konstatera att vi trots skiftande tonvikt och vissa skillnader har samma gemensamma mål.

Jag vill även meddela kommissionsledamoten att jag är mycket nöjd med hans anförande och med hans bidrag i den här debatten. Vi instämmer alla till fullo i hans tal. Jag vill därför påpeka att jag är nöjd, men jag vill även tillägga att vi nu behöver en verklig politisk vilja att genomföra alla initiativ som har lagts fram. Parlamentet ger er därmed sitt stöd om ni fortsätter att betona hur viktig denna fråga är och om ni står fast vid er strävan att genomföra alla dessa initiativ.

Jag vill bara lägga till en sak, nämligen betydelsen av männens roll i kampen för jämställdhet mellan män och kvinnor.

Det är nödvändigt att männen engageras i den här frågan. Att våra manliga kolleger i dag har deltagit i den här debatten tolkar jag som en återspeglning av att männen också måste stå sida vid sida med kvinnorna i kampen för jämställdhet.

Jag vill avslutningsvis nämna en av de frågor som togs upp i debatten av en kollega som sa att kvinnor har upprepat samma gamla saker ända sedan 1800-talet. Jag vill påpeka för honom att kvinnor i mitt land krävde rösträtt på 1800-talet, för att de inte ens fick rösta. Det finns därför en tydlig skillnad.

Att många framsteg har gjorts kan vi inte förneka. Vi måste tacka alla de kvinnor och alla de organisationer som har deltagit i kampen om jämställdhet. Men vi får inte förneka det som är så uppenbart, nämligen att vi fortfarande har en lång väg att gå, vi har fortfarande mycket arbete framför oss. Om vi alla män och kvinnor fortsätter att kämpa bör vi kunna uppnå verklig jämställdhet mellan män och kvinnor.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum i morgon kl. 11.30.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Sylwester Chruszcz (NI), skriftlig. – (PL) Mina damer och herrar! Vi har berört många ämnen i den här debatten. Jag poängterar frågan om mamma- och föräldraledighet. Europa står inför ett demografiskt problem inte enbart på grund av de ekonomiska problem som drabbat vår kontinent, utan även för att vi misslyckats med att ge unga mammor lämpligt stöd. Det är oerhört viktigt att en kvinna som har fått ett barn får stöd som ger henne och barnet nödvändig trygghet och ser till att hon inte hindras från att återvända till sitt arbetsliv eller sociala liv.

Mammor måste skyddas så att de kan återvända till sin arbetsplats i sinom tid och ta hand om sina familjer på lämpligt sätt. Vi måste lägga tonvikten på att se till att dessa möjligheter tas på allvar över hela Europa.

Corina Crețu (PSE), skriftlig. – (RO) Även om Rumänien är en av EU:s duktiga elever när det gäller lagstiftning och antalet regeringsinitiativ och program för att öka jämställdheten mellan könen så förekommer det brister i viktiga frågor som framhäver och bevarar ojämlikheten mellan kvinnor och män.

När det gäller kvinnors tillgång till ledande tjänster hamnar Rumänien långt ner på listan över de europeiska länderna. Av 331 parlamentsledamöter är enbart 37 kvinnor, vilket motsvarar drygt 11 procent. Andelen kvinnor i Rumäniens kommunala förvaltning är till och med ännu lägre. I Sverige finns det nästan lika många kvinnor som män i riksdagen. I Rumänien arbetar dessutom omkring en tredjedel av kvinnorna deltid, jämfört med endast 7,7 procent av männen. Lönen är i genomsnitt 15 procent lägre än männens.

Denna situation hänger nära samman med kvarvarande könsstereotyper som gör att de flesta hushållsgöromål blir kvinnans ansvar. Tyvärr förekommer ojämlikheter mellan könen och tillhörande fördomar inte bara i familjen, utan även i Rumäniens utbildningssystem. Undersökningar visar att det rumänska utbildningsväsendet skapar könsdifferentierade mentaliteter och detsamma gäller de socioekonomiska aktiviteter som arrangeras av utbildningspersonalen.

Det är därför viktigt att dessa frågor tas upp i betänkandet i samband med utbildningens betydelse för att öka jämställdheten.

Véronique Mathieu (PPE-DE), skriftlig. – (FR) Jämställdhet mellan män och kvinnor är en grundläggande princip i EU. Trots det visar siffrorna i 2008 års betänkande att det fortfarande saknas jämställdhet. Löneklyftan har faktiskt legat på 15 procent ända sedan 2003.

Mot bakgrund av detta anser jag att vi måste stärka EU-lagstiftningen, exempelvis genom att förmå arbetsgivare att utföra lönerevisioner i syfte att minska löneklyftan.

Det är också viktigt att se på den speciella situationen för kvinnor på landsbygden som aldrig anmäls som arbetstagare på den officiella arbetsmarknaden. Kvinnor som hjälper sin make i familjens jordbruk saknar en bestämd yrkesstatus. Samtidigt stöter de på många ekonomiska och rättsliga svårigheter när det gäller rätten till ålderspension och socialförsäkring. Jag stöder alla åtgärder som kan förbättra situationen för dessa kvinnor.

Slutligen välkomnar jag de föreslagna åtgärderna om att förbättra kvinnors tillgång till sexuell och reproduktiv hälsovård. Detta är ett nödvändigt villkor för att de ska kunna utnyttja sin frihet.

Dumitru Oprea (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Jag anser att könsdiskrimineringen bevaras främst genom gamla mentaliteter som fortfarande existerar i vårt moderna samhälle. Mannen försörjer familjen ekonomiskt och kvinnan bär det sociala ansvaret. Dessa mentaliteter förekommer i alla länder, men är särskilt utbredda i eftersatta regioner. Fenomenet skulle kunna utrotas genom lämplig utbildning.

Jag anser att vi här bör tänka på att utvecklingen av det nuvarande samhället som helhet har gett upphov till en växande andel kvinnor i yrkeslivet och att kvinnors status i samhället påtagligt har förbättrats. Trots det kan det uppstå problem inom familjen, framför allt när det gäller föräldrarnas vård av barnen och deras engagemang i barnens uppfostran och utbildning. Tidsbrist, ett pressat arbetsschema och illusioner om utlandet har gjort att föräldrarnas kontroll över barnen har minskat under semestern, liksom mellan klockan två och sex på vardagar.

Det är därför viktigt att finna lösningar för att undanröja den oro föräldrar känner över vad barnen gör när de arbetar genom att utveckla aktiviteter på och utanför skolan som kan kompensera föräldrarnas bristande tillsyn. Metoden med aktiviteter efter skolan skulle i själva verket kunna utökas till ett användbart projekt för familjen, samhället, landet och Europa.

Rovana Plumb (PSE), skriftlig. – (RO) Jag vill gratulera föredraganden och betona hur viktigt betänkandet är, om vi ska kunna uppnå målen för ekonomisk tillväxt i Lissabonstrategin.

Både EU och medlemsstaterna bör ta fram en bättre samhällsmodell. Trots de framsteg som har gjorts kvarstår ojämlikheten mellan män och kvinnor. Vi måste därför vidta åtgärder.

Jag vill uppmärksamma ett problem som väldigt många kvinnor ställs inför varje dag, nämligen sexuella trakasserier. Endast ett fåtal av dessa kvinnor får kompensation.

I 90 procent av de sexuella trakasserierna var offren kvinnor, enligt en nationell undersökning som har genomförts i Rumänien. En niondel av alla människor i storstäder har upplevt sexuella trakasserier. I över 55 procent av fallen var utövaren en överordnad person på offrets arbetsplats.

Jag anser att vi måste omvärdera strategierna och åtgärderna på det här området för att förbättra kvinnors levnads- och arbetsvillkor. Medlemsstaterna bör påskynda genomförandet av gemenskapsrätten om jämställdhet mellan kvinnor och män på arbetsmarknaden, och här ingår även sexuella trakasserier.

Theodor Dumitru Stolojan (PPE-DE), skriftlig. – (RO) Det är dags för oss att lägga stereotyperna bakom oss och inta en fast hållning för att åstadkomma verkligt lika möjligheter för kvinnor och män. Under de senaste tio åren har det otvivelaktigt gjorts framsteg i den här frågan. Andelen kvinnor i den europeiska toppolitiken har ökat, men den är fortfarande otillräcklig. Å andra sidan har löneskillnaderna varit relativt oförändrande under de senaste åren. Europeiska företag bidrar fortfarande till en grundläggande utestängning och det krävs fasta och modigare beslut tillsammans med en effektivare kampanj i medierna i detta syfte.

I Rumänien är kvinnors allmänna deltagande i beslutsprocessen också tydligt snedvridet. Rumänien är det enda land som saknar en kvinnlig minister och som endast har 9 procent kvinnliga parlamentsledamöter. Det rumänska samhället är skyldigt att bekämpa mentaliteter och könsdiskriminering i alla former.

De positiva följderna av kvotering för att öka andelen kvinnor inger tillförsikt. Bästa praxis-modeller finns i de nordiska länderna, men även i andra länder. Det spelar ingen roll om vi väljer ett kvoteringsystem som bygger på proportionell representation med samma antal kandidater av båda könen där alla får samma synlighet i medierna (Belgien) eller om vi väljer lagstadgad kvotering (Finland, Sverige, Spanien, Frankrike). Jag anser situationen för kvinnor som önskar denna typ av engagemang i det politiska, ekonomiska och sociala livet skulle kunna förbättras i Rumänien.

15. Europeiska byrån för nät- och informationssäkerhet (Enisa) (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Giles Chichester och Angelika Niebler, för gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater, om Europeiska byrån för nät- och informationssäkerhet (ENISA) (O-0060/2008 – B6-0159/2008).

Angelika Niebler, föredragande. – (DE) Herr talman, herr kommissionsledamot, mina damer och herrar! År 2004 grundades Europeiska byrån för nät- och informationssäkerhet, mer känt under förkortningen ENISA. Dess uppgift är i huvudsak att förbättra nät- och informationssäkerheten i EU och att främja ett närmare samarbete mellan medlemsstaterna.

ENISA:s mandat är obestridligt komplext. Datavirus, skräppost, nätfiske och trojaner är verkliga hot i en värld av virtuella data. Hackare hotar privata och offentliga nätverk. Den skada som tillförs vårt moderna kommunikationssamhälle är enorm. Säkerhet är datasystemens akilleshäla. Vi är därför sårbara och utsatta för fara. När jag beskriver det så här förstår ni hur viktig denna byrå är för oss.

Byrån ska utföra detta kolossala uppdrag, trots att den endast har ett fåtal anställda. Det ger oss anledning att ställa den legitima frågan om ENISA verkligen kan utföra sina uppdrag på det sätt som den fungerar nu. Vi har i kammaren och i andra institutioner mycket ofta diskuterat hur vi kan vidareutveckla ENISA. Det senaste förslaget från kommissionen var att ENISA skulle slås samman med den planerade Europeiska myndigheten för marknaden för elektronisk kommunikation. Förslaget togs inte väl emot av parlamentet och rådet. I stället beslutade parlamentet och rådet före sommaruppehållet att ENISA:s mandat bör förlängas med tre år.

Det slutliga syftet med vår fråga till kommissionen är att se till att den här debatten förblir strukturerad under de kommande tre åren. Genom att ställa frågan vill vi även ta tjuren vid hornen och utmana kommissionen att redogöra för sin ståndpunkt i de frågor vi anser vara viktigast. Kan ENISA i sin nuvarande form utföra de

uppgifter som förväntas av den? Har kommissionen övervägt möjligheten att ersätta ENISA med en annan organisation? Är det absolut nödvändigt att dessa uppgifter utförs av en europeisk byrå? Vilka generella förändringar av ENISA:s struktur anser kommissionen att man bör överväga?

Jag ser fram emot kommissionens svar. Jag är angelägen om att få veta hur långt överläggningarna har kommit i kommissionens korridorer. Parlamentet kommer förstås senare att uppmanas att lägga fram sin åsikt om ENISA:s framtida struktur.

Viviane Reding, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Som de ärade ledamöterna säkert känner till så löper ENISA:s mandat ut automatiskt den 13 mars 2009, i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning om inrättandet av den europeiska byrån för nät- och informationssäkerhet.

Kommissionen tycker dock att det är av yttersta vikt att säkra kontinuitet i verksamheten runt nät- och informationssäkerheten. Den åsikten delades av parlamentet och rådet i debatten om förslaget om en ändring av förordningen i syfte att förlänga ENISA:s mandat. Därför är åtgärder som förlänger ENISA:s mandat med ytterligare tre år befogade.

Det är riktigt att den utvärdering av Enisa som kommissionen inledde 2006 visade på ett antal problem, men den visade också på positiva aspekter av vad byrån åstadkommit med tanke på de begränsade medel som stått till dess förfogande. Kommissionen bemötte den påvisade kritiken med att lägga fram ett förslag om en förordning om inrättande av en europeisk telekommyndighet.

Vi kan i dag konstatera att rådet och parlamentet är överens om att ENISA bör hållas åtskilt från det nya organ som inrättas som ett alternativ till telekommyndigheten, och kommissionen menar att det finns ett fortsatt behov av ett effektivt organ som kan behandla säkerhets- och integritetsfrågor. Därför det är viktigt att fortsätta arbetet med ENISA.

Men jag tror att de utmaningar som arbetet med nätsäkerheten medför kräver ett starkt, koordinerat gensvar från EU. De cyberattacker som nyligen inträffade i Estland och i Georgien – allvarliga attacker under sommaren som inte tycks ha rönt stor uppmärksamhet – har visat att ett enskilt land kan vara mycket sårbart.

Jag uppmanar därför Europaparlamentet och rådet att i början av 2009 inleda en intensiv debatt om EU:s syn på nätsäkerhet och om hur man bör tackla cyberattacker, och att dessutom inkludera ENISA:s framtid i diskussionerna.

Under debatten om en förlängning av ENISA-förordningen efterlyste man både i parlamentet och i rådet en debatt om målen med en möjlig moderniserad nät- och informationspolitik, och om lämpliga metoder för att uppnå dessa mål. Det sades uttryckligen att en förlängning av ENISA inte skulle påverka utgången av debatten. I syfte att underlätta en sådan debatt kommer kommissionen under andra halvan av 2008 att ta fram ett frågeformulär som ska användas i samband med ett Internetsamråd om de möjliga målen med en moderniserad nät- och informationssäkerhetspolitik på EU-nivå, samt om metoderna för att uppnå dessa mål. Detta kommer naturligtvis att ske i samråd med ENISA och dess styrelse.

Nikolaos Vakalis, *för PPE-DE-gruppen*. – (EL) Herr talman, fru kommissionsledamot! Europaparlamentet och rådet har godkänt en förlängning av ENISA:s verksamhet fram till slutet av år 2012. Förlängningen med tre år möjliggör en fortsatt debatt om ENISA:s framtid och om den mer omfattande frågan om ökad nät- och informationssäkerhet inom EU.

Min åsikt är att översynsförfarandet bör inledas omedelbart. ENISA bör göras om från en tillfällig lösning till en permanent sådan och framför allt måste detta åtföljas av en samtidig ökning av personalstyrkan och en uppdatering av de mycket viktiga artiklarna 2 och 3 i arbetsordningen. Den här lösningen gör det möjligt för organet att börja arbeta så snart som möjligt under ett uppdaterat och förbättrat mandat.

Låt mig påminna er om en sak – och det här är även kommissionens åsikt: bara en europeisk byrå kan garantera nät- och informationssäkerheten. Jag vill också poängtera att i dag är en överväldigande majoritet av parterna överens om att ENISA är det lämpligaste och bäst kvalificerade organet när det gäller att utveckla en ny, dynamisk EU-politik för nät- och informationssäkerhet.

ENISA har tidigare utsatts för hård kritik. Men ni måste komma ihåg att utvärderingsrapporten från 2007 bara omfattade ENISA:s första verksamhetsår, och därför är utvärderingen inte längre vare sig tillförlitlig eller aktuell. Nyliga utvärderingsrapporter som utförts av oberoende organ är mer sanningsenliga. För att ENISA:s verksamhet ska bli effektivare är det av yttersta vikt att organet får adekvata resurser.

Slutligen vill jag meddela att den grekiska regeringen stöder en hållbar lösning: den har åtagit sig att täcka underhållskostnaderna för ett ENISA-kontor i Aten i syfte att underlätta organets verksamhet.

Anni Podimata, för PSE-gruppen. – (EL) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Uppgifterna som ligger till grund för dagens debatt kring den muntliga frågan från gruppen för Europeiska folkpartiet (kristdemokrater) och Europademokrater om ENISA skiljer sig stort från de uppgifter som var aktuella när frågan ställdes. Till att börja med har rådet och Europaparlamentet enats om att förlänga organets verksamhetsförordning fram till 2012.

Samtidigt har Europeiska kommissionens förslag om att inrätta en europeisk myndighet för inköp av elektronisk kommunikation fått ett svalt mottagande av rådet och Europaparlamentet. Rådet och Europaparlamentet föreslår i stället alternativet BERT som har grundläggande ansvar för ett bättre genomförande av regelverket för telekommunikationstjänster, men som inte berörs av frågor om nätsäkerhet och integritet.

Precis som ni, fru kommissionsledamot, helt riktigt nyss påpekade – så även i ert uttalande tidigare i dag – är dessa frågor utomordentligt viktiga. Ni poängterade att de nyliga cyberattackerna i Estland och i andra länder visar på hur viktigt det är att vi kommer fram till en övertygande och samordnad europeisk lösning å det snaraste.

Och det är precis den här rollen som ENISA kan och bör spela så snart verksamheten är i gång under ett uppgraderat och förbättrat mandat med tydligt definierade uppgifter och mål och, naturligtvis, så snart organet har fått nödvändiga medel och mänskliga resurser till sitt förfogande.

Jag hoppas att kommissionen den här gången kommer att bidra på allvar genom att bistå ENISA i arbetet med att stärka nätsäkerheten och nätintegriteten, vilket är ytterst angeläget för att kunna öka företagens och EU-medborgarnas förtroende för europeiska nätverk.

ORDFÖRANDESKAP: COCILOVO

Vice talman

Jorgo Chatzimarkakis, för ALDE-gruppen. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot! Nätsäkerhet – det låter som ett snävt kunskapsområde, men nätsäkerheten är något som påverkar fler och fler aspekter av vårt dagliga liv: mobilkommunikationer, Internet, som liksom en bläckfisk nästlar sig in i allt fler av våra dagliga aktiviteter, den intelligenta miljön, alltså den datorintelligens som omger oss överallt och som används såväl till att bistå åldringar som att kontrollera komplexa arbetsprocesser. Allt det här visar att vi blir mer och mer beroende av avancerad teknologi. Den styr våra liv och vår ekonomis tillväxt.

I Estland blev man nyligen varse hur pass beroende vi har blivit. Kommissionsledamoten nämnde att även Georgien har blivit utsatt. Folk känner inte till det fallet lika väl, men om vi hade behövt ett mer spektakulärt fall än det i Estland så har vi fått det i Georgien. Vi bevittnade hur en modern, nätverksbaserad ekonomi plötsligt stod och föll med just den tekniken, hur den blev attackerad och hur dess säkerhet utsattes för verkligt allvarliga hot. Det är också orsaken till att kommissionen, och dåvarande ansvarige kommissionsledamoten Erkki Liikanen, med rätta insåg behovet av en byrå för nätsäkerhet. Därför blev vi förvånade när ENISA utvärderades efter bara ett år, innan byrån fått kompletta och lämpliga resurser, och dess själva existens ifrågasattes. Vi blev verkligt upprörda när det hände och därför är jag mycket glad för att vi nu för denna debatt.

Hur kom det sig att byrån ifrågasattes efter bara ett år? Hur kan vi tillsammans utforma ENISA:s mandat så att byråns verksamhet kan skötas på samma villkor som de byråer som finns i Förenta staterna, Japan och Kina?

Jag vill tacka för ert erkännande av Enisas framgångar efter den andra utvärderingen. Icke desto mindre fortsätter samtalen oss parlamentsledamöter emellan, dag efter dag, om den här kulturella omställningen, den här klimatförändringen som påverkar våra ekonomier, som tvingar oss att frångå vårt ekonomiska beroende av fossila bränslen och byta till andra energikällor. Varje dag lägger vi ner hela vår själ i det arbetet. Vi vet ju allihop att den enda lösningen är att förändra systemen och för att klara det behöver vi intelligenta lösningar, och vi behöver nätsäkerhet eftersom säkerheten är viktigare än allt annat. Jag är därför tacksam för att vi för den här debatten, en debatt som är en byggsten i uppförandet av ett mer välutrustat ENISA och en bättre nätsäkerhet.

Viviane Reding, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Sammanfattningsvis skulle jag vilja säga att förslaget att förlänga Enisas mandat med tre år har enhälligt stöd i rådet och ett brett stöd i Europaparlamentet. De båda lagstiftarna är eniga om att nå en överenskommelse vid första behandlingen, i god tid innan den nuvarande förordningen automatiskt upphävs.

Som jag förstår det så planerar rådet att anta ändringsförordningen som en "A-punkt" vid ett kommande rådsmöte. Problemet skulle då vara löst och parlamentet kan, efter det att kommissionen lagt fram ett dokument om grundproblemen bakom cyberattackerna, ta sig an dessa problem och inleda en verklig debatt om vårt framtida ansvar på området.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

16. Hur marknadsföring och annonsering påverkar jämställdheten mellan kvinnor och män (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är ett betänkande av Eva-Britt Svensson, för utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män, om hur marknadsföring och reklam påverkar jämställdheten mellan kvinnor och män (2008/2038 (INI)) (A6-0199/2008).

Eva-Britt Svensson, *föredragande*. – Herr talman! Varmt tack till mina kolleger i utskottet för kvinnors rättigheter och jämställdhet mellan kvinnor och män och framför allt till skuggföredraganden för mycket konstruktiva och bra bidrag till betänkandet.

Rådets ordförandeskap har lyft fram betydelsen av att bekämpa könsstereotyper. Det är ett av ordförandeskapets sex prioriterade områden. Därför anser jag att det är viktigt att även vi här i parlamentet ger vår syn på problemen med könsstereotyper och hur de påverkar jämställdheten.

För att undvika eventuella missförstånd vill jag särskilt framhålla och vara väldigt tydlig med att jag i betänkandet definitivt inte föreslår någon ny lagstiftning på området, varken på EU-nivå eller på nationell nivå. De åtgärder jag föreslår avser nationella självreglerande organ som redan finns och som representerar både producenter, annonsörer och konsumenter. Dessa organ bör arbeta för att öka medvetenheten om betydelsen av könsstereotyp reklam. Medlemsstaterna bör även se till att det finns organ dit allmänheten kan vända sig med klagomål. Jag menar också att det beslutade jämställdhetsinstitutet bör bedriva forskning om hur jämställdheten påverkas av denna typ av reklam. Vi behöver veta mer.

Varför är då detta viktigt? Därför att reklamen finns överallt, i våra hem, i det offentliga rummet, i tidningar, i medier osv. Självklart påverkas vi, oavsett om vi är medvetna om det eller inte. Företagen skulle inte satsa miljarder på reklam om den inte hade effekt.

Reklam och marknadsföring i dag handlar inte bara om att man försöker sälja en vara eller en produkt, utan om att sälja en hel livsstil, en form av kultur. Man måste alltså vara på ett visst sätt och agera på ett visst sätt för att leva upp till förväntningar på olika normer. Det är särskilt viktigt att vi motverkar detta fenomen när det gäller unga människor som söker sin vuxenidentitet, framtida utbildningsvägar osv. Jag vill att alla människor ska ha möjlighet att välja utan att de medvetet eller omedvetet blivit påverkade av olika könsstereotypa normer.

I dag är det omöjligt för en annonsör att göra reklam för en produkt som skulle öka miljöproblemen eller skynda på klimatförändringarna. Jag har en vision att det i framtiden ska vara lika omöjligt att sälja produkter som har ett könsdiskriminerande eller könsstereotyp budskap.

Jag är också övertygad om att med ökad medvetenhet om reklamens betydelse så kommer konsumenter, både män och kvinnor, att vägra köpa produkter med sådan reklam. Jag är också lika övertygad om att konsumenterna kommer att gynna företag och producenter som har en medveten reklampolicy och som inte tillåter könsstereotyp reklam. Det kommer att vara en viktig framgångsfaktor för företag och annonsörer som visar sitt ansvar genom att påverka och bidra till ökad jämställdhet. Det är ju det målet vi alla säger oss ha. Det här är en faktor av väldigt många, men det är en betydelsefull faktor.

Viviane Reding, *ledamot av kommissionen*. – (EN) Herr talman! Jag skulle vilja tacka Europaparlamentet och föredraganden, Eva-Britt Svensson, för att de tar upp den känsliga frågan om hur marknadsföring och reklam påverkar jämställdheten mellan kvinnor och män.

Reklamen spelar en viktig roll för finansieringen av medier. Den sänker lösnummerpriset på tidskrifter och tidningar och ser till att mycket audiovisuellt innehåll tillhandahålls för konsumenterna utan kostnad. Detta är viktigt för yttrandefriheten och mångfalden, frågor som ofta debatteras här i kammaren.

Genom åren har vi sett en uppsjö av förbud mot och kontroll av reklam – för cigaretter, alkohol och feta livsmedel – och snart kommer nya regler för hur biltillverkarna får hantera uppgifter om koldioxidutsläpp i sin reklam. Det är att göra det enkelt för sig eftersom det är mycket lättare att reglera reklam än att ta itu med de bakomliggande problemen, vilka ofta är mer komplexa. I betänkandet som vi diskuterar i kväll föreslås dock hårdare kontroll av reklam, den här gången ur en subjektiv jämställdhetspolitisk synvinkel.

Som kommissionsledamot med ansvar för medier förstår jag de bakomliggande politiska intressena, men jag undrar vilken inverkan denna kontroll kommer att få om den tillämpas över en hel bransch och på allmänheten. Eftersom det har blivit svårare att annonsera på grund av minskade medel och på grund av alla förbud lägger annonsörerna ner allt mindre summor på reklam. Det finns andra sätt att marknadsföra produkter än att annonsera i media: produktplacering till exempel. Detta är inte alls bra för mångfalden i media, eftersom de flesta skriftliga medier – tidningar och tidskrifter – inte drar in tillräckligt med pengar för att man ska kunna fortsätta ge ut dem.

I betänkandet beaktas inte de positiva aspekter som stöder syftet med betänkandet – att skydda medborgarna. Låt mig ge några exempel. Artikel 3 i direktivet om audiovisuella medietjänster innehåller skarpa formuleringar om människans värdighet och icke-diskriminering i samband med audiovisuell reklam. Jag kan försäkra att kommissionen kommer att se till att medlemsstaternas införlivande av direktivet återspeglar lagstiftarens avsikt.

I betänkandet lyfter man heller inte fram den värdefulla roll som självregleringen har spelat. Låt mig ge ett exempel på det också. Ni ska veta att självregleringen har fungerat bra i vissa fall av anstötlig könsstereotyp reklam och jag ska ge ett konkret exempel: modeindustrin har slutat med sina "porno-chic"-kampanjer, vilka framställde kvinnor som rena sexobjekt. Så det finns lagstiftningsåtgärder som syftar till att lösa de här problemen.

Man bör tänka realistiskt när man tar sig an den här frågan. En annons är en mycket kortvarig form av media – den bläddras snabbt förbi eller visas i ett 30 sekunders kort inslag. Det som i betänkandet kallas "könsstereotyp reklam" kanske bara är ett sätt att koppla ihop en produkt med en viss målgrupp. Det kan även vara ett uttryck för usel kreativitet. Å andra sidan finns det bra reklam och det finns dålig reklam, och som kommissionsledamot med ansvar för medier måste jag acceptera att yttrandefriheten också innebär rätten att misslyckas – även riktigt ordentligt – vare sig vi gillar det eller inte. Om jag skulle be ledamöterna att fatta ett beslut om det här i kammaren så skulle nog rätten att misslyckas få kvarstå.

Som framgår av betänkandet är sambandet mellan könsstereotyp reklam och bristande jämställdhet mellan könen inte vetenskapligt belagt. Politiskt beslutsfattande kräver kalla fakta, inte bara heta åsikter, och det är det vi grundar de politiska förslagen på och det är därför som kommissionen stöder de positiva rekommendationerna i parlamentets betänkande. Utbyte av bästa praxis mellan tillsynsmyndigheter uppmuntrar vi till exempel alltid. Utbildning, forskning och ytterligare debatter ska naturligtvis fortgå.

Jag vill poängtera att jag under mina nio år som kommissionsledamot med ansvar för medier har arbetat för att skolan ska införa kurser i mediekunskap. Jag tror att detta är det viktigaste av allt: om vi kunde lära ungdomarna att kritiskt bedöma reklam, och rata den dåliga reklamen, som egentligen inte har någon plats i vårt samhälle. Jag skulle vilja lägga fokus på bästa praxis – ett bra exempel är det pris man i Spanien delar ut för reklam som hanterar könsfrågor på ett bra sätt. Det är rätt väg att gå och det är därför vi bör betona de positiva delarna och se om vi kan göra ytterligare framsteg, för det här är värt att kämpa för.

Esther Herranz García, för PPE-DE-gruppen. – (ES) Herr talman! Verklig frihet slutar där någon annans frihet börjar, och ju friare medierna är desto friare är samhället. Förlorad frihet börjar med just censur och fortsätter in i det redaktionella innehållet.

Därför har gruppen för Europeiska folkpartiet lagt fram ändringsförslag till betänkandet för att rätta till ett antal diktatoriska villfarelser, vilka går stick i stäv med principen om ett fritt samhälle.

Inom europeisk marknadsföring och reklam tillämpas redan självreglering och medlemsstaterna har fullt tillräcklig lagstiftning. Marknadsföring och reklam tillhör inte bara mediernas värld, utan utgör en del av vårt dagliga liv. Lyckligtvis jobbar det människor med stora yrkeskunskaper i branschen och de är i de flesta fall medvetna om vilken makt de har över den sociala jämvikten. Gruppen för Europeiska folkpartiet kommer

därför att rösta emot de ändringsförslag och punkter som kommunisterna har lagt fram, eftersom de sprider vanföreställningen att chauvinism och sexism är vida spritt bland dem som arbetar inom branschen.

Inom gruppen för Europeiska folkpartiet tror vi på jämlikhet mellan män och kvinnor, men vi tycker inte att den ska främjas genom smutskastning. Vi anser att människors barn- och ungdomstid måste värnas och att barn och ungdomar bör fostras av sina familjer och av samhället gemensamt. Fostras med värderingar som bidrar till att göra dem till bättre människor.

Jag anser att det sekteristiska sättet att hantera jämställdhet, vilket ju är målet med det här betänkandet, är ett allvarligt misstag och PPE-DE-gruppen kommer naturligtvis inte att tillåta något sådant. Vi hoppas verkligen att våra ändringsförslag antas så att vi därmed kan stödja betänkandet. Om så inte sker kommer jag att lägga ner min röst i den slutliga omröstningen, av respekt för subsidiaritetsprincipen och för dem som arbetar med marknadsföring och reklam.

Jag tror inte att vi är betjänta av att kritisera nationella lagar och att sätta oss över parlamentets befogenheter eftersom det i framtiden kan skada vår trovärdighet.

Bernadette Vergnaud, för PSE-gruppen. – (FR) Herr talman, fru kommissionsledamot, mina damer och herrar! Att betänkandet debatteras så här sent på dagen innebär inte på något vis att det är av mindre vikt och jag vill tacka Eva-Britt Svensson för det arbete hon lagt ner och för hennes samarbete.

Marknadsföring och reklam är allestädes närvarande i vårt samhälle och bidrar till att skapa sociala strukturer som ibland får negativ verkan i form av diskriminering och förenklade könsstereotyper. Visst, reklam är också en källa till skapande och sådana framställningar används ibland medvetet i humoristiskt syfte. Men reklammakare får inte glömma att de har en viktig pedagogisk funktion, och vi måste utveckla unga människors förmåga till kritiskt tänkande i syfte att undanröja alla former av diskriminering som följer av framställningar som ibland är könskränkande och som kan hota individens värdighet.

Syftet med betänkandet är inte att ifrågasätta den redaktionella friheten och det fria skapandet utan att uppmuntra branschfolket att förbättra sina självreglerande system, att samarbeta med behöriga myndigheter för att förbättra reglerna för god praxis och att vara medvetna om sitt ansvar inte bara i fråga om jämlikheten mellan könen utan också för människors fysiska och mentala hälsa, vilken ibland hotas av de krav som skönhetsidealerna sätter på oss.

Därför uppmanar jag ledamöterna att avvisa alla ändringsförslag som syftar till att radera delar av texten eftersom betänkandet då skulle förlora sin relevans.

Sophia in 't Veld, för ALDE-gruppen. – (NL) Herr talman! Jag inser till fullo de problem som föredraganden beskriver. Jag kan föreställa mig marsmänniskor på spaningsuppdrag. De ska resa till planeten jorden och försöker bilda sig en uppfattning om människorna bara genom att titta på reklam. Men när de väl kommer hit märker de till sin förvåning att kvinnorna är intresserade av andra saker än att städa och att de inte sitter hemma och väntar hela dagen på att deras män ska komma hem från jobbet. De ser att kvinnorna är självständiga och smarta individer som tjänar egna pengar, så även konsumenterna. Dessutom finns det andra slags familjebildningar på jorden än de som visas i reklamen, som exempelvis ensamstående föräldrar, homosexuella par med barn, invandrarfamiljer, rullstolsburna och människor med talsvårigheter. De förekommer aldrig i reklamsammanhang. Så långt är jag helt enig med föredraganden.

Detta till trots håller jag med kommissionsledamot Viviane Reding och min kollega från PPE-DE-gruppen. Det finns ju någonting som heter yttrandefrihet och därför tycker jag inte att vi på något sätt ska lägga oss i innehållet i reklamen. Principen om god praxis är en bättre idé. Jag kan naturligtvis inte nämna några varumärken här men jag tänker bland annat på ett italienskt modemärke som har brutit mot tabun i 20 år nu.

Dessutom är betänkandet alldeles för brett – i rubriken står det "marknadsföring och reklam" men det behandlar också läromedel, tv, Internet, tv-spel och mycket annat. Ärligt talat så anser jag att EU inte ska lägga sig i detta.

Det står också någonting om reklam för sexuella tjänster. Det är inte det saken gäller här. Smak och moral varierar och jag tror inte att EU kan få folk att enas om vad som ska gälla.

När man tittar på hur kvinnan framställts i reklamen under de senaste 50 åren konstaterar jag med glädje att hon är mycket smartare än vad vi tror. Hon låter inte reklamen utgöra ett hinder på hennes väg mot självständighet.

Slutligen har jag två konkreta förslag – om vi verkligen vill göra något åt saken. För det första så kan vi konsumenter, om vi inte gillar reklamen, rösta med fötterna, och för det andra så föreslår jag att man utser åtminstone en kvinna till någon av de fyra högsta befattningarna inom EU.

Ewa Tomaszewska, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Jag vill fästa uppmärksamheten på förekomsten av reklam, både på tv – inbegripet public service – och affischer, vars innehåll eller form kränker de personer som medverkar i den. De är oftast, men inte alltid, kvinnor. Att beröva dem deras värdighet, att behandla dem som objekt, att framställa dem som mindre intelligenta eller som intressanta bara i sexuella sammanhang – detta leder till bristande självkänsla hos naiva individer som utsätts för dylikt material. Det påverkar deras möjligheter att uppnå sina framtidsdrömmar och begränsar deras ambitioner. Sådan reklam påverkar framför allt unga människor, vilket är ännu allvarligare. Det är en av följderna av det konsumtionssamhälle vi lever i. För många människor är det viktigare att tjäna pengar – även på oärlig väg – än att behandla människor som individer med ett egenvärde som måste skyddas. Därför bör detta slags reklam begränsas genom lagstiftning.

Hiltrud Breyer, för Verts/ALE-gruppen. – (DE) Herr talman! Jämlikhet mellan kvinnor och män är ett av EU:s värden och mål. EU avser att befästa den jämlikheten i alla sina verksamheter och det är inte rimligt att reklamverksamhet skulle utgöra ett undantag. Därför välkomnar jag betänkandet från Eva-Britt Svensson, som har tagit sig an den här viktiga frågan och lagt fram ett balanserat betänkande. Tusen tack!

Reklamen påverkar vårt undermedvetna och skapar på så sätt verkliga könsstereotyper. Diskriminerande reklam går stick i stäv med målet om jämställdhet. EU gör inte tillräckligt för att befria media från sexism och diskriminering. Vi måste därför göra klart för alla att EU tar dessa värden på allvar. Vi vill inte ha någon kvinnofientlig reklam, ingen reklam som objektifierar kvinnor, ingen reklam som gottar sig i otäcka klichéer om kvinnor. Detsamma gäller naturligtvis för reklam med män.

Jag skulle gärna se raka motsatsen – att man med reklamens hjälp kunde ruska om våra gamla vanliga uppfattningar om könsroller, vår bild av manligt och kvinnligt. Tyvärr värnar inte reklamindustrin om det som man borde kunna ta för givet, nämligen respekt, särskilt för kvinnor. Jag kan verkligen inte förstå varför reklamindustrin blåser upp detta till en storm i ett vattenglas. Ja, jag kallar det storm eftersom den tyvärr tycks ha fått även många kvinnliga ledamöter i parlamentet att spetsa öronen.

Vi borde i alla fall kunna enas om följande grundläggande principer: vi måste vara mer uppmärksamma på diskriminering i media, och vi behöver nationella kontrollorgan dit konsumenterna kan vända sig med klagomål. Liknande instanser finns förresten redan i många medlemsstater, så vadan denna hysteri? Jag önskar att vi hade gått ännu längre i betänkandet. Av den anledningen hoppas jag verkligen att vi kan enas om att stödja detta betänkande eftersom vi behöver det som en grund att bygga vidare på, och det bör inte urvattnas ytterligare.

Urszula Krupa, för IND/DEM-gruppen. – (PL) Herr talman! Betänkandet innehåller många positiva aspekter som uppmärksammar den negativa påverkan som media, marknadsföring och reklam har på oss när de förlöjligar och objektifierar människor, diskriminerar dem och tar ifrån dem deras värdighet. Trots detta måste jag invända mot vissa argument som är manipulerande och ämnade att skapa ett modernt, jämlikt samhälle utan moraliska förebilder. Det är sant att viss hormonell och psykologisk terapi gör det möjligt att experimentera med människor, men sådana experiment förorsakar allvarliga trauman och borde förbjudas, precis som man begränsar djurförsök.

Såväl manlighet som kvinnlighet, de två formerna av mänsklig kropps-konstitution, är personlighetsformande. Det går inte att ändra på dessa roller eftersom de av naturen är inrättade på ett visst sätt. Att uppmärksamma hur vi påverkas av reklamen är helt i sin ordning, men det vore bättre att kräva etisk-rättsliga kontroller som baseras på en i förväg överenskommen universell värdegrund, sprungen, i bästa fall, ur gudomlig rätt.

Edit Bauer (PPE-DE). – (SK) Vi är ofta inte ens medvetna om att marknadsföringspolitiken får långtgående konsekvenser för bevarandet av stereotyper, vilket innebär ett så gott som oöverstigligt hinder för de nödvändiga förändringar som måste till stånd för att uppnå de uppställda målen, även målen i Lissabonfördraget.

Trots detta kan man konstatera att reklamen som sådan också har många praktiska följdverkningar. Vi ser ju att marknadsföringspolitiken, i synnerhet vad gäller män och kvinnor, bromsar processen med att förena familjeliv och yrkesliv i och med att reklamen ofta visar upp bilden av en kvinna som är glad och pigg trots att hon i samband med sina olika sociala roller har en mängd uppgifter som ibland krockar med varandra – och som ofta ska utföras under svår tidspress.

Problemet är inte bara att de gamla könsrollerna bevaras utan att de förstärks ytterligare – experter varnar ju för att reklamen inte bara förstärker förväntningar utan också skapar dem. Ett av de mest påfallande tecknen på detta är de många flickor som drabbas av anorexi.

Eftersom man inom marknadsföring och reklam använder, eller missbrukar, existerande stereotyper är det meningslöst för Europeiska rådet att anta resolutioner för att bekämpa stereotyper, då de inte kommer att ha någon som helst effekt.

Men lösningen är definitivt inte heller något slags EU-specifik uppförandekod. Problemen med marknadsföring och reklam kan inte tillskrivas media som sådan. Det är synd att man i betänkandet, som är ett försök att lösa problemen, väljer en väg som antingen är ogenomförbar eller som inte gör det möjligt att uppnå målen.

Marusya Ivanova Lyubcheva (PSE). - (BG) Herr talman, fru kommissionsledamot, kära kolleger! Jag anser att betänkandet är mycket viktigt och mycket nödvändigt. Vår omgivning spelar en mycket viktig roll i hur våra attityder, vårt uppförande och vårt sätt att ta oss an problem, exempelvis jämställdhet, formas. Marknadsföring, reklam, media, Internet och tv kan framkalla både en positiv och en mycket negativ syn på frågan om jämlikhet mellan könen.

Vi bör, utan att för den skull införa censur eller begränsa den fria verksamheten för de medier, organisationer och institutioner som sysslar med marknadsföring och reklam, beakta de negativa konsekvenserna och fördöma den ofördelaktiga bilden av kvinnan som vålds- och sexobjekt, eller när hon på en "frestande" bild ses med ännu mer frestande alkoholhaltiga drycker. Visst är det förnedrande?

Eftersom vi betraktar jämställdhet som ett partnerskap tror vi inte att män har mer överseende med marknadsförings- och reklamproblemet än kvinnor. Marknadsföring och reklam borde skapa ett sätt att förstå jämlikhet och återspegla etiska förebilder i form av jämställda män och kvinnor, inte snedvrida jämställdhetstanken genom vinstintressen. Med marknadsföring och reklam bör man alltså skapa en miljö för social förståelse, för sociala framtidsutsikter.

I betänkandet understryks hur viktigt det är att inom media förankra principen om jämlikhet mellan könen med hjälp av program och material anpassade för olika åldersgrupper, att sprida bästa praxis när det gäller respekt och förståelse för skillnaderna mellan könen och att arbeta för icke-diskriminering. Allt detta kommer att forma en jämställd kultur och skapa jämställdhet.

Zita Pleštinská (PPE-DE). - (SK) Reklamen är en del av våra liv och den har en oomtvistlig inverkan på allmänhetens handlande och tyckande.

Jag håller med om en del av de argument som föredraganden Eva-Britt Svensson lägger fram i betänkandet. Det gäller framför allt de som framhåller behovet av att skydda barn och ungdomar från negativ reklam. Reklam för sexuella tjänster och prostitution har skadlig inverkan på barn redan i späd ålder.

Jag har en annan åsikt än föredraganden när det gäller hur det uppställda målet kan uppnås. Det är svårt att på EU-nivå inkräkta på mediefriheten och att inte tillämpa subsidiaritetsprincipen. Jag tror inte att vi kommer att lyckas införa en europeisk etisk uppförandekod inom marknadsföring och reklam.

Oron för den yngre generationen bör framför allt hanteras av föräldrar och lärare. Jag är övertygad om att det huvudsakliga ansvaret ligger hos föräldrar och lärare, vilka har möjlighet att lära barnen att använda tv och ny teknik på ett klokt och ansvarsfullt sätt.

Zbigniew Zaleski (PPE-DE). - (PL) I betänkandet läggs alltför stor vikt vid frågan om bristande jämställdhet mellan män och kvinnor och om könsstereotyper. Vi behöver diskutera negativa stereotyper, och frågan om bristande jämlikhet mellan könen är central när det gäller dålig reklam, men det är inte den enda frågan.

För det första så visar ett antal psykologiska experiment att barn, men även vuxna, utvecklar en aggressiv, negativ attityd och ett negativt beteende på grund av tv och andra medier. Som en fortsättning på vad kommissionsledamot Viviane Reding sa om skolutbildning vill jag tillägga att det som jag som psykolog anser viktigt är att forskning visar att människor inte tror att tv och framför allt inte reklam påverkar dem i så hög grad som de faktiskt gör. Marknadsföring och reklam i medierna rör sig mellan information, marknadsföring och manipulation och problemet är att man måste kunna skilja mellan dessa. Om den fria reklamen inte uppfyller moraliska, sociala och psykologiska principer – då är den skadlig. Det är sannolikt det viktigaste argumentet.

Monica Maria Iacob-Ridzi (PPE-DE). – (RO) Jag skulle vilja föreslå några konkreta åtgärder genom vilka vi kan närma oss problemet med reklamens negativa påverkan på jämlikheten mellan könen inom EU.

När det gäller den tillämpliga EU-lagstiftningen är principen om ursprungsland en av kärnfrågorna. Detta gäller även reklam- och annonsverksamhet, vilket betyder att en produktion som godkänts av en medlemsstats nationella tv-styrelse också måste godkännas för sändning i övriga medlemsstater.

Vi har på senare tid sett tydliga exempel på könsdiskriminering där man inte kunnat hindra att annonserna sändes i EU-länderna. Därför föreslår jag att man inför åtgärder om undantag från principen om ursprungsland, när man har kunnat konstatera att man genom kränkande medieproduktioner åsidosatt den europeiska jämställdhetspakten. Eftersom området faller under gemenskapens behörighet, nämligen handel med audiovisuella tjänster, anser jag att Europeiska kommissionen ska kunna utdöma böter för reklamproducenter som använder sig av kränkande annonser.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). – (EL) Herr talman! Vi är för såväl marknadsekonomi som konkurrenskraft. För den hälsosamma konkurrensens skull vill vi att sanningen ska fram: produkter måste konkurrera på faktabaserade grunder.

Frihet innebär inte avsaknad av ansvarsskyldighet, och reklam är inte ett knep som man kan ta till närhelst man vill skylta med sina produkter. I morse talade vi om att bemöta diskriminering och det är verkligen konstigt att de som vill stoppa diskrimineringen inte vill skydda människors värdighet genom att tillämpa självreglering inom reklam.

Jag vill ge en eloge till kommissionsledamoten för att hon genom sina förslag ofta vidtar åtgärder för att skydda både våra minderåriga och våra värderingar med hjälp av media och i synnerhet den moderna tekniken.

Agnes Schierhuber (PPE-DE). – (DE) Herr talman! Jag stöder åsikten att föräldrar och vårdnadshavare har ett stort ansvar för hur de bemöter våra barn. Affärsvärlden av i dag ser på och behandlar barn som viktiga konsumenter. Därför är det så viktigt att barnen redan i unga år blir medvetna om reklam och dess eventuellt skadliga verkningar. Jag tror emellertid inte på idén att införa enhetliga regler inom hela EU.

Precis som kommissionsledamoten påpekade så måste vi inom skolsystemet försöka leda in redan de yngsta barnen på rätt väg och visa dem att det finns såväl möjligheter som risker med all reklam.

Eva-Britt Svensson, föredragande. – Varmt tack för debatten! Jag vill förtydliga en sak – betänkandet kommer från Europeiska enade vänstern och ingenting annat. När det gäller ändringsförslagen vill jag påminna om att 53 ändringsförslag från de olika politiska grupperna har antagits i utskottet, däribland fyra ändringsförslag från Esther Herranz García.

Man har nämnt yttrandefriheten. Det är självklart att yttrandefriheten är helig. Det finns ingenting i betänkandet som handlar om någon ny lagstiftning, varken på EU-nivå eller i medlemsstaterna. Det är en nationell angelägenhet. Det vi gör i betänkandet är att betona de instanser som redan finns, självreglerande och partssammansatta organ där producenter, annonsörer och konsumenter tillsammans hittar de bästa formerna.

Kommissionen talar om att det behövs mer grundläggande forskning om hur jämställdheten påverkar. Det håller jag med om och därför lyfter jag fram det i betänkandet. Vi behöver mer forskning. Vi behöver väcka det kritiska tänkandet! Det är precis det som betänkandet handlar om! Öka medvetenheten och därmed också det kritiska tänkandet!

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 3 september kl. 11.30.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Zita Gurmai (PSE), skriftlig. – (HU) Att bekämpa stereotypa könsroller är ett av sex prioriterade områden i färdplanen för jämställdhet 2006–2010.

Detta är en principfråga, vars praktiska konsekvenser är mycket långt- och djupgående eftersom könsstereotyper skapar en skev kvinnosyn och utgör hinder för kvinnans möjligheter till framgång – det kan gälla jobbsökande, arbetsplatsen, karriärmöjligheter, medverkan vid beslutsfattande eller förenande av privatliv och yrkesliv. Stereotyper etablerar och befäster ojämlikheter på alla områden i livet och orsakar

därmed gränslös skada på hela samhället samtidigt som de minskar effekterna av de ansträngningar som görs för att uppnå jämställdhet.

Jag menar att vi behöver välorganiserade, samordnade åtgärder och kampanjer mot könsstereotyper – viktiga element som inbegriper en social medvetenhet redan från barnsben, utbildning och god praxis.

Den marknadsföring och reklam som förekommer i media spelar en viktig roll i utformningen av den bild som man skapar av kvinnan – den ofördelaktiga bilden bidrar i hög grad till att upprätthålla den skeva kvinnosynen, men samtidigt kan man vända trenden genom att visa verkligheten, möjligheter och förmågor på ett realistiskt sätt. Därför måste vi jobba med att förbereda dessa verktyg och dessa åtgärder, genom vilka en positiv förändring kan åstadkommas. Likaså är det av yttersta vikt att gällande lagstiftning tillämpas på lämpligt vis.

Andrzej Tomasz Zapalowski (UEN), skriftlig. – (PL) Herr talman! Eva-Britt Svenssons betänkande om hur marknadsföring och reklam påverkar jämställdheten mellan kvinnor och män är ett av dessa dokument som syftar till att ingripa i frågor som, med tanke på de problem som EU för närvarande står inför, inte har högsta prioritet. I vissa avseenden är betänkandet helt enkelt inte seriöst.

I föredragandens värld är könsstereotyper ett värre problem än medias allt våldsammare innehåll, särskilt med hänsyn till barnen. Med tanke på gällande reklambestämmelser för media är påståendet att reklam skulle ge upphov till hat grundat på könstillhörighet överdrivet. I betänkandet står ingenting om det växande problemet med könsdiskriminering bland muslimska EU-medborgare. Jag är rädd att den muslimska pressen inte kontrolleras med avseende på jämställdheten mellan kvinnor och män.

Där har EU:s medlemsstater ett allvarligt problem som de måste lösa. När det gäller frågan om jämställdhet mellan män och kvinnor kräver relationerna i det traditionella, historiska europeiska samhället inte några insatser i nuläget. Enskilda fall av kränkande behandling på detta område kan bekämpas genom gällande lagstiftning.

17. Kloning av djur i livsmedelssyfte (debatt)

Talmannen. – Nästa punkt är en debatt om en muntlig fråga till kommissionen från Neil Parish, för utskottet för jordbruk och landsbygdens utveckling, om kloning av djur i livsmedelssyfte (O-0069/2008 – B6-0545/2008).

Neil Parish, frågeställare. – (EN) Herr talman! Jag vill hälsa kommissionsledamot Androulla Vassiliou, som kommit hit i kväll för att lyssna på vår muntliga fråga, varmt välkommen, särskilt vid denna sena timma.

Kloning handlar inte bara om livsmedelssäkerhet – vi européer anser också att vi inom den gemensamma jordbrukspolitiken producerar livsmedel av mycket hög kvalitet och enligt mycket höga välfärdsnormer. Problemen med kloning handlar inte bara om djurens välbefinnande utan också om konsumenternas förtroende för livsmedel som kanske kommer från klonade djur.

För att få reda på hur man hindrar klonade djur från att släppas in i livsmedelskedjan behöver man bara kasta en blick över Atlanten, mot Förenta staterna. Om till exempel en klonad tjur är värd 1 000 euro i livsmedelskedjan när det är dags för slakt måste uppfödaren lägga en deposition, vilken är värd kanske 3 000 euro. När man slaktat djuret och försäkrat sig om att det inte släppts in i livsmedelskedjan betalas depositionen tillbaka. Det är ett relativt enkelt sätt att hålla klonade djur utanför livsmedelskedjan.

Jag menar att vi måste ta den här frågan på stort allvar och jag uppmanar kommissionsledamoten att se över den igen.

Jag kommer att ta upp en del av problemen med kloning, särskilt de som har med välfärd att göra. Kloning medför allvarliga hälso- och välfärdsproblem för klonerna och deras surrogatmoderdjur. Djurens hälsoproblem uppstår på grund av de kränkande metoder som krävs för att framställa en klon. Sedan har vi det lidande det innebär för surrogatmoderdjuren att bära klonade foster, samt låg hälsoliv och hög dödlighet tidigt i livet hos klonade djur.

I *Scientific and Technical Review*, som ges ut av Världsgesamheten för djurens hälsa, konstaterades att endast 6 procent av alla klonade embryon resulterar i friska kloner med lång livslängd.

I rapporten från EFSA noteras också en ökad förekomst av missbildningar och en allt större andel missfall bland de surrogatmoderdjur som bär klonade embryon. Missbildningarna och klonernas storlek gör att

kejsarsnitt är vanligare bland kreatur som bär kloner än bland dem som befruktats på naturlig väg. Mortaliteten och morbiditeten bland kloner är högre än bland djur som kommit till via sexuell befruktning, och både surrogatmoderjurets och klonens välfärd kan påverkas.

Europeiska gruppen för etik tvivlar på att kloning av djur i livsmedelssyfte är etiskt försvarbart. Den ser inte heller några övertygande argument som rättfärdigar livsmedelsproduktion från kloner och deras avkomma.

När man tittar på siffror som visar vad som händer med klonade djur kan man se att klonade kalvar ofta väger 25 procent mer än normalt, vilket leder till smärtsamma förlossningar, och 25 procent av de kor som bär på kloner utvecklar hydroallantois efter 120 dagars dräktighet. Rapporter från 2003 visar att bara 13 procent av de embryon som implanterats i surrogatmoderdjur resulterade i kalvar vid fullgången dräktighet, och endast 5 procent av alla klonade embryon som implanterats i kor överlevde. EFSA refererar till en studie där de 2 170 kor som implanterats med embryon endast födde 106 levande kalvar – 4,9 procent – och där bara 82 kalvar överlevde i mer än två dagar.

Vi måste också beakta de problem som uppstår inte bara i fråga om välfärd utan också i djurens genbank, vilket även är en produktionsfråga. Ta exemplet med Holstein Friesian – man tror att rasen bara har runt 50 genuppsättningar. Om vi börjar klona tjurar och därefter parar en klonad tjurs avkomma, en kviga, med faderns andra avkomma – de båda avkommorna har alltså samma far – minskar vi ytterligare den genetiska mångfalden. Detta medför problem med sjukdomar och med defekta gener som överförs till avkomman. Det är orsaken till att vi måste se till att ha hybridvigör (heterosis).

Branschen kan inte själv förklara varför ett klonat djur bär på föräldrarnas cell, en äldre cell, varpå risken att föda upp ett djur som inte är tillräckligt starkt och friskt åter uppstår.

Därför uppmanar jag kommissionen att lägga fram förslag som förbjuder kloning av djur i livsmedelssyfte och utsläppande på marknaden av kött eller mejeriprodukter som härrör från klonade djur.

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. – (EN) Herr talman! Jag vill tacka Neil Parish för att han tar upp den här viktiga frågan, som kommissionen har beaktat noga och som verkligen sysselsätter oss. Europeiska kommissionen har – som Neil Parish nämnde – bett EFSA yttra sig om livsmedelssäkerhet, djurens hälsa och välfärd, samt miljökonsekvenserna av användningen av levande djurkloner.

Det slutliga yttrandet antogs den 15 juli i år och kommissionen är nu i färd med att utvärdera nödvändiga åtgärder. I yttrandet hänvisas till oklarheter i fråga om riskbedömningen på grund av att antalet tillgängliga studier är begränsat. Det hänvisas också till att hälsan och välfärden hos en stor andel av klonerna har konstaterats vara negativt påverkad, ofta så allvarligt att det lett till döden.

Kommissionen är medveten om att kloning fortfarande kan ge negativa effekter på djurens hälsa och välfärd, även om förbättringar i kloningsförfarandet har skett på senare år. Det finns tecken på att postnatal mortalitet och morbiditet bland kloner är högre än bland djur som kommit till via sexuell befruktning. Undersökningar, såväl psykologiska och kliniska som beteendemässiga, har dock visat att de flesta överlevande kloner är normala och friska.

Kommissionen följer noggrant den vetenskapliga utvecklingen på området. Under 2004 finansierade kommissionen också ett alleuropeiskt forskningsprojekt, "Cloning in Public", som tog upp etiska, rättsliga och andra samhällseliga aspekter på kloning av kreatur. Projektet samordnades av Danish Centre for Bioethics and Risk Assessment (CeBRA) och syftade till att främja en öppen debatt om biotekniken.

Allmänheten involverades under hösten 2007 när kommissionen inledde ett offentligt samråd om etiken runt kloning av djur i livsmedelssyfte, och i september 2007 organiserade kommissionen en öppen rundabordskonferens i samma ämne med representanter från den akademiska världen, näringslivet, icke-statliga organisationer, det civila samhället, internationella organisationer, industrin osv. I syfte att öka allmänhetens deltagande sändes konferensen på Internet och man har publicerat en redogörelse från mötet.

Sist men inte minst har kommissionen nyligen inlett en Eurobarometerundersökning om konsumenternas syn på kloning i livsmedelssyfte. Syftet är att ta reda på allmänhetens åsikter och medvetenhet kring kloning och livsmedel som kommer från klonade djurs avkomma. Resultaten kommer att offentliggöras inom kort.

Kommissionen beaktar till fullo de etiska aspekterna när så känsliga frågor som kloning behandlas. Kommissionen har uppmärksammat de etiska frågorna kring kloning av djur sedan 1997, då Rådgivande gruppen för etik på det biotekniska området utarbetade ett yttrande om de etiska aspekterna kring kloning. På grund av den tidens tekniska nivå tog man i yttrandet inte upp kloning i livsmedelssyfte. Det är orsaken

till att kommissionen har bett Europeiska gruppen för etik inom vetenskap och ny teknik, som är kommissionens oberoende rådgivande organ på området, att yttra sig om de etiska aspekterna kring kloning av djur i livsmedelssyfte. Yttrandet offentliggjordes i januari i år. På grund av det lidande och de hälsoproblem som surrogatmoderdjur och djurkloner i dagsläget utsätts för ifrågasätter Europeiska gruppen för etik huruvida det är etiskt berättigat att klona djur i livsmedelssyfte. Gruppen anser att det i dagsläget inte finns några övertygande argument som rättfärdigar livsmedelsproduktion från kloner och deras avkomma. Kommissionen tar nu ställning till de farhågor som gruppens uttryckt.

I enlighet med internationella regler måste restriktionerna på produktimport grundas på väl motiverade åsikter, vara icke-diskriminerande och stå i proportion till det eftersträlvade målet. Enligt globala handelsregler kan import av livsmedelsprodukter från tredje land avbrytas om den innebär ett allvarligt hot mot djur- eller folkhälsan. På grundval av de genomförda studierna och EFSA:s yttrande kommer kommissionen att besluta om vilka restriktioner man bör införa. Säkerligen kommer detta att ske inom kort.

Agnes Schierhuber, för PPE-DE gruppen. – (DE) Herr talman, fru kommissionsledamot! Dagens diskussion är av yttersta vikt i arbetet med att uppmärksamma de faror som är förenade med kloning. Jag tackar Neil Parish för att han har ställt denna muntliga fråga till kommissionen. En sak är helt klar – djurens hälsa är a och o för livsmedelssäkerheten.

Som vi vet finns det olika slags kloningsprocesser: terapeutisk och reproduktiv kloning liksom DNA-kloning. I dag pratar vi om reproduktiv kloning. Med reproduktiv kloning menas att man skapar en genetiskt identisk kopia av någonting: en växt, ett djur och i framtiden – om vi känner oss mogna att överskrida alla gränser – kanske till och med en människa.

Men när man använder sig av kloning inom djuravel i syfte att framställa livsmedel uppstår problem. Det första av dessa är de höga förlusttalen – uppgifter från Förenta staterna visar ju att endast ett fåtal kloner överlever. Följaktligen är inte kloning i livsmedelssyfte ekonomiskt hållbart. Från första stund har klonen samma genetiska ålder som originalet. Om man klonar en sex år gammal ko så blir alltså klonen en kalv vars gener är sex år gamla. Det är ofrånkomligt att klonens kromosomuppsättning skadas i kloningsprocessen, vilket gör den mottaglig för sjukdomar och parasiter.

Fru kommissionsledamot! När kloning utförs över flera generationer sker en kumulativ utarmning av den genetiska mångfald som arter behöver för sin överlevnad, och som gör att de kan anpassa sig till förändringar i sin naturliga miljö.

Frågan är om människan bör tillåtas att mixtra med de mest naturliga av biologiska processer, även om hon gör det med aldrig så goda intentioner? Behöver vi verkligen ändra på något som har fungerat i miljontals år? Hur som helst så är människans livstid alltför kort för att hon ska kunna uppleva följderna av sina handlingar på lång sikt. Jag hoppas att vi inte kommer att sluta som trollkarlens lärling i Goethes dikt, han som inte kunde bemästra de krafter han satt i rörelse.

Csaba Sándor Tabajdi, för PSE-gruppen. – (HU) Herr talman! Jag är helt enig med Neil Parish om att vi behöver införa två typer av nolltolerans. För det första bör inte klonade djur släppas in i livsmedelskedjan över huvud taget – det är vi alla överens om. Vi är också överens om att, och bör uppmana kommissionen att se till att, klonade djur från Argentina, Brasilien eller andra länder utanför EU inte importeras till eller förs in i EU över huvud taget. Detta är de områden inom vilka jag tror att Neil Parish vill ha nolltolerans och som utgör kärnan i hans förslag. Både Agnes Schierhuber och Neil Parish har sagt att det fortfarande föreligger stora risker, att det inte finns några riktigt lämpliga kontrollmetoder, och att det gjorts bristfälliga tester och bristfälliga försök – som alla bara gäller grisar och nötkreatur. Så det finns alltså stora risker. Sammanfattningsvis kan man säga att dessa djur inte ska släppas in i livsmedelskedjan, men det vore naturligtvis absurt och idiotiskt att försöka hämma forskningen inom genteknik och bioteknik. Forskning är en sak, livsmedelskedjan en annan. Slutligen behövs både långsiktiga, pålitliga kontroller, oberoende av branschorganisationer, och oberoende övervakning under fler och längre tidsperioder. Tack för er uppmärksamhet.

Mojca Drčar Murko, för ALDE-gruppen. – (EN) Herr talman! Erfarenheter av att handskas med andra frågor kring livsmedelssäkerhet, liksom av att ta upp ämnen som rör relationen mellan människan som överordnad art och djuren, har visat att den allmänna uppfattningen i hög grad avgörs av specifik kunskap på området. Konsumenterna är mer och mer medvetna om det lidande och de skador som produktionsdjur utsätts för. De bör därför hållas informerade om de risker som kloning av djur innebär. En utbildningskampanj som förklarar vilket otroligt slöseri med resurser kloningsprocessen hittills har varit är på sin plats.

Att EFSA inte skulle hitta några tydliga säkerhetsproblem i samband med livsmedel från klonade produktionsdjur, i jämförelse med konventionellt uppfödda djur, var väntat. EFSA poängterade dock i den aktuella rapporten att förfarandet starkt påverkar djurens hälsa och välfärd.

De samhälleliga problem som uppstår pekar starkt på att vi bör förbjuda kloning av djur i livsmedelssyfte, liksom import av klonade djur och deras avkomma.

Janusz Wojciechowski, för UEN-gruppen. – (PL) Herr talman! Vårt samhälle lever på att utnyttja djur och kommer säkert att göra så under lång tid framöver. Vi dödar djur för att tillfredsställa en mängd behov, men vi drar också vissa gränser. Åtminstone vi européer sätter gränser för hur mycket djuren ska behöva lida och är måna om deras välmående. Vår lagstiftning slår fast att djur inte är objekt.

Konsten att kлона djur är en kontroversiell vetenskaplig framgång. Att däremot kлона djur för ekonomisk vinning är ett etiskt övergrepp. Det är inte djurhållning utan djurproduktion, vars grundprincip är kopiatorn – inte produktionslinjen. Vi bör avstå av moraliska skäl, av respekt för djuren men också för vår egen mänsklighet. Från att behandla djur som objekt är steget inte långt till att behandla människor på samma sätt. I dag är steget från att kлона djur till att kлона människor inte långt. Som företrädare för gruppen Unionen för nationernas Europa stöder jag resolutionen.

David Hammerstein, för Verts/ALE-gruppen. – (ES) Herr talman! Jag undrar vad vi hoppas kunna uppnå med ett moratorium för kloning av djur i livsmedelssyfte? Vad vill vi uppnå genom att tillämpa försiktighetsprincipen och stoppa importen av klonade djur? Vad hoppas vi uppnå genom att sluta behandla djur som objekt och utsätta dem för onödigt lidande?

Fåret Dolly dog sjukt och vanskapt. Experimentet med fåret Dolly misslyckades, men vi verkar inte ha lärt oss något av det.

Kloning kan innebära en reduktion av den genetiska mångfalden och större sårbarhet för djursjukdomar, och kan orsaka situationer där kännande varelser, våra vänner djuren – som kan förnimma och uppleva smärta –, får utstå mycket lidande.

Kartika Tamara Liotard, för GUE/NGL-gruppen. – (NL) Herr talman! Jag vill uppriktigt tacka Neil Parish och jag stöder hans åsikter till fullo. Det finns bevis för att kloning innebär lidande för djuren – EFSA kom också fram till den slutsatsen. Om vi tillåter kloning av djur i livsmedelssyfte kommer vi att ställas inför fler problem än djurens lidande och annan etisk problematik: det är mycket tveksamt om konsumenterna vill äta klonat kött över huvud taget, vi vet inte vilka risker det kan medföra, och dessutom har inte den allmänna debatten om klonade livsmedel startat på allvar ännu.

Därför invänder jag med kraft mot att kommissionen ens överväger att låta kloning täckas av definitionen i den nya förordningen om livsmedel. Det skulle innebära att kommissionen indirekt visar att den kan stödja kloning av djur i livsmedelssyfte. Jag uppmanar därför på nytt kommissionen att ändra sin ståndpunkt. Mot bakgrund av alla dessa invändningar uppmanar jag också kommissionen att utan dröjsmål lägga fram förslag om ett totalförbud mot kloning av djur.

Jim Allister (NI). – (EN) Herr talman! Det är rätt och riktigt att vilja förbättra kvaliteten på kreatursbestånden genom att använda de finaste djuren för avel, och det gör man med hjälp av konstgjord befruktning och överföring av embryon. Men kloning är någonting annat – det är, som brittiska Food Standards Agency har noterat, att gå mycket längre än att hjälpa moder natur på traven.

Förutom andra etiska frågeställningar och risken för att man börjar experimentera även på människor är djurens välfärd en viktig fråga. Det förtida åldrande och de hälsoproblem som vi sett i de i media uppmärksammade kloningsfallen – exempelvis fåret Dolly – är en bra tankeställare när det gäller dessa välfärdsfrågor. Vi skulle vara mer betjänta av att avsätta större summor till att bekämpa djursjukdomar än att experimentera med naturen.

Från konsumenternas synvinkel är det här också en fråga om livsmedelskvalitet eftersom alla djur i en klonad besättning skulle vara lika mottagliga för samma sjukdomar, medan genetisk mångfald innebär ett bra skydd mot våldsamma sjukdomsutbrott. Hur jag än vrider och vänder på saken så hittar jag ingenting som övertygar mig om att kloning av djur är riktigt, nödvändigt eller av allmänintresse.

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). – (PL) Herr talman! Om bevarandet av den biologiska mångfalden är prioriterat av Europeiska kommissionen behöver man inte diskutera kloning över huvud taget. Jag skulle

vilja höra argumenten för kloning av djur i livsmedelssyfte. Är det de ekonomiska intressena som ska styra? Hur blir det med de etiska, sociala och hälsomässiga frågorna?

Innan vi tillåter att sådana livsmedel säljs på EU-marknaden måste medborgarna ha gett sitt tillstånd. Jag är själv inte säker på att jag skulle kunna få i mig en fläskkotlett från en klonad gris eller mjölk från en klonad ko.

I stället för att hålla på med genmodifierade livsmedel och livsmedel från klonade djur borde vi vidta åtgärder för att återgå till naturliga livsmedel som är ekologiska, nyttiga och fria från kemikalier. Kloningsverksamheten bör stanna mellan forskarnas väggar. Jag anser att vägen från labbet till EU-konsumenternas middagsbord fortfarande är lång – det kvarstår alltför många frågetecken. Och just för att så många frågor ännu är obesvarade är jag övertygad om att vi bör skynda mycket långsamt.

Inte heller bör kommissionen agera i strid med EU-medborgarnas vilja. Även om livsmedelsprodukter från klonade djur skulle tillåtas på den europeiska marknaden är jag säker på att de, om de var ordentligt märkta och människor var tvungna att göra ett aktivt val för att köpa dem, inte skulle locka särskilt många köpare bland EU:s konsumenter.

Om vi börjar sälja produkter från klonade får, fjäderfä, getter och nötkreatur så förstör vi bilden av den europeiska jordbruksmodellen, där så stor vikt läggs vid att skydda miljön och måna om djurens välfärd.

Andrzej Tomasz Zapałowski (UEN). - (PL) Herr talman! Också jag stöder Neil Parishs förslag om ett förbud mot att använda klonade djur för livsmedelsproduktion. Men jag har under en längre tid lagt märke till hur kommissionen strävat mot att medlemsstaterna ska införa rättsliga åtgärder som kommer att leda till att man introducerar genmodifierade livsmedel för massproduktion och i framtiden kanske också kött från klonade djur.

I många länder, däribland Polen, har lokala myndigheter fattat beslut om krav på att hela regioner, och även ett helt land, ska hållas fria från genetiskt modifierade organismer (GMO). Under påtryckningar från lobbygrupper som företräder industrin ignorerar kommissionen dessa beslut och arbetar för ett införande av genetiskt modifierade livsmedel på marknaden. EU:s medlemsstater är skyldiga allmänheten ett entydigt svar: vill de ha hälsosam, naturlig mat eller genetiskt modifierade och klonade livsmedel? Vi måste sluta hyckla om detta.

Jag vill också fråga kommissionsledamoten hur hon avser att skydda allmänheten från att oavsiktligt köpa de livsmedel som i framtiden kanske kommer från klonade djur? De livsmedlen kommer inte att ha någon märkning eftersom exportörerna kommer att försöka föra in dem på den europeiska marknaden medelst smuggling.

John Purvis (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Jag har en annan syn på saken och detta på grund av att människan i alla tider har manipulerat med avel av djur och ökat produktiviteten i syfte att tillgodose sina behov. Vi ser ett tydligt mönster: från naturlig betäckning till artificiell insemination, till överföring av embryon, till delning av embryon, provrörsbefruktning, blastomer kärnöverföring, fosterkärnöverföring och nu somatisk kärnöverföring.

Varje nytt steg i utvecklingen har ansetts vara alltför drastiskt, men varje gång har man kunnat förbättra och förfina tekniken, insett fördelarna och småningom kunnat avskriva farhågorna.

Nu har jordbruksorganisationerna börjat inse att kloning kan gagna djurens hälsa och välfärd. EFSA menar att det inte finns någonting som tyder på att det, när det gäller livsmedelssäkerhet, finns några skillnader mellan livsmedelsprodukter från å ena sidan friska ko- och griskloner och deras avkomma och å andra sidan friska djur uppfödda på konventionellt sätt. Man ser heller inte några miljörisker. Och det finns fördelar: man kan trygga särskilt värdefulla djur och deras gener, bevara och även återinföra hotade arter, utrota farliga patogener och spridningen av dessa världen över, öka produktiviteten och konkurrenskraften, och uppmuntra till forskning och utveckling i Europa hellre än på andra platser.

Så varför misstror vi européer alltid den nya utvecklingen? Varför är vi så snabba med att förbjuda nya saker? Tänk på hur det gick med de genetiskt modifierade organismerna. Låt oss diskutera och debattera – och grunda våra argument på vetenskapliga fakta. Jag uppmanar kommissionen att noga följa utvecklingen, att uppmuntra till forskning, att förtydliga vetenskapen bakom kloning, att försvara kalla fakta – men inte att förbjuda. Låt oss avslå den här felaktiga, ologiska och missvisande resolutionen.

Mairead McGuinness (PPE-DE). - (EN) Herr talman! För att John Purvis inte ska tro att han står helt ensam ska jag försöka att gå en gyllene medelväg här. Debatten är mycket värdefull och det är synd och skam att den hålls så sent på dagen. Jag lyssnade till första delen på mitt kontor och satt, eftersom debatten är praktiskt inriktad, som fastklistrad – vilket är ovanligt vid debatter i Europaparlamentet.

Jag har några punkter som jag skulle vilja ta upp. Det viktiga i debatten är sambandet mellan genetiskt modifierade livsmedel och kloning av djur. Jag tillhör inte dem som vill förbjuda genetiskt modifierade organismer eftersom vi på Irland använder stora mängder genmodifierade ingredienser för djurfoder, vilket vi behöver göra även i fortsättningen. Den oro som kloningen medför, och som ordföranden för jordbruksutskottet, Neil Parish, gav väl uttryck för, handlar om välfärden och det finns en oro för att djuren utsätts för lidande. Det är en fråga som vi måste titta närmare på.

Att kräva ett förbud mot klonade djur i livsmedelsproduktionen kanske medför att den frågan inte behandlas, om fokus läggs på själva forskningsprocessen. Det gläder mig att frågan har tagits upp och jag tackar utskottet och dess ordförande för det. Även om jag i egenskap av medlem i jordbruksutskottet först tänkte stödja resolutionen säger nu magkänslan att John Purvis kanske är inne på rätt spår, men att ett förbud kanske är ett alltför stort steg. Jag avvaktar kommissionens väl övervägda yttrande.

James Nicholson (PPE-DE). - (EN) Herr talman! Först av allt vill jag välkomna denna möjlighet till debatt – den ligger helt rätt i tiden.

Det här är ett ämne som väcker många frågor. Det jag ogillar är att vi inom EU inte har tillräckliga kontroller för att se till att klonade djur inte släpps in i eller når livsmedelskedjan. Jag inser behovet av att tillåta djuravel och utveckling, och jag inser till fullo vad John Purvis menar – och jag när ingen önskan om att stoppa möjligheterna till vetenskaplig utveckling – men jag anser verkligen att tydliga kriterier och kontrollmöjligheter måste införas. Jag delar Neil Parishs oro för djurens välfärd. Ja, jag oroar mig ordentligt eftersom en mycket stor andel av de klonade djuren lider redan från späda ålder.

Jag säger det igen: Jag motsätter mig inte, och vill inte stå i vägen för, den framtida utvecklingen. Många misstag har redan begåtts, låt oss freda detta känsliga område från ännu ett sådant. Låt oss freda livsmedelskedjan från klonade djur! Jag motsätter mig klonade djur i livsmedelskedjan.

Androulla Vassiliou, ledamot av kommissionen. - (EN) Herr talman! Europaparlamentets åsikt om den nya tekniken och dess följder väger naturligtvis mycket tungt och jag välkomnar de ärade ledamöternas synpunkter. Jag måste säga att särskilt EFSA:s yttrande ger oss mycket matnyttigt att fundera över och det finns många faktorer som måste beaktas. Jag håller med om att nya livsmedel inte är rätta sättet att lösa frågan om livsmedel från klonade djur och det är något vi kan diskutera under överläggningarna om förslaget om nya livsmedel.

Jag har hört flera talare här prata om kloning och genmodifiering som om de vore ett och samma fenomen och vill därför göra ett förtydligande: genmodifiering och kloning är två separata tekniker. Experter slår fast att man genom kloning inte förändrar det genetiska materialet och att kloner helt enkelt är genetiska kopior av djur.

Jag vill avsluta med att försäkra er om att kommissionen, innan den skrider till handling, alltid noggrant kommer att granska alla till frågan hörande fakta.

Talmannen. – Debatten är härmed avslutad.

Jag har mottagit resolutionsförslag⁽¹⁾ B6-0373/2008, som ingivits av utskottet för jordbruk och landsbygdsens utveckling.

Debatten är härmed avslutad.

Omröstningen kommer att äga rum onsdagen den 3 september kl. 11.30.

Skriftliga förklaringar (artikel 142)

Magor Imre Csibi (ALDE), skriftlig. - (EN) För många människor är kloning av djur i livsmedelssyfte en riskabel och moraliskt förkastlig verksamhet, även om stränga villkor tillämpas och även om EFSA skulle komma fram till att klonat kött är likvärdigt med konventionellt kött. Det lidande och de hälsoproblem vi ser bland klonade djur i dagsläget stärker den uppfattningen. Varför skulle man uppmuntra användandet av

⁽¹⁾ Se protokollet.

en metod som orsakar så många djur lidande och död när konventionella metoder fungerar? Kloning förbättrar varken aveln, livsmedelssäkerheten eller försörjningstryggheten. Det är uppenbart att den inte medför några tydliga fördelar för konsumenten.

EU-konsumenterna har dessutom vid flera tillfällen uttryckt en önskan om att inte behöva äta mat som kommer från kloner eller deras avkomma. Det är en rimlig begäran som sänder tydliga signaler, så varför överväger man kloning i livsmedelssyfte över huvud taget? Folk vill ha kontroll över vad de stoppar i sig och de är oroliga för att de så småningom blir påtvingade klonade livsmedel. Om vi inte ytterligare vill fjärma allmänheten från EU-projektet så måste vi hörsamma dess vilja och handla därefter. Därför kräver jag ett beslut mot kloning av djur i livsmedelssyfte.

Anna Záborská (PPE-DE), skriftlig. – (SK) Jag blev förvånad när jag läste resolutionstexten. Först vill jag säga att jag kommer att rösta för förslaget, även om jag har några synpunkter:

Punkt B: "Få inplanterade embryon överlever kloningsprocessen, och överlevnadsnivån är låg även bland klonade djur. Många klonade djur dör tidigt..."

Hur skulle människans framtid se ut om vi var lika påfallande försiktiga och om vi slutade frysa ner mänskliga embryon?

Punkt C: "Mortaliteten och morbiditeten bland kloner är högre än bland djur som kommit till via sexuell befruktning, och det är troligt att missfall och missbildningar sent i dräktigheten påverkar surrogatmödrarnas välmående".

Hur skulle människans framtid se ut om våra mödrar fick samma stöd och skydd som det vi ger till surrogatmoderdjuren?

Punkt D: "På grund av det lidande och de hälsoproblem som surrogatmoderdjur och djurkloner i dagsläget utsätts för ifrågasätter Europeiska gruppen för etik huruvida det är etiskt berättigat att klonas djur..."

Hur skulle människans framtid se ut om gruppen beaktade det lidande som kvinnor som blir surrogatmödrar i syfte att förbättra sin ekonomiska situation utstår, eller den stress som kvinnor efter upprepade misslyckade provrörsbefruktningar kan uppleva, eller om man konsekvent förbjöd användningen av mänskliga embryon i forskningssyfte med hänvisning till att det är moraliskt otänkbart?

Djuren kan skatta sig lyckliga – resolutionen visar att de ibland är bättre skyddade än människan.

18. Föredragningslista för nästa sammanträde: se protokollet

19. Avslutande av sammanträdet

(Sammanträdet avslutades kl. 23.50.)